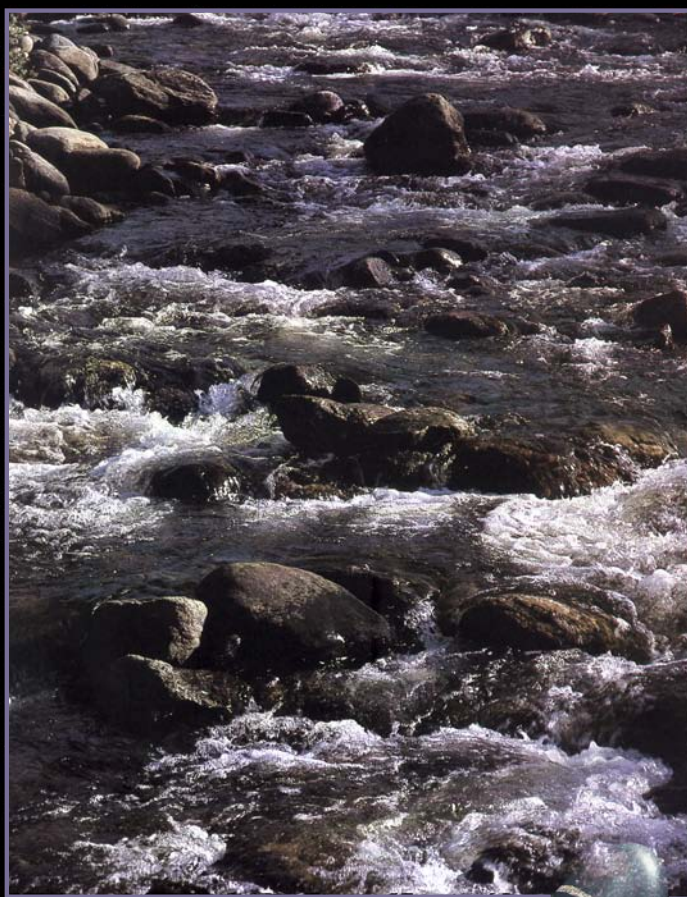
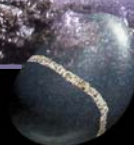

Takács Judit

KERESZTNEVEK JELENTÉSVÁLTOZÁSA

1 2 3 4 5 6 7

Takács Judit

KERESZTNEVEK JELENTÉSVÁLTOZÁSA
EGY TULAJDONNÉVTÍPUS KÖZSZÓVÁ VÁLÁSÁNAK MODELLJE

Takács Judit

Keresztnevek jelentésváltozása

Egy tulajdonnévtípus közszóvá válásának modellje

Debrecen, 2007

A Debreceni Egyetem
Magyar Nyelvtudományi Intézetének Kiadványai

Sorozatszerkesztő:
Jakab László

86. szám

© Takács Judit, 2007.

ISBN 978 963 473 086 6
ISSN 1588-6433

Borítóterv: Varga József
Nyomta a Vider Plusz Bt.

„Mi az a Montague? Se kéz, se láb,
Se kar, se arc, se más efféle része
Az embereknek. Ó, hát légy te más név!
Mi is a név? Mit rózsának hívunk mi,
Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.
Így hogyha nem hívnának Romeónak,
E cím híján se volna csorba híred.”
(William Shakespeare: Romeo és Júlia)

„Minden egyes fának, minden egyes virágnak, minden egyes kőnek, minden egyes
pocsoljának nevet kell adni, hogy többé ne lehessen elfelejteni őket.”
(Le Clézio)

„Stat rosa pristina nomine, nomina nuda tenemus.”
[A hajdani rózsá név csupán, pusztá neveket markolunk.]
(Morlay-i Bernát / Umberto Eco: A rózsá neve)

„Az élet egy emberöltő hosszúságú, egy jó név örök.”
(japán közmondás)

Tartalom

Előszó	9
A közszóvá válás.....	11
1. A tulajdonnév meghatározása	11
2. Felfogások a közszóvá válásról.....	19
3. A közszóvá válás jelentéstani háttere.....	24
4. A köznevesülés jelenségének általános jellemzői.....	33
5. A köznevesülés nyelvi helyzete	40
Elemzés	45
1. Általános elemzés	45
1.1. A vizsgált korpusz kiválasztása	45
1.2. A köznevesült keresztnévek vizsgálata.....	46
1.2.1. A keresztnévek használati és köznevesülési gyakoriságának összefüggése.....	46
1.2.2. A női névek vizsgálata.....	51
1.2.3. A férfinevek vizsgálata	54
1.3. A létrejövő közsavak szófaja	55
1.4. A köznevesülés és a nyelvhasználati tényezők összefüggése	57
1.5. Az általános elemzés legfőbb tanulságai	58
2. Szerkezeti elemzés.....	59
2.1. A szerkezeti elemzés kategóriái és a köznevesült keresztnévek.....	59
2.2. Néhány gyakori név jellemző szerkezeti típusai.....	60
2.2.1. A <i>Katalin</i> és a <i>Mária</i> név közsói származékainak szerkezeti elemzése	61
2.2.2. A <i>János</i> és a <i>Péter</i> név közsói származékainak szerkezeti elemzése	63
2.2.3. A ritkán köznevesülő keresztnévek szerkezeti elemzése.....	64
2.3. Önálló keresztnévből alakult közsavak.....	64
2.4. Összetételben szereplő keresztnévek	65
2.5. Képzett szóban szereplő keresztnévek.....	66
2.6. A szerkezeti elemzés legfőbb tanulságai	70
3. Szemantikai elemzés	71
3.1. A jelentéstípusok	71
3.2. A névek részvétele a jelentéstípusokban.....	72
3.2.1. Az egyes jelentéstípusok jellemző nevei	72
3.2.2. A névcsoportok részletes elemzése	73
3.2.3. Az <i>István</i> név elemzése	73
3.2.4. A <i>Mária</i> név elemzése	76
3.3. A jelentéstípusok részletes elemzése	79
3.4. Az előtagok vizsgálata	92

3.5. A népetimológiával alakult kifejezések	93
3.6. A szemantikai elemzés főbb tanulságai	96
Szótár	97
1. Az adatgyűjtés.....	97
2. A helyesírásról	97
3. A szótár szerkezete	98
<i>Andor</i>	99
<i>Bandó</i>	99
<i>Frici</i>	99
<i>Gerő</i>	100
<i>Ilonca</i>	100
<i>Jancsi</i>	100
<i>Jankó</i>	104
<i>János</i>	107
<i>Julis</i>	112
<i>Kata</i>	112
<i>Kati</i>	118
<i>Katica</i>	122
<i>Kádi</i>	124
<i>Kázmér</i>	124
<i>Lizike</i>	125
<i>Luca</i>	125
<i>Mária</i>	127
<i>Máriskó</i>	129
<i>Mihályka ~ Mihálka</i>	129
<i>Náni</i>	129
<i>Perzsi</i>	129
<i>Péter</i>	129
<i>Pista ~ Pesta</i>	133
<i>Róbert</i>	135
<i>Simonka</i>	135
<i>Tónika</i>	135
<i>Viktor</i>	136
<i>Zsuzsika</i>	136
Összegzés	137
Summary	143
A kötetben előforduló keresztnévek mutatója	151
Irodalom	159
Feldolgozott források.....	159
Felhasznált források.....	160
Felhasznált irodalom.....	161

Előszó

Lehet még újat mondani a tulajdonnévről? Minden típusát számos tanulmányban elemezték, némelyekről külön monográfiák is születtek, és olyan bő szakirodalomban dúskálhat a kutató, hogy a válogatás is a nehezebbé eshet olykor. Ma már nem szükséges névtanosainknak az onomasztika különállását hangsúlyozni: mai törekvéseik leginkább a névtan interdiszciplináris voltának alátámasztása felé mutatnak. Olyan nyelvészeti diszciplína a névtudomány, mely tudományágakat ölel fel, és maga is külön ágakra bomlik, hiszen csaknem minden tulajdonnévtípusnak bő szakirodalma van ma már – elég, ha csak belepillantunk munkám tartalomjegyzékébe, hogy meggyőződjünk például a keresztnév kutatás szerteágazó szakirodalmáról. Ezek mögött a publikációk mögött nyilván sok esetben az ember természetes érdeklődése áll önmaga iránt: számos olyan névelemzést találhatunk ugyanis, mely egy-egy helység vagy közösség keresztnévállományának szinkrón vagy diakrón analízise, s ezek mögött nem nehéz a kutató személyes érdeklődését (sok esetben érintettségét is) fellelnünk.

Ez a tudományág azonban nem tudja fő kutatási tárgyát, magát a tulajdonnevet definiálni. Vannak ugyan többé-kevésbé átfogó meghatározás-kísérletek, de azok, melyek minden típusra érvényesek lennének, olyan nyelven kívüli (s ezért nyelvészeti eszközökkel nem vizsgálható) szempontok bevonását is igénylik (pl. a logika, filozófia, szociológia, pszichológia területét érintőket), melyek a meghatározás nyelvészeti jellegét alapvetően megkérdőjelezzik. VÁRNAI JUDIT SZILVIA utal rá KIS TAMÁST idézve: a bölcsész tudományokban a kutatás tárgya a névtanon kívül is gyakran „definiálhatatlannak bizonyul” (VÁRNAI 2005: 9).

Elsődleges célja és feladata azonban minden tudományágnak, és a közben folytatott további kutatások előfeltétele is egyben, hogy meghatározza kutatási tárgyát. Valójában már a névtan mint önálló tudományág elkülönülése előtt is voltak a tulajdonnév meghatározására tett igen jelentős kísérletek, amelyek aztán súlyuknál fogva több évtizedre kijelölték a tulajdonnevekről való gondolkodás irányát. Nagyon lényeges ezt a kérdést (hogy mi is a tulajdonnév, hogyan határozható meg) újra körüljárni, hiszen a tulajdonnevek meghatározására tett legtöbb kísérlet a nevek és a közszavak szembeállításán és a köztük lévő különbség megadásán alapszik, így a köznevesülés is ennek függvényében értelmezhető jelentésváltásként vagy -változásként. Érdemes tehát a tulajdonnév jelentéséről írottakat ebből a szempontból is végiggondolni.

Munkámmal három célom van: áttekintem egyrészt a köznevesülés, azaz a tulajdonnév jelentésváltozásáról írottak szempontjából a tulajdonnév jelentéséről szóló felfogásokat, hogy az idevágó ismeretek közül kiválasszam azokat, amelyek vizsgálataimhoz szilárd fogalmi alapul szolgálhatnak. Ehhez kapcsolódik második feladatomban: olyan lehetséges modellt találni a tulajdonnév köznevesülésére, mely elfogadható minden nyelvre és minden tulajdonnévtípusra is: ennek során igyekszem kiemelni azokat a tényezőket, melyek hozzájárulnak az ilyen típusú jelentésváltozás kialakulásához, és a változás általános vonásainak feltárására is törekszem. Végül 28 magyar férfi- és női néven mutatom be ennek a változásnak a legtipikusabb jellemzőit.

Végül célom az volt, hogy az összes általam gyűjtött köznevesült magyar keresztnév összes közzői származékát szótárszerűen feldolgozzam, de erre az itt közzétett munkám alapjául szolgáló doktori disszertációmban terjedelmi okok miatt nem volt lehetőségem, mivel a korpusz hatalmas mérete túlfeszítette volna egy ilyen munka kereteit.

Mivel mind dolgozatomban elméleti, mind elemző részében sok (néha eltérő írásmódú) alak szerepel, előre kell bocsátanom, hogy az adatközlések során mindig a források helyesírását követtem (még akkor is, ha azok sok esetben nem voltak logikusak vagy nem voltak a mai szabályokkal összeegyeztethetők, például a tulajdonnévi eredetű igéket sok helyütt nagy kezdőbetűvel írták).

Az irodalomjegyzékben munkám kettős – elméleti és gyakorlati (adatgyűjtő és -feldolgozó) – jellege miatt célszerűnek tűnt a forrásokat és a felhasznált szakirodalmat szétválasztva közölni. Az irodalmat ezért három részre bontva (feldolgozott források, felhasznált források és felhasznált irodalom) ismertetem.

E helyütt köszönöm meg HOFFMANN ISTVÁN segítségét, mellyel csaknem 10 éven át kutatásaimat a negyedéves záródolgozattól a szakdolgozaton át a doktori értekezésig nagy figyelemmel nyomon követte és segítette, valamint opponensemnek, B. GERGELY PIROSKÁNAK és NYÍRKOS ISTVÁNNAK segítő szándékkal írt, hasznos kérdéseket és további kutatási lehetőségeket is felvető kritikáját, mellyel nagyban hozzájárultak, hogy disszertációm könyv formájában is megjelenhessen.

Végül remélem, olvasóim ugyanolyan hasznosnak fogják majd találni a problémafelvetést, és jónak a rájuk adott lehetséges válaszokat, mint amilyen kihívást és örömet találtam én magam az anyaggyűjtésben és -rendszerezésben.

A közzóvá válás

1. A tulajdonnév meghatározása

A nyelvtudomány a tulajdonnevek meglétét nyelvi univerzálénak fogadja el. Tulajdonnevek minden nyelvben vannak, annak ellenére, hogy bármilyen tulajdonnévi denotátumot megadhatnánk például körülírással is. E kategória kialakulását gyakran magyarázzák a nyelvi gazdaságosság logikájával (HOFFMANN 1993: 20), hiszen egyszerűbb (és nyelvi szempontból is gazdaságosabb) egy elemmel megnevezni valamit, mintsem a mindenképpen hosszabb közzói körülírásokat alkalmazni rá. A tulajdonnevek meghatározását két oldalról közelíthetjük meg: jelentéstani és formális oldalról, vagyis hogy mit jelent a tulajdonnév, és ez a jelentés milyen formális keretekben jelentkezik. Az elsődleges (ezért a mi gondolatmenetünkben is elsőként sorra kerülő) többnyire a szemantikai megközelítés.

1.1. A tulajdonnevek jelentéséről korábban az a felfogás uralkodott, hogy nincs fogalmi tartalmuk, csak denotációt tartalmaznak, konnotációt nem. A tulajdonnevek és köznevek éles szembeállításá középkezi filozófiai hagyományokra nyúlik vissza. Ekkor megkülönböztették a tulajdonneveket (*nomen proprium*) és a közneveket (*nomen apellativum*), mely elválasztás elsősorban a személynevek csoportba sorolhatósága miatt volt lényeges. Szembeállították az abszolút neveket a konnotatív vagy relatív nevekkal: azokat a névszókat nevezték abszolútnak, melyek jelentésükön kívül mellékjelentéssel nem rendelkeznek – vagyis amelyeket ma a tulajdonnévi kategóriába sorolunk. A relatív név elnevezés pedig a mai értelemben vett közzavakra vonatkozott (VÁRNAI 2005: 16). Ez az erőteljes szétválasztás és átmenet nélküli elkülönítés aztán sokáig meghatározta nemcsak a magyar névtant, hanem a nyelvtudománynak több ágát, például a jelentéstant is. Később ennek a nézetnek a képviselője volt JOHN STUART MILL, FUNKE, KEYNES (J. SOLTÉSZ 1979: 22). Ezt a véleményt tükrözte GOMBOCZ ZOLTÁN *Jelentéstana* is, mely nálunk évtizedekre meghatározta a tulajdonnév jelentéséről folyó kutatásokat. GOMBOCZ kétkomponensű jelentésfogalma szerint a nevek jelentés nélküli nyelvi elemek, csak a totemisztikus és óvóneveknek tulajdonított jelentést, bár ezeket kezdetleges neveknek tartotta, sőt a tulajdonneveket nem is helyezte a jelentés tan körébe. GOMBOCZ vélekedése mögött az áll, hogy ő a jel két aspektusának a jelölőt (hangsort) és a jelöltet (képzettartamot) gondolta (GOMBOCZ 1926/1997: 156–7).

Mások, többek között FREGE és RUSSELL munkái nyomán azonban nyilvánvaló lett, miért voltak az ilyen típusú elméletek tarthatatlanok. FREGE szerint a névnek van jelölete (Bedeutung) és jelentése (Sinn): megkülönbözteti tehát a jelhez kapcsolódó képzetet és azt, amit jelöl. Gyakran idézik a példáját, mely szerint ugyanaz a vonatkozása az *Abendstern* 'alkonycsillag' és a *Morgenstern* 'hajnalcsillag' névnek (mindkettő a Vénusz bolygóra utal), s témám vonatkozásában igen fontos az a megállapítása, hogy „Még egy és ugyanannál az embernél sem kapcsolódik ugyanaz a képzet mindig ugyanahhoz a jelentéshez” (FREGE 1980: 161).

A tulajdonnevek jelentésnélküliségéről vallott vélemények sem nyelvészeti, sem filozófiai oldalról nem voltak tarthatók. GOMBOCZ elképzelésével a magyar nyelvészek közül elsőként MARTINKÓ ANDRÁS szakított. A *tulajdonnév jelentés-tanához* (1956) című tanulmányában a tulajdonnévre hárompólusú jelmodellt alkalmaz. Véleménye szerint a tulajdonnév köznévtől eltérő jelentésének okát a tulajdonnév jelentésszerkezetében, a jelentésstruktúra elemeinek egymáshoz való viszonyában kell keresni. Gondolatmenetének alapja, hogy mivel a tulajdonnév is nyelvi jel, kell, hogy legyen jelentése is. A tulajdonnév jelentése szerinte egy térben és időben meghatározott egyedi dologra vonatkozó tapasztalatok összege. A köznév jelentése általánosítás, különböző időben és térben hasonló vagy annak felfogott megjelenési formákban tapasztalt több jelenség, tárgy azonosítása. A tulajdonnév esetében nem az általánosító szerep a hangsúlyos, hanem az egyedi dologgal való azonosság tudata. Mindkettő olyan nyelvi egység, amely formából (F), tartalomból (J) és dologból áll (D), amire vonatkozik. MARTINKÓ szerint a köznév esetében név és jelentés egysége vonatkozik a dologra, a tulajdonnévi jelben viszont a jelentés lényeges vonásaiban egybeesik a dolog tudati képével, amely nem definiálható (azaz a tulajdonnevet nem lehet értelmezni, csak lexikonszerűen leírni). Ezért lehet az az általános benyomás, hogy a köznév jelent valamit, a tulajdonnév pedig csak valaminek a neve. Valójában a tulajdonnév olyan jel, melyben a jelentés közvetlenül kapcsolódik a dologgal és a forma a kettő egységével lép kapcsolatba, így a tulajdonnév valóban önkényes a köznévi szemantikai struktúrában valóságosnak érzett J–F viszonyhoz képest. A tulajdonnév jelentésének szempontjából a legfontosabb a jelentés harmadik tényezője, a dolog. A tulajdonnévi dolog a valóságnak egy, a rokonneműek között külön névvel megkülönböztetett egyede, amely nem válhat osztályfogalommá és nincs rokonértelmű párja, egy tulajdonnévi formához a tér–idő koordináták egy meghatározott pontján csak egy dolog tartozhat.

Akadémiai leíró nyelvtanunkban is ez a felfogás érvényesül. A tulajdonneveket a fejezet szerzője, TEMESI MIHÁLY (1961) mind a szófajtani, mind a jelentéstani részben elkülöníti a köznévtől azok eltérő jelentéstani tulajdonságai alapján.

A kutatók igyekeztek azonban a tulajdonnevek és köznevek merev elválasztását oldani is: míg korábban jellemző volt a közszó általánosító, a tulajdonnév egyedítő funkciójának hangsúlyozása, BALÁZS JÁNOS *A tulajdonnév a nyelvi je-*

lek rendszerében című tanulmányában a tulajdonnevek jelentésében meglévő általánosító jelentéselemet emeli ki (1963). Azt hangsúlyozta, hogy minden tulajdonnév elsődleges egyedjelölő szerepe mellett másodlagosan csoportjelölő is: aki *Napóleon*-t mond, az *ember*-t is mond. A köznév minden esetben aláfoglal, a tulajdonnév nem, de ez utóbbit mindig valamilyen köznévvel megjelölhető csoportba foglalhatjuk bele, hiszen tulajdonnevet csak annak adhatunk, aminek köznévi elnevezése is van. Igen fontos, főleg témám vonatkozásában, az az e cikkében felvetett gondolat, hogy a tulajdonnevek nemcsak egyedi jelentésükben különböznek a közsavaktól, hanem abban is, hogy „a nyelvi jelek rendszerében mindig elemei egy-egy társadalmilag kialakult és elfogadott névadási, onomasztikai rendszernek” (44). Ez már előrevetíti azt a később HAJDÚ MIHÁLY munkáiban hangsúlyosan megjelenő gondolatot, hogy e rendszer ismerete, felismerése mint előzetes tudás, előismeret szükséges ahhoz, hogy a befogadó tulajdonnévként értékeljen egy nyelvi jelet (1998a). Ezekről a meghatározáskísérletekről azonban a fejezet második részében lesz célszerű szólni.

Ennek az időszaknak a lezárását jelentette az 1970-ben megjelent új jelentés-tan, amely KÁROLY SÁNDOR nevéhez fűződik (*Általános és magyar jelentés-tan*). Ebben a műben KÁROLY GOMBOCZ véleményével ellentétben jelentéssel bíró elemnek tartja a tulajdonnevet, ezzel kapcsolódik MARTINKÓ meglátásához, de abban BALÁZS JÁNOS vélekedésével ért egyet, hogy a történeti névadási rendszerbe illeszkedésnek döntő szerepe van abban, hogy köznévnek vagy tulajdonnévnek tartunk-e egy elemet.

A következő évtizedre vitathatatlanul legnagyobb hatással levő névtani munka J. SOLTÉSZ KATALIN *A tulajdonnév funkciója és jelentése* című kötete volt (1979). Ez a monográfia mai napig alapjául szolgál a legtöbb névtani írásnak, mert nemcsak a tulajdonnevek jelentésével és funkciójával foglalkozik, hanem az első részében az eddigi névtani kutatásokat is összefoglalta. Alap lehet ez a mű abból a szempontból is, hogy ez volt az első olyan összefoglalás, mely a tulajdonnevek jelentését többkomponensű szerkezetként vizsgálta. Ez a felfogás, azaz hogy a tulajdonneveknek több elemből álló jelentésszerkezetük van, amely a nyelvhasználótól függően különböző jelentésrétegeket is magába foglalhat, több, régebben felmerült és a korábbi jelentésfelfogásokkal nem kielégítően magyarázható problémára is választ adott. Érdemes tehát fontossága miatt részletesebben is bemutatni elképzelését.

J. SOLTÉSZ KATALIN a tulajdonnévnek sajátos jelentésszerkezetet tulajdonít, amelynek legfőbb összefüggéseit az önkényesség és motiváltság, az információ-tartalom, denotáció, konnotáció és az etimológiai jelentés, illetve annak felismerhetősége adja (1979: 24–32).

A tulajdonnév mint hangsor önkényes, de általában erőteljes társadalmi feltételek kötik a névadást (például Magyarországon törvényileg is szabályozott a ke-

resztnévadás). A keresztnévek esetében ez az önkényesen motiváltság különösen fontos: a szülők adott névanyagból választják ki (bizonyos értelemben önkényesen) a gyermekük nevét. De ez az önkényesség csak látszólagos: névdivat, egyéni ízlés befolyásolja, s teszi motiválttá.

A tulajdonnév minden esetben hordoz információt, ha mást nem is árul el a név viselőjéről, mint pl. a nemét (*Kovács János*), de árulkodhat viselője nemzetiiségéről, családi állapotáról (özv. *Kovács Jánosné*, ifj. *Kovács János*), iskolai végzettségéről, életkoráról (például a becézőnevek életkor szerinti használata szisztematikusan változik a nyelvterület egyes részein). Ezért egyes vélekedések szerint ezek kevésbé tiszta tulajdonnevek, mint a legtisztábbak, amelyekhez nem fűződik ilyen információtartalom. Az információtartalom azonban J. SOLTÉSZ szerint nem azonos a jelentéssel, hanem csak része annak.

A denotáción a névnek a vele jelölt dologra való vonatkozását, vele való kapcsolátát értjük. A tulajdonnév denotációja egyedi, mivel denotátuma, a jelölt dolog is egyedi, tovább nem általánosítható.

A tulajdonnevek etimológiai jelentéséről elmondható, hogy a nevek egy jelentős részének közszoói jelentése is van, etimológiája világos, ezeket szóneveknek nevezhetjük. Ezek erős információs értékű, leíró nevek (pl. *Lánchíd*, *Sárgafolyó*). A tulajdonnevek másik része ún. jelnév, amelynek csekély a leíró és információs értéke, sőt a név közszoói alapja is elhomályosult (pl. *János*, *Egyiptom*).

A név konnotációja a név asszociatív képessége, képzetfelidéző ereje, vagyis az a tulajdonsága, hogy asszociációkat, emlékeket, véleményt fűzünk hozzá (bár egyesek a név információs, leíró értékét nevezik így). Ez esetenként és személyenként igen változó lehet. Semmiképpen sem azonosítható a név jelentésével, mert az mindig objektív és egyedi, de mivel az egyes névhez fűzött asszociációk állandósulhatnak (vagyis a konnotatív jelentések közül egy dominánssá válhat), J. SOLTÉSZ úgy véli, ennek a jelentéssíknak fontos szerepe lehet a köznevelés és az átmeneti jelenségek (a tulajdonnév metaforikus és metonimikus használatának) kialakulásában.

KIEFER FERENC eltávolodott attól az elképzeléstől, mely szerint a tulajdonnévnek bonyolult jelentésszerkezete van (1986). Visszanyúl FREGE megállapításáig, aki elkülönítette egymástól a jel jelentését és vonatkozását. A tulajdonnév jelentése KIEFER szerint pusztán az, hogy valaminek a neve, ilyen szempontból tehát nincs a tulajdonnevek között különbség. Utal arra a korábban MARTINKÓNÁL (1956) és BALÁZS JÁNOSNÁL (1970) is megjelenő gondolatra, hogy a tulajdonnév jelöltje a denotátum, de az utalás nem közvetetten, hanem közvetlen módon történik. Erőteljesen hangsúlyozza viszont a kontextus szerepét: a logikai jelentés a mondatban kontextus alapján további elemekkel egészül ki. Ennél a pontnál, a kontextuális jelentések figyelembevételénél kapcsolható elmélete megítélésem szerint J. SOLTÉSZnak a konnotatív jelentésnek is helyet adó elmé-

letéhez. KIEFER későbbi munkájában, a *Jelentélméletben* (2000) mutatja be ezeknek a kontextuális jelentéseknek az összefüggését. A tulajdonnevek filológiai és logikai-filozófiai vizsgálata szerinte nem a nyelvészeti kutatások feladata. Ennek ugyanis legfőbb célja, hogy „tisztázza a tulajdonnév köznevesülésének mechanizmusát, levonja a tulajdonnév mondattani helyzetéből lesűrhető jelentéstani tanulságokat, és megvizsgálja a tulajdonnév formai tulajdonságait, illetve azok szemantikai vetületét” (161).

Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a két probléma: a tulajdonnév formai sajátságainak, illetve szófajok közé sorolásának és jelentésének meghatározása összefügg egymással. Többen is hangsúlyozták azt a gondolatot, hogy a tulajdonnevet ki kell emelni a hagyományos szófajok keretei közül. Erőteljesen összefonódott tehát a kutatásokban a tulajdonnevek jelentésének és szófaji besorolásának kérdése. NYÍRKOS ISTVÁN e vitában amellet foglalt állást, hogy a tulajdonneveket nem a főnévi kategórián belül a köznevek mellett kellene elhelyezni, hanem „a szófajok rendszerén belül két nagy csoportot lenne célszerű kialakítanunk. Az egyikbe a köznevek, a másikba a tulajdonnevek tartoznának” (1998: 61).

HAJDÚ MIHÁLY több írásában is próbálta a tulajdonneveket elhelyezni a szófaji kategóriák között. *A tulajdonnév mint szófaji kategória* (1997) című cikkének központi kérdése az, hogy hogyan lehetne a tulajdonneveket a köznevektől (átmeneti kategóriák nélkül) megkülönböztetni és szófajukat meghatározni. A tulajdonnév és a közszó közti különbséget abban látja, hogy szótári alakjában a közszó absztraháló, a tulajdonnév pedig egyedítő, identifikáló beszédelem. Mivel a tulajdonnév több szóból is állhat, nem tekinthető a főnév egyik alcsoportjának, ehelyett a mondatelem elnevezést javasolja rájuk. A tulajdonnevek a közszavakkal egyenrangú kategóriáját képezik a mondatelemeknek. *Tulajdonnevek a nyelvi rendszerben* című írásában (1998b) pedig azt bizonyítja, hogy a tulajdonnév egyáltalán nem is sorolható a hagyományos szófaji kategóriákba, szerinte a pszicholingvisztika lenne hivatott a két nyelvi sík, a gondolatközlés (kommunikáció) és az azonosítás (identifikáció) közötti különbség megállapítására, mely elvezethetne a tulajdonnév és közszó elkülönítésének megoldásához.

Hogy a tulajdonnév meghatározása körüli vita még mindig nem lanyhult, arra az a Névtani Értesítő hasábjain lefolytatott vita utal, mely HAJDÚ MIHÁLY és HEGEDŰS ATTILA között bontakozott ki. A két szerző az alapvető kérdésekben egyetért: mindketten a determinációban látják a tulajdonnév lényege, és a tulajdonnév felismerésében hangsúlyozzák bizonyos előismeret, többlétezés fontosságát.

HEGEDŰS ATTILA (1997) a tulajdonnevet a nyelvhasználat elemének tartja, de mivel lehet szó, szerkezet, sőt mondat is, nem sorolható a szófajok közé. Az alapproblémát a tulajdonnév meghatározásakor a determinációban látja: a közszó azért közszó, mert csak mondatban (= szöveggörnyezetben) valószínű meg az

egyedítést, a tulajdonnév viszont a szöveggörnyezettől függve, de további jegyek hozzáadása nélkül áll a meghatározottság emeltebb szintjén. A determináció bizonyos többlettudást igényel, más jegyre nincs szükség. De hogy mi a forrása ezeknek a szociális, kulturális többletinformációknak, nem tudjuk meg. A nyelvhasználat elemeként az aktuális használat dönti el, hogy egy forma köznévként, szerkezetként stb. funkcionál vagy tulajdonnévként.

HAJDÚ A *tulajdonnév „meghatározása”* című írásában (1998a) reagál HEGEDŰS ATTILA cikkére, és a szituáció és szöveggörnyezet, illetve a szerző által a tulajdonnév felismerésében fontosnak tartott előismeret, többlettudás gondolatát vitte tovább. A tulajdonnevet nem tekinti kötöttnek, legfeljebb olyan elemnek, amely bizonyos szituációban nem cserélhető föl, vagyis szituációhoz kötött lehet. Kiemeli a társadalom (kisebb-nagyobb nyelvi csoport) jelentőségét a tulajdonnévvé válásban. Csoportnyelvi megállapodás, előzetes tudás szükséges ugyanis ahhoz, hogy egy nyelvi jel tulajdonnévként jelenjék meg a kommunikációban. A beszélőnek és a hallgató(k)nak tudnia kell azt, hogy a most hallott nyelvi jelet tulajdonnévnek kell-e tekinteni vagy közszónak. (Ez fordított esetben, a közszóvá válás esetén is fontos: a közösségnek mindig tudnia kell, hogy az általában tulajdonnévként használt jel aktuálisan mikor szerepel nem tulajdonnévi használatban.) Véleménye szerint minden nyelvi jel tulajdonnév, amit alkotója vagy használója annak tekint.

HEGEDŰS *Mi a tulajdonnév? (II.)* (1999) című dolgozatában pontosított a HAJDÚ MIHÁLY által felvetett kérdésekben. Megfogalmazza, hogy véleménye szerint mi teszi tulajdonnévvé a tulajdonnevet: hogy a funkció oldaláról az azonosítás (= identifikáció), a használó oldaláról pedig a tulajdonnevesítő szándék a meghatározó. Foglalkozik azzal, hogy egy adott szituációban honnan tudjuk, hogy tulajdonnév-e az a jel, amellyel találkozunk. Ha a közlő írásban a befogadó számára ismert nevet alkalmaz, a nagybetűs kezdés és a befogadó előismerete segíti a felismerést. Ha írásban ismeretlen nevet alkalmaz, szintén a nagybetűs kezdés és a befogadó által ismert névminták, modellek segítenek. Ha a közlő írásban névteremtést végez, a nagybetűs kezdés, a meglévő szociokulturális minták (és a szociokulturális alapismeretek) segítik a befogadót a tulajdonnév felismerésében. Ha a közlő szóban végez névalkalmazást, csak az okozhat problémát, ha ismert közszót szándékozik tulajdonnévvé tenni. Ez esetben az erőteljesebb szóhangsúly, a szünet vagy az elhagyott határozott névelő igazíthatja el a befogadót. Ha a közlő szóban végez névteremtést, a név szintaktikai felépítettsége vagy az esetleges közszói jelentések, illetve határozott ragozású igealak mellett álló határozott névelő nélküli tárgy felismerése lehet segítség.

TOLCSVAI NAGY GÁBOR *A tulajdonnév jelentéstanáról egy névcsoport kapcsán* (1996) és *Posztmodern névadás (A névjelleg változása)* (1997) című írásai-
ban is hangsúlyozza a közösség, a szociális környezet fontosságát, ezzel csatla-

kozik azokhoz, akik egyre inkább a szociális háttér függvényévé teszik a tulajdonnevek megítélését. Ez a fajta megközelítés azonban azt a problémát veti fel, hogy mekkora az a referenciális közösség, csoport, melynek ismerete elégséges a tulajdonnévi jelleg kialakulásához. Ahogy HAJDÚ is megjegyzi, e megközelítés alapján eljuthatunk oda, hogy létezhet olyan nyelvi jel, mely csak egyetlen személy számára tulajdonnév, mások számára közszó vagy értelmetlen hangsor (HAJDÚ 2003: 56–7). Más részről viszont ez az elmélet azt a kérdést is felvetné, hogy ha létezik olyan tulajdonnév, melyet a világon mindenki ismer, azt inkább tulajdonnévnek tekintjük e megfontolás alapján, mint egy kisebb közösség által (pl. egy családban) használt becézőnevet? Úgy tűnik, el kell fogadnunk a szociokulturális csoport tulajdonnév jelleget meghatározó voltát, de csupán erre definíciót alapozni nem lehet.

Az elmúlt időszakban két olyan munka is készült, amely részben vagy teljes egészében az általános és magyar névtan körében való tájékozódást segíti, és összefoglalja a névtan eddigi eredményeit. 2003-ban jelent meg HOFFMANN ISTVÁN *Magyar helynévkutatás 1958–2002* című munkája, mely ugyan a helynévkutatás utóbbi négy évtizedét vizsgálta, általános névtani részében viszont olyan névelméleti kérdéseket is érint, melyek a tulajdonnév jelentésével foglalkozóknak is fogódzókát adhatnak. Időrendben tekinti át a tulajdonnevek jelentéséről írottakat, és a névfajták kapcsán nemcsak a helynevek egyes típusairól és elnevezéseiről, hanem az egyes kutatók által az egyéb névfajtákra használt (gyakran eltérő) elnevezésekről is ír.

Ugyanennek az évnek a termése az a munka, melynek szerzője HAJDÚ MIHÁLY, s célja a bevezető tanúsága szerint „mindazt bemutatni és föltárni a tulajdonnevek sajátosságairól, történetéről, jelenkori állapotáról és viselkedéséről, amit lehet, amit érdemes” (2003: 11). A kötet általános névtani részében áttekinti a névtudomány történetét, és bemutatja a tulajdonnevek meghatározására tett kísérleteket. Hangsúlyozza egyrészt BLOOMFIELD megállapítását, azt, hogy pusztán nyelvészeti eszközökkel nem lehet különbséget tenni közszó és tulajdonnév között, másrészt egy közösség vagy egyén „tulajdonnevesítő szándékának” és a közös tudásnak vagy előismeretnek a fontosságát a névteremtésben és -felismerésben. Hangsúlyozza a lélektani, társadalmi és a nyelvészeti szempontok együttes figyelembevételét, és a következő meghatározást javasolja: „Tulajdonnév az a nyelvi jel, amelyet alkotója (s ez lehet több személy, grémium is) egy valami (objektum: személy, hely, állat, tárgy, dolog, fogalom stb.) vagy egy összetartozó csoport (emberek, állatok, földrajzi helyek, tárgyak, dolgok, fogalmak stb.) azonosítására hoz létre, s azt általában kisebb-nagyobb közösség elfogadja, használja, a nyelvtudomány pedig a közszavaktól való megkülönböztetését (a magyarban nagybetűs helyesírását) elhatározza” (58). A nevek szófaji besorolásáról HAJDÚ a korábbi hosszadalmas viták összegzéseként azok mellett

foglal állást, akik szerint tarthatatlan a tulajdonnév főnévi kategóriába sorolása, hiszen a tulajdonnevek grammatikai szempontból főnévként viselkednek ugyan, de szófajilag nem mindig főnevek, és természetesen nem lehet a főnév egyik alcsoportjának sem tekinteni őket. „A tulajdonnév tehát főnévként illeszkedik be a kommunikációba (mondatba, szövegbe), de nem a közszavakhoz hasonlóan gondolatközlő eleme annak, hanem azonosító funkciójú, s így független a többi szófajtól, azok mellett külön rendszert alkot” (31).

1.2. Eddig azokat a kísérleteket tekintettük át, amelyek a tulajdonnevek meghatározását és köznevektől való elkülönítését a tulajdonnév jelentésének aspektusából vizsgálták. Az elkülönítés alapja tehát a köznevek és a tulajdonnevek eltérő jelentése lett volna. Láthattuk azonban, hogy nem sikerült egy mindenki által elfogadott és legfőképpen minden tulajdonnévre érvényes definíciót találni. Nem járunk azonban akkor sem nagyobb sikerrel, ha nem jelentéstani, hanem szintaktikai, morfológiai eszközökkel, a név szintaktikai, morfológiai jellegzetességeinek feltérképezésével kívánjuk meghatározni a tulajdonneveket.

BARABÁS ANDRÁS–KÁLMÁN C. GYÖRGY–NÁDASY ÁDÁM cikke, *Van-e a magyarban tulajdonnév?* (1977) is a formális jellegzetességeket kereste: strukturalista módszerekkel szintaktikai kapcsolódási lehetőségeiben kívánta a tulajdonnév lényegi vonásait felfedezni. Szerintük ha egy jel a $V_{obj} + -t$ környezetben (tárgyas ragozású ige mellett határozott névelő nélkül) áll, a beszélő tulajdonnévnek ismeri fel. Okfejtésük hiányossága, hogy sok tulajdonnévnek tartott elem nem így viselkedik (pl. *láttad az Ararátot?*), s ezért nem fogadhatjuk el általános érvényű definíciónak, illetve ugyanazt az elemet A környezetben tulajdonnévnek, a C-ben viszont köznévként tekinthetjük, vagyis még az egyes esetekre sem ad minden helyzetben érvényes definíciót, és szintaktikailag magyarázhatatlan esetekkel is számolhatunk e séma nyomán. A tulajdonnév hagyományosan elfogadott kategóriáival szakítottak, és csak három típust: a személynév-, az intézménynév- és a városnév-típust különítik el (de az egyes kategóriák elég vegyesek: a személynév-típusba tartoznak például az állatnevek és a hónapnevek is). A tulajdonnév meghatározására tett strukturalista kísérlet nem volt sikeres, a tulajdonneveket nem lehet szintaktikai viselkedésük alapján elkülöníteni a közszavaktól. Erre utal a cikk utóélete is, alig születtek ugyanis reagáló, vitázó írások a nyomán.

A tulajdonnevek „tulajdonnéviségével”, szerkesztettségével, szövegbe való épülésével HAJDÚ MIHÁLY is foglalkozik (2003). Megállapítja, hogy először a több szóból álló tulajdonnevek névjellege lett kétséges, majd a főnevek kategóriájából ki is vették a tulajdonneveket. Véleménye szerint azonban ezek a kísérletek (BARABÁS et al. 1977, HEGEDŰS 1997) nem a tulajdonnév definíciójához vittek közelebb, hanem csak azt bizonyították, hogy a tulajdonnév nem tekinthető a főnév egyik alcsoportjának. Hangsúlyozza, hogy a formális, strukturális ele-

mek (pl. névelő használata a közsavak, elhagyása a tulajdonnevek esetén) ez esetben sem döntöttek: „nem a szövegkörnyezetbe való beépítés formális módja, hanem a szöveg tartalmából eredő funkció (szituáció) határozza meg a nyelvi jel tulajdonnévi jelentését” (HAJDÚ 2003: 53).

2. Felfogások a közszóvá válásról

2.1. A XX. század első felében a köznevesülésről átfogó feldolgozás nem készült, csak a *Magyar Nyelv* és a *Magyar Nyelvőr* szóközléseiben, névgyűjteményeiben fordultak elő szórványosan köznevesült tulajdonnevek. Ez az időszak nem az analízisé, hanem az adatközléseké volt. Nagy mennyiségű, de legfeljebb csak szemantikai csoportokba sorolt adatot találunk ezekben az írásokban. Egy-egy szerző néhol érinti azt a kérdést is, hogy miben különböznek ezek az adatok a tulajdonnevektől és ennek a változásnak milyen formális sajátosságai vannak, de a fő cél ekkor még leginkább az adatok összegyűjtése és közlése volt. Az ebben az időben publikált adatok jellemzője, hogy a szerzők teljesen összemossák a magyarban köznevesült és a nyelvünkbe jövevényszóként érkezett, már korábban, az átadó nyelvben köznevesült alakokat. Például a *kaján*, *tamáskodik*, *lukács* a magyar nyelvben keresztnévből vált közszóvá (névszóvá vagy igévé), a *pecsovics*, *rákóci*, *viganó*, *manzárdszoba* családnévből alakult a magyarban közszóvá, a *makadám*, *fukar*, *szendvics* tulajdonnévi eredetű jövevényszó (már köznévként vettük át). Ezek a szavak viszont igen gyakran szerepelnek (együtt is) a magyar nyelvben közszóvá vált, és mindenki által ismert alakokra hozott példák között.

Ez utóbbi típust a szakirodalom rendre a köznevesülés példáiként emlegeti, még hozzá a magyar nyelvre vonatkozóan. Már a legkorábbi ide vonatkozó írásokban és szógyűjtésekben is sok ilyen eredetű köznév szerepel. Összemossa a két kategóriát SZILY KÁLMÁN is (1911). Az ő példái között a *Guillotine*, *Kaján*, *Lynchelés*, *makadám*, *panama*, *vigano*, *katicáskodik* és *megjakabol*, *aggastyán*, *andalodik*, *fukar*, *pecsovics* együtt szerepel. Ezek közül valóban a magyarban végbement köznevesülésről a *kaján*, *viganó*, *andalodik*, *katicáskodik*, *megjakabol* és esetleg az *aggastyán* esetében beszélhetünk. A besorolás elvi bizonytalanságaira utal a helyesírás is: a kis és a nagy kezdőbetűs alakokat felváltva használja, sőt a *vigano* szó esetében a tulajdonnévre és köznévre jellemző írásmód egyszerre érvényesül (a kezdőbetű a közszoói jellegre utal, de a tulajdonnévi eredetet mutatja, hogy a szó hangtestét nem idomítják a magyar nyelvhez, amit az eredeti, olasz nyelvre jellemző o-s végződés jelez).

SZENDREY ZSIGMOND (1936) a magyar nép- és köznyelvben történt köznevesülésre sok valóban jó példa mellett (*Szilágyi* 'kemény nyakú', *szilárd* jellemű',

Viganó 'empire szabású női ruha', *Rákóczi* 'ruhadarab', *Sillerkocsizni* 'gyalog jární') felsorolja a *fukar* szót is, amelyet a *Fugger* bankárcsalád nevéből származtat, és úgy tartja, hogy a magyarban vált köznévvé, holott ez a későbbi szakirodalom, pl. a SzófSz. szerint az újfelnémet *fucker* 'vámos, uzsorás' átvétele.

Későbbi kiadványaink sem mentesek ettől a pontatlanságtól: az újabb szakirodalomban sem választják el határozottan egymástól ezt a két típust. J. SOLTÉSZ KATALIN a köznevesülésre példaként a *pecsovics* mellett a magyarba köznévként bekerült *röntgen*-t és a *panamá*-t is említi (1979: 35). A *magyar nyelv* könyvének tulajdonnevekkel foglalkozó fejezetében is összekeverve sorolják fel a két kategória példáit, holott a *pepita* a magyar nyelvben való köznevesülésre lenne példa, a *makadám*, *röntgen*, *szendvics* pedig jövevényszó (KIRÁLY 1991: 497). KÁLMÁN BÉLA *A nevek világa* című munkájában szerencsésen különíti el egymástól a két kategóriát, és a magyar nyelvben közhatóvá vált tulajdonnevekre a *pete*, *aggastyán*, *kaján*, *atilla*, *pepita*, *fruska* példákat hozza fel, az átadó nyelvben köznevesült alakok közül a *fukar*, *szendvics*, *raglán*, *manzárd*, *makadám* alakokat emeli ki (1996: 13).

2.2. Az általános névtan álláspontját a köznevesülés jelenségéről három kézikönyv foglalja össze.

J. SOLTÉSZ KATALIN *A tulajdonnév funkciója és jelentése* című monográfiájában egyebek között – mint láttuk – a tulajdonnév jelentésszerkezetével és jelentésváltozásával foglalkozik. A köznevesülés mint jelentésváltozás okát a tulajdonnév konnotatív jelentésének előtérbe kerülésével magyarázza, illetve azzal, hogy a metaforikus és metonimikus értelemben használt tulajdonnév jelentésében az asszociatív mozzanatok háttérbe szorítják az elsődleges névviselő tudati képét. A szerző elkülöníti egymástól a köznévvé vált tulajdonneveket és azokat, amelyekre a tulajdonnévi és köznévi sajátságok csak részben jellemzők, definiálható például a jelentésük (1979: 35–6). Ezzel az átmeneti jelenséggel más tanulmányaiban is foglalkozik (1959, 1968).

KÁLMÁN BÉLA *A nevek világa* című, nemcsak nyelvészeknek szóló könyve közérthető módon elemzi a tulajdonnév egyéb főnevektől eltérő sajátságait, a tulajdonnév és a köznévi átmeneti kategóriáit. A köznevesült tulajdonnevekkel is foglalkozik. Szerkezeti csoportjaik elkülönítése után határozottan elválasztja egymástól a magyar nyelvben köznevesült és a köznévként használt tulajdonnévi eredetű jövevényszavakat (1996: 13).

HAJDÚ MIHÁLY *Magyar tulajdonnevek* című munkájában a tulajdonnevek típusairól ír, a személynivekről, állatnevekről, helynevekről, emberi létesítmények neveiről, illetve szellemi alkotások neveiről. A személynivek kapcsán keresztniveket, beceneveket, családniveket és ragadványneveket elemez, de a tulajdonnév jelentésszerkezetét vizsgálva a köznevesülést nem említi (1994).

A legújabb munka, mely az áttekintést és összegzést is feladatául tűzte ki, HAJDÚ MIHÁLY *Általános és magyar névtana* (2003). E tankönyvnek is szánt munka szintézisre törekszik. A több kötetesre tervezett mű első része a tulajdonnevek közül a személynevek történetét és rendszerét tekinti át, s címéhez híven nemcsak a magyar, hanem a külföldi névrendszereket, névadási szokásokat is bevonta vizsgálódásainak körébe (például Ausztráliát és a csendes-óceáni szigetvilágot, Távol-Keletet, Amerikát). A magyar személyneveket a hagyományos felosztás szerint tárgyalja (keresztnevek, becenevek, családnevek). Általános névtani részében áttekinti a névtudomány történetét, a tulajdonnév meghatározására tett kísérleteket (különös tekintettel az azonosítás és meghatározás problémájára), külön fejezetben foglalkozik a tulajdonnevek köznevesülésével, de a névlélektanról, a név szociális vonatkozásairól, lefordíthatóságáról, nyelvtani rendszerbe sorolásáról is hosszasan ír.

2.3. Az első korai szintézis igényű, már nemcsak adatközlése szorítókozó, hanem elméleti megközelítést is felvállaló munka szerzői közt találjuk TOLNAI VILMOST, aki *Személynevek mint köznevek* című dolgozatában a köznevesülést úgy definiálja, hogy „a közhasználat a személyneveket valamely külön tulajdonsággal ruhazza fel, sok esetben jelzöt tesz melléjük és így köznevekké teszi őket” (1898: 1). Számos példájának következő szemantikai csoportjait adja meg: testi tulajdonság (kiválóság vagy fogyatékoság) kifejezése (pl. *Erős János* ’vasgyűrű’, *Kuka Zsuzsi* ’hallgató, buta lány’), nem testi tulajdonság (pl. *Olcsó János* ’faluról falura járva magát dicséri’), hibák elkeresztelése (pl. *Bolond Jancsi* ’bolondozó’, *Péter-fejű* ’makacs’), élettelen tárgyak elnevezése (pl. *veres Gyurkó* ’fakulacs’). Szerkezetükkel kevésbé foglalkozik, kiemeli viszont azt, hogy a leggyakoribb keresztnevek köznevesülnek leginkább, s hogy ilyenkor a név általában az embert helyettesíti. Másik munkájában (1931) olyan tulajdonneveket, köztük keresztneveket is vizsgál, amelyek pusztán köznévi jelentésüknél fogva jellemzik viselőjüket. Elsősorban az irodalmi és metaforikus névadás szokásait vizsgálja.

RÉTHEI PRIKKEL MARIÁN tanulmányában (1907) a köznevesült keresztneveket négy szempont szerint vizsgálja: milyen érzésből fakadnak, milyen tárgyakra vonatkoznak, milyen forrásból származnak, milyen árnyalatú a tréfa. A szerző az összes korábban megjelent szótár anyagát használja. Névgyűjteményét nem az egyes keresztnevek, hanem szemantikai típusok szempontjából dolgozza fel.

GOMBOCZ ZOLTÁN *Jelentésanában* a tulajdonnevek jelentése kapcsán röviden a köznevesülés jelenségét is érinti. A tulajdonnévi eredetű köznevek között példaként az *Antal* ’dőre, esztelen’, *aggastyán*, *fukar*, *kaján*, *viganó*, a népnyelvből a *péterke*, *petike*, *marci*, *veres gyurkó*, *mihók* kifejezéseket említi. Megjegyzi, hogy a palócoknál a *duna* általában ’árvíz’ jelentésben szerepel (1926/1997:

159), vagyis a jelenséget nemcsak a kereszt- és család-, hanem a helynevekre is érvényesnek tartja.

Ennek az időszaknak leggazdagabb, legtöbb adatot feldolgozó és változatos szempontokat figyelembe vevő összegzése SZENDREY VILMOS tanulmánya (1936). Megadja a köznévről használt tulajdonnevek jelentésbeli csoportjait: személyre vonatkozó köznevek, lelki sajátság megnevezése, állatnévről használt keresztnevek, növény-, étel-, ruha-, eszköz-, szerszám-, edénynevek és vegyes jelentésű köznévi alakok. Az adatokat eredetük, szerkezetük és szófajuk szerint elemzi.

SEBESTYÉN ÁRPÁD (1970) a tulajdonnév jelentéséről addig írottakat foglalta össze. Felhívta a figyelmet a tulajdonnévvé váláskor és köznevesüléskor adódó problémákra (hová tűnik a szó köznévi jelentése a tulajdonnévvé váláskor, és honnan származik a közszóvá váló tulajdonnév közszói jelentése).

MATIJEVICS LAJOS (1972) a diáknyelvben sajátos módon, játszi szóalakítással létrejött, a keresztnevekkel alakilag egybeeső elnevezéseket is vizsgálja. Ezek nem tekinthetők minden esetben köznevesüléseknek, de a keresztnévhez való hangalaki hasonlóság minden bizonnyal közrejátszhatott a *marika* 'magyar nyelv', *anti* 'anatómia', *matyi* 'matematika'-féle alakok kialakulásában.

FABÓ KINGA igen fontos, de ritkán idézett cikke, *A tulajdonnév ↔ köznévről „szófajváltásokról”* (1980) lényeges szempontokra hívta fel a figyelmet: sem a tulajdonnév fogalma nincs kellőképpen tisztázva, sem pedig az ezzel összefüggő szófajváltás jelensége. A *Káin* → *kaján* és a *kovács* → *Kovács*-féle folyamatok során a szavak szófaját és ezzel összefüggésben a jelentését vizsgálja, és megállapítja, hogy nem a szótári szónak, hanem egyes jelentéseinek van szófaja. Elkülönbözteti egymástól a jelentés- és a szófajváltást. A *kovács* → *Kovács*-féle köznévről tulajdonnév változások nem tarthatók szófajváltásnak, mert (a hagyományos felfogás szerint) a tulajdonnév is főnév, s ezért a folyamat kiindulópontjaként szereplő szó ugyanolyan szófajú, mint a végeredményül kapott (vagyis főnév). Ezeket jelentésváltozásnak kell tartanunk. Szófajváltásról csakis ott beszélhetünk, ahol a változás eredményeképpen a nyelvi elem szófaja is ténylegesen módosul. Hangsúlyozza, hogy a tulajdonnévi kategória nem állítható más kategóriákkal (például a köznevekkel) szembe, azaz nem nyelvi kategória, ezért nem beszélhetünk tulajdonnév ↔ köznévről szófajváltásról. Ezek a folyamatok minden esetben jelentésváltozások, és csak a szófaj megváltozása esetén beszélhetünk szófajváltásról is.

Hasonló kérdésekkel foglalkozott HEGEDŰS ATTILA is *A tulajdonnév → közszó váltásáról* írott cikkében (2000), melyben a tulajdonnév → közszó váltás esetén működő szabályokat, törvényszerűségeket, analógiákat igyekszik meghatározni. Az ÉKsz. anyagából gyűjtött 350 adaton mutatja be, milyen tulajdonnévtípusok vesznek részt kiindulópontként a váltásban, milyen alaktani, szófaji és jelentéstani tulajdonságok jellemzik a létrejött közszói alakokat, a változás mely

nyelvben ment végbe, és az egyes típusok arányait is elemzi. Megállapítja, hogy leggyakrabban valódi személy neve a változás kiindulópontja, alaktani szempontból az a jellemző, hogy általában anélkül lesz közzszóvá a tulajdonnév, hogy bármilyen alaktani változás történne rajta. A HEGEDŰS gyűjteményében szereplő adatok nagy része nem a magyar nyelvben vált közzszóvá, vagyis a magyarban jövevényszó. Végül kiemeli egy rendszeres, több forrásra is kiterjedő (pl. ÚMTsz., SzT. stb.) hasonló számbavétel fontosságát, mely vizsgálat reményei szerint megerősíthetné az általa felvázolt tendenciákat.

HAJDÚ MIHÁLY *A tulajdonnevek köznevesülése* (2002b) című tanulmányában és névtani monográfiájának *A tulajdonnevek köznevesülése* című alfejezetében (2003: 71–82) két oldalról: a kiindulási tulajdonnevek és a kialakult közzszavak oldaláról vizsgálja a jelenséget. Kiemeli, hogy mögötte társadalmi és lélektani, pszichológiai okok is állhatnak. Megfogalmazza, hogy a köznevesülés nyelvi-névtani vonatkozása az, hogy a tulajdonnév átkerül az identifikáció szintjéről a kommunikáció szintjére: a hangsor vagy betűsor denotátum helyett jelentést kap. Megjegyzi, hogy ez sok nyelvben helyesírási változással is jár. A tulajdonnevek oldaláról vizsgálva a jelenséget bemutatja, hogy mely névtípusok esetén találkozhatunk közzszóvá válással (külön példákat hozva a személynevek, helynevek, állatok és intézmények, tárgyak, művészeti alkotások neveinek, illetve időpont- és eseménynevek, valamint márkanevek egyes altípusaira), így demonstrálja, hogy a változás minden névtípust érint. Névélettani szempontból azt vizsgálja, hogy a köznévvé váláson átesett néven milyen változások történnek. Megállapítja, hogy néha semmiféle változást nem tapasztalhatunk, néha amiatt jelentkezik változás, hogy az eredeti, tulajdonnévi szóalak a magyar kiejtéshez igazodott, és ezt a helyesírás rögzítette, néha pedig szabályos változások mennek végbe a szón. A két legjellemzőbb változástípusnak a tulajdonnévnek igei végződéssel vagy elő-, illetve utótaggal való megjelenését tartja. A kialakult közneveket aszerint vizsgálja, hogy mit jelentenek (itt a hagyományos jelentéstípusokat sorolja fel), és milyen szófajúvá váltak (igéket, főneveket, mellékneveket, névmásokat és határozószókat különít el). Negyedikként az etimológiai szempontot is figyelembe veszi: vizsgálja ugyanis azt is, hogy a változás a magyarban vagy más nyelvben ment-e végbe. HAJDÚ tehát az egész jelenség többoldalú megközelítésére és arra törekedett, hogy a köznevesülés jelenségének minden típusára érvényes, általánosítható megállapításokat tegyen.

Meg kell említenünk azonban több olyan írást is, melyeknek célja egy-egy részterület (például egy-egy nyelvi rétegben megjelenő köznevesülések) vizsgálata volt. FARKAS TAMÁS a katonai szlenget (2003b), HOFFMANN OTTÓ pedig a diáknyelv szókincsét elemezte (1997), és számos köznevesült tulajdonnévi alakot is közöl. Ezek között sok a ritkább szóalkotási móddal (szócsonkítással, ikerítéssel, népetimológiával) keletkezett alak, pl. *matyika* 'matematika', *katika* 'patika', *katica* '(bogárhátú) Volkswagen'. A legtöbb esetben a tulajdonnévvel való

egybeesés valószínűleg véletlen. Kiemeli, hogy a diáknyelvben nagy szerepe van a tulajdonnevek metaforikus és metonimikus használatának. A *János* és becézett alakjai, valamint a *Juliska* név szerkezeti és szemantikai elemzését végezte el B. LŐRINCZY ÉVA (1991). Az elemzés kapcsán igen fontos jelenségre hívta fel a figyelmet: a nyelvjárások szókincse a köznyelvénél jóval nagyobb számban tartalmaz köznevesült keresztnéveket, amelyek szerkezetileg és jelentéstanilag is jól tipizálhatók. Értékes megfigyeléseket tett a köznevesült alakok stilisztikai jellemzőivel kapcsolatban is.

Egy falu, Nagykónyi nyelvjárását vizsgálva elemzi a keresztnévi eredetű közszavakat SZABÓ JÓZSEF (1985). Elsősorban szerkezetileg osztályozza a köznévi alakokat, külön vizsgálja a női és férfineveket. E településnek a szókincséből kiindulva viszonylag kis számúnak tartja ezt a szócsoportot.

VITÁNYI BORBÁLA (1997) korábbi szótárak anyagából veszi adatait, azt a 17 keresztnévet, amelyet 42 alakváltozatával együtt szerkezeti és jelentéstani szempontból vizsgál. Megállapítja a rendelkezésére álló adatok szerkezeti elemzése után, hogy köznevesült alakok összetételek utótagjaként fordulnak elő leggyakrabban. Részletesebben a *Péter* névnek és három alakváltozatának, illetve a *György*-nek és öt becézett alakjának szerkezeti és szemantikai elemzését végzi el. Külön figyelmet fordított a köznevesült keresztnévek stiláris jellemzőinek elemzésére. E munka előzményének tekinthető az Édes Anyanyelvünkben megjelent cikke (1985), amely elsősorban a nyelvjárási adatok közlésére szorítkozott.

Készültek dolgozatok e jelenség valamely kisebb részletéről (pl. egy jellemző jelentéscsoportról, az állatnevekről, a keresztnévi eredetű igékről és egy keresztnév közszói alakjairól) is (TAKÁCS 2001a, 2002b, 2003).

3. A közszóvá válás jelentéstani háttere

3.1. Az eddig leírtakból láthatjuk, hogy egységes állásfoglalás a köznevesülésről ezidáig nem született. A szakirodalomban a jelenséget leggyakrabban köznevesülésként említik, ez az elnevezés viszont azt sugallja, hogy a létrejövő szó mindenképpen a 'név' (főnév, melléknév, névmás) kategóriájába kerül, holott ez nincs mindig így. A közszóvá válás pontosabb terminus lenne, hasonlóan a SEBESTYÉN (1971) által javasolt „nyelvi hasadás” és a KÁROLY SÁNDOR írásában megjelenő (1970) „jelentéstani hasadás” megnevezéshez. Egyik sem terjedt azonban el a szakirodalomban. HAJDÚ (2002b) az antonómázia körébe sorolja a jelenséget. Szakirodalomban megszokottá vált terminológia ellen azonban nem mindig érdemes hadakozni (hiszen például a rögzült, de teljesen megtévesztő népetimológia elnevezést sem sikerült még a tudákos vagy tudálékos etimológiával, esetleg reszemantizációval helyettesíteni). A továbbiakban viszont a régóta

elfogadott és általános használatú köznevesülést tágabb értelemben, közszóvá válásként értelmezem (és szinonimaként használom), ide sorolva nemcsak a névszókká, hanem az igékké vált alakokat is.

HAJDÚ MIHÁLY – mint azt korábban láttuk –köznevesülésnek azt a folyamatot nevezi, melyben a tulajdonnév (tegyük hozzá: annak bármely típusa) átkerül az identifikáció szintjéről a kommunikáció szintjére és a hangsor vagy a betűsor denotátum helyett jelentést kap. Ennek szerinte társadalmi és lélektani oka van (2003: 72). Mindkét szempont kívül esik azonban a nyelvészeti vizsgálatok hagyományosan elfogadott határain. Ha szigorúan csak a nyelvészet eszközeivel kívánjuk megközelíteni a kérdést, vissza kell kanyarodnunk a tulajdonnevek jelentésszerkezetéhez.

J. SOLTÉSZ utal rá, hogy korábban a köznevesülést nem jelentésváltozásként értékelték, hanem úgy, hogy a tulajdonnév jelentésre tesz szert (1979: 23), vagyis eszerint a vélekedés szerint a közszóvá válás ’jelentésnyerés’-t vagy ’kapás’-t jelentene. Rámutattunk azonban arra, hogy ez a gondolat már kiindulópontjánál téves vagy legalábbis szempontunkból kevésbé célszerű (hiszen abból indul ki, hogy a tulajdonnévnek nincs jelentése, a belőle alakult köznévnak pedig van), így a közszóvá válás sem magyarázható ebből az aspektusból.

A köznevesülés felfogása szerint nem jelentésnyerés, hanem egy már korábban is meglévő (tulajdonnévi) jelentés aktuális megváltozása, vagyis jelentésváltozás (amely esetleg állandóvá is válhat és lexikalizálódhat is, de ez már csak az utolsó lépése a folyamatnak). Megítélésem szerint a köznevesülés legjobban akkor értelmezhető, ha elfogadjuk a J. SOLTÉSZ KATALIN által megrajzolt jelentésszerkezet-modellt: a tulajdonnév jelentését tehát összetettnek és egyéntől is függőnek képzeljük el. Így egy-egy tulajdonnév jelentése akár a nyelvhasználó előismereteitől vagy attól függően változhat, hogy az adott nyelvi elem milyen kontextusban és szituációban jelenik meg. Vizsgáljuk meg tehát mindazokat az elemeket, melyek a tulajdonnév jelentésének megváltozásában szerepet játszhatnak!

Konnotáció

A köznévvé válást már MARTINKÓ ANDRÁS is a jelentésszerkezet egyik elemének, a konnotatív jelentésnek, a névhez fűződő asszociációknak előtérbe kerülésével magyarázza (1956: 193–4). Hangsúlyozza, hogy a jelentés köznév és tulajdonnév esetén is az egyén függvénye, ugyanis a tulajdonnév is telítődhet a dologgal kapcsolatos fogalmi, érzelmi, értékelő egyéni állásfoglalás elemeivel, egyéni asszociációk, benyomások kapcsolódhatnak hozzá. A tulajdonnév esetében ezeknek az elemeknek a felhalmozódása a jelentés koncentrálódásához, a J–F viszony megelevenedéséhez, azaz köznevesüléshez vezet.

J. SOLTÉSZ szerint a név konnotációja a név asszociatív képessége, képzetfelidéző ereje, vagyis az a tulajdonsága, hogy asszociációkat, emlékeket, véleményt

fűzünk hozzá, esetenként és személyenként igen változó lehet. Semmiképpen sem azonosítható ez a név jelentésével, mert az mindig objektív és egyedi, de mivel az egyes névhez fűzött asszociációk állandósulhatnak, vagyis a konnotatív jelentések közül egy uralkodóvá válhat, fontos szerepe lehet ennek a jelentés-síknak az átmeneti jelenségek (a tulajdonnév metaforikus és metonimikus használatának) és köznevesülésének kialakulásában (1979: 30). J. SOLTÉSZ gondolatmenetéből ki kell emelnünk a szubjektivitás fontosságát, mert emiatt ez az elképzelés a tulajdonnévből létrejött közszó változatos jelentéseire is magyarázattal szolgál. Egy-egy keresztnévhez ugyanis minden ember esetében több emlék, benyomás, vélemény is kapcsolódhat, és ezek előtérbe kerülése nem biztos, hogy ugyanazt a közszói jelentésű alakot eredményezi. Eltérő tapasztalataik, névzítésük, emlékeik miatt nem valószínű, hogy egy beszélőközösség minden tagja a 'tutyimutyi, becsapható' asszociációkat köti a *pali* vagy a 'buta, gyámoltalan' jelentést a *béla* névhez. Az viszont, hogy ezeknek a keresztneveknek kialakult ilyen jelentésű közszói alakja, bizonyíték arra, hogy a nyelvhasználók egy része hozzákapcsolta ezt a (később dominánssá váló) konnotációt a tulajdonnévhez.

J. SOLTÉSZ a konnotáció kulcsszerepére példaként azt az esetet hozta, mely szerint a *mecénás* 'írók, művészek pártfogója' köznév azért alakulhatott ki, mert a *Maecenas* név eredeti jelentéséhez hozzáarakódott konnotatív jelentés felerősödött és uralkodóvá vált. Ez a jelentésváltás más okkal, mint a konnotáció felerősödése nem magyarázható (1979: 30). Nem fogadható el az az érvelés, hogy az 'írók, művészek pártfogója' csak egy a *Maecenas* névhez kapcsolódó képzet, és ez jelenik meg közszói jelentésként metaforikus névátvitellel (BÉNYEI 2000: 40). Tényként kell ugyanis elfogadnunk azt, hogy az egyes névhez fűzött képzetek teljesen szubjektívek, és azt is el kell fogadnunk, hogy egy névhez kapcsolódó konnotációk közül mindig az adott közösség (beszélő vagy csoport) számára legfontosabb, a név viselőjéhez leginkább köthető válik általánossá, és kerül emiatt előtérbe. Példánknál maradva: *Maecenas* alakjához nem a 'római ember', 'férfi' asszociációkat kötötték (hiszen ezek bár igazak és jellemzőek, minden más római férfira is érvényesek voltak), hanem azt, ami csak rá jellemző és az egész közösség által ismert vonása volt ('írók, művészek pártfogója'). A konnotációk között is megfigyelhető tehát rangsor aszerint, hogy mennyire szorosan köthető a névhez, és a névhasználók mekkora köre ismeri. A konnotáció érzelmi töltését nevezi HAJDÚ kifejező értéknek (2003: 87), mely a kedveskedő vagy tiszteleti nevek esetén pozitív, gúnynevek esetén pedig negatív.

De a konnotációt nem csak a névviselő szokásai, mindenki által ismert tulajdonságai határozzák meg: ki kell emelnünk a névhangulat (mely jórészt a név hangalakjából fakad) és a szociokulturális háttér szerepét is. Bármely tulajdonnév esetén számolnunk kell a hangalakból származó hangulat befolyásoló szerepével. Bizonyos neveket a használók (jelentésüktől gyakran függetlenül) hangzása alapján szépnek tartanak úgy, hogy semmi mást nem is tudnak a névről, tehát

sem etimológiai jelentés, sem konnotáció nem kapcsolódik számukra hozzá. A nevek hangulatának megítélése természetesen szintén egyénileg változhat. Gyakori viszont az, hogy a nem szépnek tartott nevek negatív érzelmi töltésűvé válnak, s így típusnévi használaton keresztül állandósult stílusérték és negatív értékű konnotatív jelentés kapcsolódik hozzájuk, mint például a *Gyügye*, *Rásonysápberencs*, *Makkoshotyka* helynév esetében történt. A hangalak konnotációt befolyásoló szerepét nemcsak hely-, hanem keresztnevek esetén is hangsúlyoznunk kell, főleg azokban az esetekben, amikor nem számolhatunk olyan névvisező alannal, akinek tulajdonságai, sajátságai olyan elvonatkoztatás alapjául szolgálhatnának, melyből konnotatív jelentés fakadhatna. Hasonló változással találkozhatunk akkor, mikor típusnévi használatú keresztneveket vizsgálunk. A keresztnevek megítélése ebből a szempontból igen szubjektív, hiszen számos, néha nem is tudatosuló asszociáció, emlék kapcsolódhat hozzájuk. Az ebből fakadó lehetőségekkel elsősorban az irodalmi névadás él. Csokonai nem véletlenül adta komikus eposzában a „hatvanötöd-fű” vénlánynak a *Dorottya*, „harcostársának” pedig az *Orsolya* nevet, hiszen ezek akkor régiesnek számítottak, nem voltak divatosak: névválasztásával is utalt arra a régi korra, amelyben születtek ezek a szereplők. Hangsúlyozottan fontos a névadás hangulatkeltő és -felidéző szerepe a mesék világában, hiszen egy-egy mesehős jól megválasztott nevéből már a jellemére is következtethetünk gyakran.

Közismert, hogy a nevek megítélését sokszor társadalmi, névhasználati szempontok is befolyásolják. HAJDÚ MIHÁLY így ír erről: „Attól függően, hogy mikor és kik körében válik egy név gyakorivá, jellemző lesz egy csoportra; kialakulnak a sajátos, egyes vallásokra, vidékekre, társadalmi rétegekre utaló nevek. Elsősorban a keresztnevekkel kapcsolatban figyelhető ez meg” (2003: 115). Sok keresztnévvel kapcsolatban találunk erre utaló megjegyzéseket. Székely névnek tartják pl. a *Mózes*-t és az *Áron*-t (LÖRINCZE 1956: 86), HAJDÚ MIHÁLY pedig BÁLINT SÁNDOR gondolatát említi, mely szerint „Tápén nincs *Luca* nevű fehérenép”, mert rossz hangulata van a névnek, a boszorkányság hiedelemkörével kapcsolják össze (2003: 115). RÁCZ ENDRE írt a *Miklós* Göcsejben és Hetésben gyakori *Piku* becézőjéről, mely mint a csak arra a területre jellemző sajátság, az ottaniak gúnyneve lett. Ugyancsak ő ír arról, hogy a matyók és esetleg a barkók is egy náluk tipikus, jellemző keresztnévről, pontosabban annak sajátos becézőjéről (*Mátyás* ~ *Matyó* és *Bertalan* / *Bartalan* ~ *Barkó*) kapták típusjelölővé „szelődült” gúnynevüket (1989: 261–2). Ismeretes, hogy a reformáció felelevenítette az ószövetségi neveket, és ezek tipikusan protestáns névvé lettek, pl. *Ábel*, *Éva*, *Zsuzsanna*, *Sára*. Az egykor jellegzetesen főúrinak számító nevek (*Arisztid*, *Ubul*, *Eulália*) pedig mára már a névkincs humoros hatású, alig használt részévé váltak (vagyis konnotációjukhoz az avítság, régiesség is hozzátartozik a humoros hatás mellett). A neveknek társadalmi rétegekhez kötöttsége és a rétegek közötti mozgás ma is élő jelenség. Ez az alapja a névdivatnak is, melyet jelentősen be-

folyásol a névviselő személye, vonzó társadalmi státusa is, pl. régen egy-egy faluban gyakran felkapták a földesúr nevét, mely emiatt divatossá vált, de a nevet viselő életmódja, viselkedése is lehet alapja a név kedveltségének vagy visszaszorulásának, pl. „ne legyen a gyerek *Vendel*, hogy ne legyen kocsis” (ugyanis a közeli major kocsisát hívták így), vagy „ne legyen *Péter*” (mert ennek a névnek meg az iszákos Péter nevű kisbíró szerzett rossz hírnevet) (LŐRINCZE 1956: 87). SZENDREY ZSIGMOND idézi fel azt, hogy miért lett a *lipi* Nagykárolyban megbélyegző jelentésű: „Gyermekekoromban még élt az a Waldmann Lipót nevű zsidó, valamikor jómódú rövidárus, aki felesége megszökése után afféle utcán kőborgó, minden asszonyban-leányban feleséget kereső csendes bolond lett. Őt hívtuk *lipi*-nek, s róla mindenkit, akire nem akartuk nyersen azt mondani, hogy félbolond” (1936: 254).

Típusneveket nemcsak egy nép névállományán belül találunk, magukat a népeket, nemzeteket is elnevezhetik egy-egy azokra jellemző (vagy jellemzőnek gondolt) keresztnévvel. Ez a fajta elnevezési mód persze nemcsak a magyar népre jellemző sajátosság. HEINIKE HEINSOO írja (2000), hogy Észtországban a *mats* általában az észte embert jelenti, a finnben a *Jussi* földművelőt jelent, az irodalmi nyelvben a finn ember *Matti* néven, az észti irodalomban pedig *Sauna-Ants*-ként jelenik meg. Az észteknél *Jüri* és *Mari*, a finneknek *Matti* és *Maija* házaspár. De egyéb nemzet megnevezésére is vannak mind a finn, mind az észti nyelvben példák, például az észtek a németet *frits*, a finnek *fritsu*, az orosz férfit az észtek *vasja*, a nőt *marusja*, a finnek *vanja* és *ivana* néven emlegetik, az angol embert mindkét nyelvben *Johnny*-nak hívják. Családnév is szerepelhet típushasználatban, például az észten *häkkinen* a finn ember neve.

Előismeret

Egy közmegegyezés alapján névnek tartott elem aktuális nem névként való használatát a nyelvi csoport előzetes tudása, előismerete és bizonyos többlétezés határozza meg. Előbbi a nyelvhasználó névkompetenciájából, utóbbi a szövegkörnyezetből és a szituációból fakad.

A névkompetencia fontosságát – ha nem is feltétlenül ilyen néven – a tulajdonnév-meghatározásakor már MARTINKÓ, illetve később HAJDÚ, HEGEDŰS és TOLCSVAI NAGY is hangsúlyozta: lényeges annak a közösségnek a figyelembevétele, amely tulajdonnévként felismeri, egy már korábban létező onomasztikai rendszerbe, a tulajdonnevek közé helyezi (annak valamilyen sajátos jelentéstani vagy alaki viselkedése alapján) az adott nyelvi elemet. Ez minden tulajdonnév-meghatározásnak döntő eleme kell, hogy legyen. Az előzetes tudás, előismeret a nyelvhasználó névkompetenciájából fakad: tudja, hogy a tulajdonnév egyes típusaira mi jellemző, milyen szintaktikai és szemantikai környezetben jelennek meg

általában, és ezért arra is rájön, hogy azt aktuálisan nem tulajdonnévként, hanem például csoportjelölőként használták.

A közszóvá válást tekinthetjük a tulajdonnévvé válással jelentéstani szempontból ellentétes irányú folyamatnak, s így feltételezhetjük, hogy ha egy adott nyelvi csoport egy adott szöveggörnyezetben névkompetenciája segítségével minden esetben tudja egy nyelvi elemről, hogy tulajdonnév-e vagy valami más, azt is tudnia kell, ha nem az. Vagyis egy általában névként használt elem aktuális (és a később esetleg állandóvá váló) közszóként való használatát is a nyelvi csoport előzetes tudása, előismerete és bizonyos többlettudása teszi felismerhetővé (és természetesen lehetővé is). Nem átmeneti jelenségekről beszélhetünk tehát, hanem használati helyzetekről: egy adott szituációban a nyelvi csoport előismeretei alapján minden elemről biztosan el tudja dönteni, hogy név-e vagy sem. Ennek a változásnak a megragadására az élőnyelvi szövegek és frazeologizmusok a legalkalmasabbak.

Szituáció és kontextus

Az általában tulajdonnévként használt nyelvi elem konkrét szituációban előforduló közszóji jelentésére vonatkozó többletinformációk a szöveggörnyezetből és a szituációból fakadnak. E tényezőnek a fontosságát HAJDÚ is hangsúlyozza (2003: 72), ugyanakkor kiemeli, hogy ilyenkor sem átmenetekről, hanem használati helyzetekről beszélünk, amelyben a tulajdonnevek köznevekké lettek.

A tulajdonnév lexikai-szemantikai és stílus átalakulása mindig a kommunikáció szintjén történik, a beszédben rakódnak a jelentésére olyan elemek, amelyek az eredeti jelentésstruktúra megváltozásához vezetnek. Minél gyakrabban, változatosabb beszédkörnyezetben (és szituációban) szerepel a név, annál hamarabb, annál nyilvánvalóbban következhet be a változás, a köznévvé válás. A névtáramban szereplő köznevesült keresztnévek legnagyobb része a nyelvjárásokból, a diáknyelvből és a szlengből származik, vagyis általában a nyelv legdinamikusabb változó rétegeiből. Ezeknek a szavaknak csak egy (bár viszonylag nagy) része került be a köznyelvbe, és ennél is kevesebb az irodalmi nyelvbe.

A közszóvá válás kérdését a szituáció és/vagy szöveggörnyezet módosító hatása szempontjából közelíthetjük meg. Amennyiben a konnotáció jelentésmódosító hatását tartjuk a közszóvá válás alapjának, számolnunk kell azokkal az átmeneti jelenségekkel, melyeket J. SOLTÉSZ KATALIN tekintett át (1959). Figyelembe kell azonban vennünk azt is, hogy a tulajdonnév nem igényli a szituáció és a kontextus polarizáló szerepét. Abban az esetben, ha a tulajdonnévi dolgot meghatározó vonások nem a dologban, hanem a szituációban és a kontextusban vannak adva, már nem tulajdonnévről beszélünk. Például a *Kata* tulajdonnévi jelentését nem kell értelmezni, de ha már egyéb jelentését akarjuk elmagyarázni, szükségünk van a szituáció vagy a beszédkörnyezet segítségére. Könnyen értel-

mezhetjük ezt a jelenséget egy példamondat segítségével: „*Jó világ van a kátákra, haza gyűttek a katonák*” (SZENDREY 1936: 225). A szövegkörnyezetből kiderül, hogy itt már nemcsak *Kata* nevet viselő nőkről van szó, hanem más jelentése van a szónak. A szövegkörnyezet segít abban, hogy a *kata* ’férfiak után járó, kikapós nő’ jelentése nyilvánvalóvá váljon. KÁLMÁN BÉLA említ olyan példákat is, melyeknek megértéséhez nem elég a szó tulajdonnévi jelentését ismerni (1948: 90). Például hiába tudjuk, hogy Kandó Kálmán volt az első háromfázisú villamosvasút megtervezője Magyarországon, a *Jelezz már a kandónak, Egy kandót kellett kijavítani* mondatokban szereplő *kandó* közszó ’egy bizonyos fajta mozdony’ jelentése csak az adott használati helyzetben, konkrét szituációban lesz nyilvánvalóvá. Ugyanez jellemző a *Lonci* becenévből lett ’női rendőr’ jelentésű köznévre, melynek ez a jelentése csak akkor értelmezhető, ha ismerjük a beszédhelyzetet (*Ne menj át /ti. a piros lámpánál/, mert fölír a lonci!*), vagy ha előismeretünk van a kialakulásáról (az elnevezés a Szabad Száj című élclapból ered, amelyben a szerkesztő népszerűvé tette *Hekus Lonci* néven a női rendőr alakját). E példák értelmezéséhez azonban hozzá kell azt is tennünk, hogy a konkrét szituáció értelmező szerepe természetesen mit sem ér, ha nincs előismeretünk Kandó Kálmánról vagy az újságbeli Hekus Lonciról. A két tényező polarizáló hatása ez esetben kölcsönösen erősíti egymást.

A beszélőközösségnek a nyelvi elemnek a közszói vagy tulajdonnévi rendszerbe helyezéséhez azonban tagadhatatlan, hogy formális segítségei is vannak. Miből származnak ezek a többletinformációt hordozó elemek? A szón előfordulhatnak olyan morfológiai jelzések, amelyek a névhasználó tudatában a közszavakkal vagy igékkel (de semmiképpen nem a tulajdonnevekkel) kapcsolódnak össze. Erre a jelenségre minden nyelvi rétegből találunk adatot, de elsősorban a főleg a figyelemfelkeltésre és újszerűsége törekvő sajtónyelv bővelkedik ide kapcsolható példákban, melyekből bőségesen válogat HORVÁTH LÁSZLÓ (1995). A példák legnagyobb részében előforduló gyakori morfológiai jelzés az *-i* és *-k* többes szám jel, illetve a határozatlan névelő, például „A cikk végén többek között azt a kérdést veti fel: vajon belül mindannyian kis *csurkapisták* és *szaddám-husszeinek* vagyunk-e” (Egyetemi Élet, XL. évf. 4: 18), „Az ott gépelő *mancikák* levették a festett üveglakokat, mert nem volt elég fény”, „Nem *gumimatyik* akarunk mi lenni, hanem egészségesek” (élőnyelvi szövegekből), „Találkoztatok? –Igen. És volt vele egy *barbi* is” (ételízesítő reklámja a televízióban), „Nem vagyok egy *rámenős elek*” (Sláger Rádió, 2000. II. 25). Az igeképzők és a múlt idő jelének megjelenése is az igei azonosítás lehetőségét erősíti, például „Egy reggel a feleségecske a zöld víz fölött *berubenskedett* a hosszú pallón a kertbe, ... csak úgy ruganyoztak rajta jobbra-balra a lingő-lengő labda gömbölyűségek” (Lengyel Péter: Macskakő, Szépirodalmi Kiadó, Bp., 1988. 143). „Megjósolhatjuk, hogy újból beindul a gyatra mocsokáradat a köztársasági elnök ellen, készí-

tik a bikacsököket, *hankissoznak*, *gombároznak* majd – így kisbetűvel, amúgy *csurkásan*” (a sajtónyelvből idézi HORVÁTH LÁSZLÓ 1993: 147). Szemantikai téren segítséget nyújt a hasonlóságon alapuló jelentésátvitelek, tulajdonnévi metaforák használata, például „Te vagy az a szomszéd *Lolita*?” (részlet a Gyönyörű lányok című filmből), „Bizonyára erre gondolt Dirndel is, a vedlett bordájú osztrák *Rosinante*” (Rejtő Jenő: A láthatatlan légión, Magvető Könyvkiadó, Bp., 1991. 309), „Vajon hogy lehetett belőle [ti. a viszkisből] a századvég *Rózsa Sándora*?” (Nők Lapja, 1999/46: 24), „A virtigli magyar *Dzsokijung* ellenben tutira megy” (Magyar Narancs, 1999. XII. 23: 23), és a szójátékok, játékos szóértelmesítések, szóviccek is segítenek, például: „Kapott egy *emesét*”, „Megkérdezhetem, ha nem vagyok *vindisgréc*” (élőnyelvi szövegekből).

Gyakori a közszóvá válás azonban azokban az esetekben is, amikor a közönség nem érti vagy a nyelvi játék szándékával áttetsző etimológiájúvá formálja a tulajdonnevet is tartalmazó szerkezetet. Ez esetben fokozottan kell számolnunk a minták hatásával és a (tudatos) reszemantizáció teremtő erejével (pl. a diáknyelvben: *angi*, *angica* ’angol nyelv’, *anti* ’anatómia’, a katonai szlengben: *lász-lós* ’zászlós’, *manci* ’Rába Mann teherautó vagy annak a sofőrje’, *ancsa* ’AN-26-os típusú motoros katonai repülőgép’).

A tulajdonneveket (elsősorban keresztnneveket) közszói vagy típusnévi használatban is gyakran tartalmazó frazeologizmusok megértése egészen más fajta ismeretek meglétét igényli. Ezeknek értelmezéséhez a szövegkörnyezetből fakadó többlettudás szükséges. Miből származhat ez a többletinformáció? Ennek értelmezéséhez vizsgáljunk meg néhány általánosan ismert szólást!

Jankónak mondják, János is értsen belőle, jelentése: ’nemcsak annak szól a figyelmeztetés, akihez nyíltan intézik a szót, értsen belőle más is!’, *Amit János (mint a János) fújja, Jancsika (Jancsikó) úgy ropja (vagy táncol)*, jelentése: a fiatalok magatartását a felnőttek irányítása szabja meg, *Ahogy szokik Pali, úgy cselekszi Pál*, vagyis úgy jár el az ember, ahogy fiatal korában megszokta, *Mihez Pörke szokott, Örzsi el nem hagyja* ’amihez fiatalon nem szokik hozzá az ember, azt idősebb korában sem szokja meg’, *Könnyű Katót (Katát vagy Katit) táncba (táncra) vinni (mert ő is akarja vagy ha neki is kedve van)*. A szólás jelentése: ’könnyű azt rávenni valamire, akinek magának is kedve van a dologhoz’, 2. (szólásszerű használatban) ’tudom, hogy kedvére van a dolog, ha színleg vonakodik is’, *Mindegy neki (nekem) Péter vagy Pál*, azaz nem (vagyok) személyválogató (O. NAGY GÁBOR 1966).

Ismeretes, hogy a szólásokban szereplő keresztnnevek jelentése ilyenkor általában ’ember’ (bárki, akárki, senki, valaki), ’férfi’ vagy ’nő’, ’fiú’ vagy ’lány’, és jellemző a nevek alap- és becézett alakjával a fiatal és felnőtt ember (nő vagy férfi) szembeállítás is. Mivel a keresztnnevek a kifejezésekben nem konkrét személyt jelölnek, hanem bárkire vonatkoztathatók, kitégítják a frazémák érvényes-

ségi körét, általánosító funkciójuk van. O. NAGY GÁBOR gyűjteménye (1966) alapján P. CSIGE KATALIN azt is bemutatja, hogy a keresztnévet tartalmazó szólások közül az általánosító funkciójú neveket tartalmazó közmondások a leggyakoribbak (1996). A jelentéstöbblet forrása ezekben a szólásokban, hogy a metaforikusan értelmezendő cselekvések, pl. tánc, tanulás, illetve a gyakran együtt használt névpárok: *Péter, Pál, János, Jancsi(ka/kó)*, „értelmezési mintát” adnak, szinte rávezetik a nyelvhasználót arra, hogy nem szó szerint, hanem átvitt értelemben kell magukat a neveket is értelmezni. Természetesen az sem véletlen, hogy a XVII–XVIII. század leggyakoribb neveit találjuk ezekben a frazémákban.

A tulajdonnév lexikális-szemantikai szerkezetének megváltozása tehát mindig a kommunikáció szintjén történik, igen erőteljesen érvényesül ebben a folyamatban a szituáció és kontextus polarizáló hatása, amelyet az egyén vagy a közösség szociokulturális előismeretei és többlettudása is befolyásol. Mindezek összefüggenek, és együttesen alakítják ki a tulajdonnév (eredetileg másodlagosnak számító) közszói jelentését, mely a korábban feltételezetteknel lényegesebben gyakrabban állandósul, lexikalizálódik.

3.2. Lényeges tisztáznunk a jelentésváltás és jelentésváltozás fogalmának tartalmát. Fontos kiemelni azt, hogy minden jelentésváltás természetesen egyben jelentésváltozás is, különbségük a változás mértékében van. A közszóvá válást elsősorban jelentésváltozásnak tarthatjuk, csak az esetek kis részében jelentésváltás is egyben. A jelentésváltás azt a folyamatot takarja, mely során a tulajdonnév elveszíti tulajdonnévi jelentését és használatát, és ettől kezdve csak közszói értelemben szerepel. Ez a jelenség jóval ritkább, mint a jelentésváltozás, azaz a két használati kör szinkron létezése. Jelentésváltás történt a például a *Lökös* ~ *Lőkös* keresztnév esetében. Ma már csak kevesen tudják a *megy, mint a lökös / lőkös* kifejezést hallva, hogy ebben a *Lőrinc* személynév rövidült, képzős alakjának egyik alakváltozata rejlik, mely a XIV. század legelején önállósult (1306: *Leukus*, 1316: *Lukus*, 1322: *Leukus, Lewkus*, OklSz.), később apanévként is megjelent, először 1422-ben (CsnSz.). A *lökös, fél-lőkös* és *türöm-lőkös* nyelvjárásokban ’féleszű, hóbortos, eszelős ember’-t jelentett (SZENDREY 1936: 254). A kifejezés közszói jelentése megmaradt a *megy, mint a lökös / lőkös* frazémában, de tulajdonnévi eredete elhalványult.

Jelentésváltozással akkor találkozunk, ha a tulajdonnév jelentésszerkezetének megváltozása miatt a névkincs perifériális részére kerül. Ez a változás kezdetben csak a nevek visszaszorulását, kevésbé kedveltté válását eredményezi, de a névhasználók továbbra is tudják, hogy tulajdonnevekről van szó. Például a *Muki, Muksi, Manó, Réz, Rézma, Pörke* nevek esetében már annyira előrehaladt ez a folyamat, hogy a tulajdonnévi jellegük csaknem el is tűnt, és hogy ezek eredetileg a *Nepomuk, Emánuel, Erazmus* és az *Erzsébet* becealakjai voltak, csupán régi névtárak árulják el. Bár hivatalosan anyakönyvezhetők, viselhetők lennének, az

Erzsébet kivételével nemcsak az alap-, hanem a becealakok is alig ismertek, a névkincs perifériájára szorultak. Az első három ma elsősorban 'ember, férfi' (BARTA 1998), a második három *ruha-réz* vagy *-rézma* alakban 'ruháját elnyűvő, arra gondot viselni nem tudó ember vagy gyerek' (ÁBRAHÁM 1991), a *pörke-néni* pedig 'valamilyen állat' értelemben szerepel (SZENDREY 1936: 256). A jelentésváltás folyamata ezeknek a becézett alakoknak az esetében beindult, és bár még nem fejeződött be, nagy valószínűséggel kijelenthetjük, hogy az említett nevek annak megfelelően, ahogy lassan kiszorultak a tulajdonnévi használatból, el fogják veszíteni tulajdonnévi azonosíthatóságukat is.

A jelentésváltozás elnevezés tehát arra utal, hogy változás, de csupán hangsúlyeltolódás történt a jelentésszerkezetben, a névnek kialakult bizonyos szituációkban, kommunikációs helyzetekben érvényesülő közszói használata is, más helyzetekben viszont továbbra is szerepelhet tulajdonnévként is. A két használati kör egymás mellett él, a jel használati köreinek elkülönítésére pedig névkompetenciája folytán minden nyelvhasználó képes. Sőt ennél többre is. A névkompetencia kiterjed arra is, hogy elsajátított minták alapján maga is elkülöníthessen ilyen használati köröket, s ezek a régebbi tulajdonnévi eredetű közszavak szemantikai és szerkezeti csoportjainak mintájára alakulnak ki. Gyakrabban jelentkezik ugyanis ez a folyamat abban az esetben, ha hasonló jelentésű vagy szerkezetű alakok már modellként szolgálnak a nyelvi közösség számára. Az analógia fontosságát VITÁNYI BORBÁLA is kiemeli a *Katalin* név becézett alakjainak áttekintése kapcsán (1993). A minták hatására példaként a 'katicabogár' jelentésű férfi- és női keresztneveket tartalmazó, hasonló szerkezetű alakokat (*bödebence*, *bödekata*, *ilonabogár*, *ilonkabogár*, *jánosbogár*, *katabogár*, *katalinkabogár*, *magdalinka*, *ilona*, *kata* stb.), a tárgynevek 'kancsó' jelentésű szócsaládját (*miska*, *mihók*, *antal*, *antalkó*, *náni*, *bandó*, *böske*, *jancsikulacs*, *veres*-, *vörösgyörgy*, *veres*-, *vörösgyurkó*, *vörösjankó* stb.) vagy a tanári ragadványnevek egyik csoportját (pl. *vírusgyuszi*, *lalabácsi*, *csatamanci*, *dószómiki*) említhetjük.

4. A köznevesülés jelenségének általános jellemzői

A jelenséget általánosságban három tényezővel jellemezhetjük: a tulajdonnév mely típusa megy át a változáson, milyen változás(ok)on megy át a név, és milyen új jelentése vagy jelentései alakulnak ki. E szempontok áttekintésével többen is foglalkoztak már, elsősorban HAJDÚ (2003, 2002b) és HEGEDŰS (2000), a továbbiakban az ő meglátásaikat foglalom össze.

4.1. Vizsgáljuk meg először azt, hogy mely tulajdonnévtípusok érintettek ebben a változásban! A tulajdonnév jelentésváltozása (azaz köznévvé válása is) a tulajdonnevek minden típusát érinti: a személyneveket, helyneveket, állatok ne-

veit, intézményneveket, tárgyak neveit, művészeti alkotások nevét, márkaneveket is. HAJDÚ MIHÁLY részletes áttekintésében még az időpont- és eseménynevek közszóvá válására is hoz példát (2003: 72–7). Nézzünk néhány általa idézett kifejezést az egyes tulajdonnévtípusok jelentésváltozására!

A) Átmehetnek jelentésváltáson vagy jelentésváltozáson személynevek. Természetesen ez a leggyakoribb típus.

1. Valós személyek nevei (annak különböző típusai) köznevesülhetnek, pl. egyelemű nevek: *Attila* > *atilla* 'zsinórozott nagykabát', *Csagataj* > *csagataj* 'méltóságnév', családnevek: *Zeppelin* > *zeppelin* 'léghajó', *Baedeker* > *bédekker* 'útikönyv', keresztnév: *nyikolajevka* 'I. Miklós orosz cárról elnevezett aprópénz', család- és keresztnév együtt is köznevesülhet: *hárijános* 'hazudozó', *snejderfáni* 'kikapós nő'.

2. Olyan keresztnév is köznevesülhet, melyeknek viselőjét, aki miatt a jelentésváltozás beindulhatott, nem ismerjük pontosan, pl. *Tommy* 'amerikai', *Iván* 'orosz', *pali* 'férfi', *maca* 'nő', *fruska* 'fiatal lány'. A szakirodalom ezeket nevezi általában típusneveknek.

3. Mitológia eredetű nevek, pl. *júdáskodik* 'árulkodik', *Herkules* 'erős férfi', *hüvelykmatyi* 'kicsi, alacsony férfi'.

4. Irodalmi alkotások nevei is köznevesülhetnek, pl. *Pató Pál* > *patópálok* (országa) 'rendetlenek, anyagok (országa)', *Intim Pista* > *intimpista* 'indiszkkrét' (Harsányi Zsolt a Színházi életben szerepeltette az 1930-as években a pletykálkodó alakot saját alteregójaként). E szóból egész szócsalád alakult, hiszen létrejött *intimpistas*, sőt igeképzővel *intimpistáskodik* alakja is.

B) Helynevek különböző fajai válhatnak köznévvé.

1. Országok, tájak, földrajzi egységek, vidékek, hegyek, folyók neveinek köznevesülése, pl. *Panama* > *panama* (sőt *panamázik* és *panamista*!) 'közéleti botrány, szélhámosság, korrupció' (meg kell jegyeznünk, hogy noha ezt HAJDÚ példaként hozta fel a magyar köznevesülésre, a *panama* jelentése nem a mi nyelvünkben változott meg, hozzánk a franciából már köznévi jövevényszóként került, TESz.), *Tolna* és *Baranya* összekapcsolva szólásokban 'mindenütt' jelentéssel szerepel, pl. a *Bejárta toronyát-boronyát* kifejezésben.

2. Városnevek is közszóvá válhatnak, pl. *Cognac* > *konyak* '(először Cognac városában készített) borpárlat', *Makao* > *makaó* 'kártyajáték neve'.

3. Városon belüli hely közszóvá válása meglehetősen ritka, pl. *rákócitériek* 'prostituáltak'.

4. Mitológiai vagy bibliai hely is köznevesülhet, ám sokkal ritkábban, mint a korábbi típusok, pl. *Kánaán* > *kánaán* 'gazdag vidék, ország'.

5. Irodalmi alkotásokból származó helynév is elterjedhet köznévként, pl. *Mucsa*, *Zsarátnok*, *Hillbill*.

C) Állatok nevei is köznevesülhetnek néha, pl. a XIX. század elején híres *No-nius Senior*, illetve a telivér *Furioso* neve *nóniusz* és *furiosó* fajtanévvé vált.

D) Intézménynevek igen ritkán válnak közszóvá, HAJDÚ egyedül a *Triangel* 'három angyal' elnevezésű német mulató nevéből alakult **tangel* > *tingel-tangel* > *tingli-tangli* 'könnyű fajsúlyú zene' jelentésű szót említi.

E) Tárgyak tulajdonneveit sem túl gyakran érinti a köznevesülés jelensége, pl. *Kolosszosz* 'magas rodoszi szobor' > *kolosszus* 'magas tárgy vagy ember', *Szfinx* 'emberfejű, oroszlántestű szobor' > *szfinx* 'hallgató, titokzatos ember'.

F) Művészeti alkotások, elsősorban irodalmi művek címeinek köznevesülésére bőven hozható fel példa, pl. *biblia* 'minden lényegeset tartalmazó könyv', *utópia* 'eszményinek elképzelt világ vagy rendszer, illetve megvalósíthatatlan terv', *falurossza* 'rosszcsont gyerek vagy férfi' (Tóth Ede színművének címéből köznevesült).

G) A márkanevek köznevesülése is sok kérdést vet fel. Miért írjuk egyik gyógyszer nevét kicsi, a másikat nagy kezdőbetűvel? Nyilván ezekben az esetekben is a használati helyzet a döntő érv, vagyis hogy az adott szituációban milyen értelemben használjuk az adott elemet. HAJDÚ példája erre a jelenségre a *Walkman* márkánév köznevesülése *vókmen* formában a magyarban, amelynek nemcsak közszoói jelentése ('sétálómagnó'), hanem többes száma is kialakulhatott.

H) Az időpont- és eseménynevek közszóvá válása meglehetősen vitatható jelenség, hiszen a köznevesülés eleve csak akkor értelmezhető e példákon, ha az időpont- és eseményneveket is tulajdonnévnek tekintjük. J. SOLTÉSZ KATALIN álláspontját (1985) elfogadva köznevesülésnek lehet tartani a következő mondatokban szereplő példákat is: „Sztalin *termidorja* hosszan elhúzódott a harmincas években”, „Minden diktátornak volt egy *brumaire tizennyolcadikája*”.

Néhány HAJDÚ által nem említett (elsősorban a szlengből származó) példa jól illusztrálja a jelenség széleskörű voltát: *törpilla* 'alacsony, kis termetű lány' (BORDÁS 1998), *svejk* 'katona' (HELLE 1992), *norberta* 'nőies férfi' (BARTA 1998), *papírferrári* 'trabant' (BORDÁS 1998), *blöki* 1. 'ceruzahegyező' (HELLE 1992), 2. 'kutyus' (éa.), *ausvic* 'iskola' (HAJDÚ ZOLTÁN 1999), *hárlem* 'hármass érdemjegy' (uo.), 'veszélyes környék' (éa.), *hévíz* 'zuhanyzó' (SZABÓ 1999), *váciút* 'folyosó a börtönben' (uo.), *amerikázik* 'lazsál' (TÓTFALUSI 1997), *bulgária* 'fenék' (SZABÓ 1999), *doberdó* '1. felső ágy, 2. külső ór figyelőhelye, 3. rögesz-me' (SZABÓ 1999), *rambó*, *toldi* 'erős férfi' (BARTA 1998), *cassanova* 'nőcsábász' (BORDÁS 1998), *kádárkolbász* 'gumibot' (NOCHTA 1996), *dianás* '1. 'alkoholista', 2. 'fegyőr, börtönőr' (SZABÓ 1999).

4.2. Ha a köznevesülés jelenségére minden nyelv esetében igaz az, hogy a tulajdonnevek közül a leggyakrabban a keresztnneveket érinti, akkor felmerül a kér-

dés, hogy vajon találunk-e névtörténeti (és alaktani) szempontból is hasonlóságokat a köznevesülés során.

HAJDÚ a változásoknak 5 alaptípusát adja meg (2003: 77–9). Legritkább valószínűleg az, amikor minden formai változtatás nélkül használnak egy tulajdonnevet köznévként. Ilyen alakulásmóddal főleg márkanevek, pl. *jaffa*, *audi*, vagy szakszavak alakulnak, pl. *watt*, *volt*, *ohm*. Kevésbé érinti a szó testét az a változás, mely csak az idegen nyelvből átvett nevek írásképeinek kiejtésnek megfelelő rögzítését jelenti, pl. *Cardigan* > *kardigán*, *Lynch* > *lincs*, *Sandwich* > *szendvics*. Néhány esetben szabályos hangváltozás történik, pl. *Kain* > *kaján*. Kaphat a szó végződést: leggyakrabban képzőt vagy ritkábban többesjelet, pl. *katás* 'nőies férfi', *bélás* 'régii kétforintos', *tamáskodik* 'kételkedik', *maoista* 'Mao híve', „Ritkán teremnek egyszerre *petőfik*, *aranyok* és *tompák* a magyar irodalomban”. Végül sok tulajdonnevünk összetételben elő- vagy utótagként vált köznévvé, pl. *dobostorta* 'tortafajta', *kandiklára* 'kíváncsiskodó kislány'. HEGEDŰS (2000) a második típust találja legjellemzőbbnek a tulajdonnév → közszó váltásra. Egyet kell értenünk vele abban, hogy történeti szempontból külön kell választanunk a szófajváltást és a jelentésváltozást, illetve a magyarban és az átadó nyelvben bekövetkezett változásokat is. Míg ugyanis a szófajváltás a szó alakján bekövetkezett erőteljesebb változások (ige- vagy melléknévképző kapcsolása) jellemző, addig a jelentésváltozást elszenvedő tulajdonnévre kisebb alaki változások jellemzőek, azok is gyakran abban merülnek ki, hogy az idegen szó hangalakját (és általában helyesírását is) a magyar nyelv sajátosságaihoz igazítjuk. A tulajdonnévi eredetű jövevényszavak (sok közülük az ún. nemzetközi szó, pl. *bakelit*, *batiszt*, *browning*, *bikini*) jellemzője, hogy a puszta tulajdonnév válik közszóvá, a belső keletkezésűekre viszont a képzős vagy összetétellel való alakulásmód jellemző inkább.

4.3. A köznevesülés jelenségét vizsgálhatjuk abból a szempontból is, hogy milyen jelentésűek lesznek a létrejövő közszók. A szakirodalomban a különböző vizsgált korpuszok nagyságától függően találunk több vagy kevesebb, de nagy hasonlóságokat mutató jelentéscsoportot. Ezek száma meglehetősen ingadozik: függ a besorolt adatok mennyiségétől és az elemző aprólékosságától is. Az egyik legkorábbi rendszerező, SZENDREY ZSIGMOND (1936) 33 jelentéstani csoportot alakított ki. Ezt az aprólékosságot HAJDÚ nem tartotta indokoltnak: ő 21 csoportot említett (2003: 79–81). Úgy gondolom azonban, sem az eredmények árnyaltsága, sem az egyes adatok pontos besorolása nem teszi szükségessé a több mint 20 csoport elkülönítését. Dolgozatomban elemző részében összevontam tehát néhány HAJDÚnál önállóan szereplő csoportot (pl. személy; emberi alkat, küllem, életkor; testi hiba, fogyatékoság; lelki hiba; állapot), a helyet, időt, eseményt, mértékegységet, fogalmat megnevező csoport pedig teljesen kimaradt. Az alábbi

összehasonlító vizsgálat is igazolja, hogy ebbe az egyszerűsített rendszerbe sem okoz gondot beilleszteni más nyelvből származó adatokat sem.

Mivel a jelentésszerkezet arányainak megváltozása, azaz a köznevesülés nyelvi univerzálénak is tekinthető, az előbbi, a különböző tulajdonnévtípusok köznevesülésére tett általános megállapítások nem csak a magyar nyelvre jellemzőek. Más nyelvekből is vehetünk példákat, mely a jelenség széleskörű voltát támasztja alá: ném. *Hanswurst* 'paprikajancsi, vásári bohóc', fr. *Jean Pottage* 'ua.', ang. *John Pudding* 'ua.', szlk. *macko N* 'nyuszi' (TESz.), fr. *pierrot* 'bohóc', *jean-foutre* 'ostoba, gyáva fráter', *jeanette* 'buta lány' (VITÁNYI 1993: 317), *dickless tracy* 'rendőrnő' (tkp. 'farkatlan Mancsi') (FENYVESI-KIS-VÁRNAI 1999: 220), *John Raw* 'zöldfülű' (HEINSOO 2000), finn *mehumaija* 'szörpfőző edény', *hullujussi* 'emelődaru', *leppäkerttu* 'katicabogár' (élőnyelvi adatok).

Annak demonstrálására, hogy a köznevesülésre általános jellemzőként megállapított tendenciákat nemcsak véletlenszerűen kiemelt adatokkal tudjuk alátámasztani, az alábbiakban három nyelv – a magyar, a finn (F) és az észt (É) – tulajdonnévi eredetű közzavait hasonlítom össze. Kiderült, nemcsak, hogy ugyanazok a tulajdonnévtípusok köznevesülnek leggyakrabban mindhárom nyelvben (elsősorban a személynevek, azon belül is a keresztnévek, ritkábban az egyéb típusok), hanem a létrejövő alakok szerkezeti típusai, azaz alakulásmódja és jelentése is nagy hasonlóságokat mutat.

Egyéb tendenciák között is állapíthatók meg hasonló vonások. A magyar nyelvben erőteljesen jelentkező sajátosság például az, hogy a legrégebbi, a magyarban legkorábban meghonosodott, a névkészlet bázisát alkotó nevek válnak legtöbbször köznévvé. A magyarban leggyakrabban *a János, Katalin, Ilona, Péter, Pál* és becézett alakjaik jelennek meg köznévként, a finnben a *Maija, Mikko, Matti, Kaisa, Jaakko*, az észtben *Peeter, Jüri, Jussi, Liisa* a leggyakoribb. Ezek a nevek egyik nyelvben sem szerepelnek a legdivatosabb nevek között, de a népeség egészét figyelembe véve megterheltségük hosszabb idő óta igen magas. A közzóvá válási hajlam és a megterheltség tehát a magyarhoz hasonlóan erős megfelelést mutat.

Bizonyos nevek keresztnévi használatban is annyira ritkák, hogy köznévvé válva teljesen elvesztették tulajdonnévi azonosíthatóságukat, pl. a m. *muki* / *muk-só* 'férfi' (a *Nepomuk* keresztnévből), *pete* 'ivarsejt' (a *Péter* régies becézőjéből), illetve konnotációval, asszociációkkal annyira telítődtek, hogy ritkává váltak tulajdonnévként, emiatt kevésbé azonosíthatók és kötődnek nemhez, mindenkire alkalmazhatók. Ez a jelenség megfigyelhető a finn nyelvben is, pl. *F uuno* 'buta' (eredetileg férfinév volt), *väinö* 'buta ember' (eredetileg férfinév). Egy részük megtartotta ugyan „nemét”, de keresztnévként már csak igen ritkán használják, ilyen pl. a finnben a *Tauno* és az *Yrjö*. Ugyanez a tendencia van valószínűleg folyamatban a magyar *Béla* keresztnévvel: ezt a férfinévet elkezdték 'buta, hozzá nem értő' jelentésben használni, mostanában viszont épp mindkét nemre alkal-

mazható jelentése miatt nőkkel kapcsolatban is használják. Néhány keresztnévnek pejoratív árnyalata van, ezekben a konnotáció igen erős, vagyis könnyen megváltozhat a jelentésszerkezetük, pl. *F antero, eino, taavo, uuno*, *É oskar, leo, georg*, más név viszont csak köznévi formában jelenik valamely különleges becézett alakban, egyébként más alakjai használatosak, pl. *É köögikata* (a *Katti* vagy *Kati* keresztnévként is szerepel), *lepatriinu* (az utótag a *Katarina* női keresztnévből rövidült).

A korábban a magyar nyelvre kialakított szerkezeti típusokba pontosan beilleszthetők a finn és észt adatok is. A tulajdonnévi eredetű tag előfordulhat egyszerű szerkezetű közszóként, összetett szó elő- vagy utótagjaként és képzett szóban (névszóként vagy igeként). Álljon itt minden típusra néhány példa! (A finn adatok forrása: VARGA 1997 és HEINSOO 2000, a legfontosabb észt forrás az EKS. volt. Mindkét nyelv esetében számos élőnyelvi adatot is közlök.)

1. Önállóan vált közszóvá: *F uuno* 'buta', *pirjo* 'hányás', *É eeva* 'nő, lány', *volts* 'haver', *marts* 'ua.'

2. Összetétel előtagjaként köznevesült, pl. *F annansilmä* 'virágnév' (*Anna* női név, *silmä* 'szem', tkp. 'Anna szeme'), *mattimeikäläinen* 'magunkfajta, közülünk való férfi' (*Matti* férfinév, *meikäläinen* 'hozzánk hasonló'), *maijameikäläinen* 'magunkfajta nő' (*Maija* női név), *É jaanimardikas* 'szentjánosbogár hímje' (*Jaan* 'férfinév', *mardikas* 'bogár'), *jaanikakar* 'valamilyen növény' (*Jaan* 'férfinév', *kakar* 'margarétaszerű virágok nevében gyakori utótag').

3. Összetételben szerepel utótagként, pl. *F jänöjussi* 'nyuszi' (*jänö* 'nyuszi', *Jussi* 'férfinév'), *mattomikko* 'szőnyegtisztító eszköz' (*matto* 'szőnyeg', *Mikko* 'férfinév'), *nahkajussi* 'új fiú a börtönben' (*nahka* 'bőr', *Jussi* 'férfinév'), *leppäkerttu* 'hétpöttyös katicabogár' (*leppä* 'égerfa', *Kerttu* 'női név'), *onnenpekka* 'szerencsés ember' (*onni* 'szerencse', *Pekka* férfinév), *É piripilliliisu* 'kényeskedő kislány, nyafogó gyerek' (*piripill* 'hisztiző', *Liisu* 'női név'), *lapileenu* 'foltozott ruhájú nő' (*lapp* 'falt', *Leenu* 'becézett női név'), *köögikata* 'konyhában dolgozó cseléd, konyhalány' (*köök* 'konyha', *Kata* 'becézett női név'), *kubujuss* 'túlöltöztetett gyerek' (*kubu* 'csomó, köteg', *Juss* 'becézett férfinév'), *pikkpeeter* 'középső ujj' (*pikk* 'magas, hosszú', *Peeter* 'férfinév').

4. Képzővel köznevesült, pl. *F yrjötä* 'hányni', *yrjöttävä* 'undorító' (*Yrjö* 'férfinév').

A létrejött közszavak jelentésének vizsgálatakor is nagy hasonlóságokat találhatunk a nyelvek között. A magyar nyelvben általam kijelölt 12 kategóriába minden finn vagy észt adat beilleszthető volt. Egyedül étel és játék nevére nem találtam a másik két vizsgált nyelvből példát.

1. Az ember elnevezése és tulajdonsága: *F tiskijukka* 'lemezlovas, disk jockey' (*tiski* 'lemez', *Jukka* férfinév), *lappuliisa* 'parkolóőr' (*lappu* 'papírlap, cédula', *Liisa* női név), *katumaija* 'utcalány' (*katu* 'utca', *Maija* női név), *É pupuju-*

ku 'balszerencsés kisfiú' az előtag jelentése nem tisztázott, *Juku* 'becézett férfinév'), *jõujuri* 'erős ember', (*jõud* 'erő', *Jüri* 'férfinév'), *kikkelikalle* 'ravasz ember' (*kikkeli* 'kisfiú hímvesszője', *Kalle* 'férfinév'), *salgumari* 'rendezetlen hajú nő' (*salk* 'hajtincs', *Mari* 'női név'), *karvamari* 'rendezetlen hajú nő' (*karv* 'szőr', *Mari* 'női név'), *sita-aadu* 'szarjankó' (*sitt* 'szar', *Aadu* 'férfi név').

2. Állat neve: F *seitsenpistepirkko* 'hétpöttyös katicabogár' (tkp. *seitsemän piste/ttä* 'hét petty, pont', *Pirkko* női név), *sarvijaako* 'szarvasbogár' (*sarvi* 'szarv', *Jaakko* 'férfinév'), *heinäsirkka* 'tücsök' (*heinä* 'széna', *Sirkka* női név), É *lepatriinu* 'katicabogár' (*lepp* 'égerfa', *Triinu* 'női név'), *jaaniuss* 'szentjánosbogár' (*Jaan* 'férfinév', *uss* 'kukac').

3. Növény neve: F *ahkeraliisa* 'valamilyen virág' (*ahkera* 'szorgalmas', *Liisa* női név), *annansilmä* 'valamilyen virág', É *jaanikanu* 'mezeivirág' (*Jaan* 'férfinév', az utótag jelentése nem tisztázott), *jaanikakar* 'valamilyen növény'.

4. Tárgy neve: F *taskumatti* 'laposüveg' (*tasku* 'zseb', *Matti* 'férfinév'), *kahvikaisa* 'réz kávéskanna' (*kahvi* 'kávé', *Kaisa* női név), É *taskumati* 'laposüveg' (*tasku* 'zseb', *Mati* 'férfinév'), *välgumihkel* 'öngyújtó' (*välk* 'villám', *Mihkel* 'férfinév'), *laiskliisu* 'edényszárító' (*laisk* 'lusta', *Liisu* 'női név').

5. Igével kifejezett cselekvésfogalom: F *yrjötä* 'hányni'.

6. Ruha neve: F *hilkka* 'sapka, kendő, fejfedő' (*Hilkka* női név).

7. Káromkodás, eufémizmus, hangutánzó szó: F *yrjö(t)!* (indulatszó).

8. Hiedelem, babona, szokás: F *jussi* 'Szent Iván napja'.

9. Testrész neve: É *nimetamats* 'gyűrűsujj' (*nimeta* 'névtelen', *Mats* 'férfinév'), *väikeats* 'kisujj' (*väike* 'kicsi', *Ats* 'férfinév'), *pikkpeeter* 'középső ujj'.

10. Egyéb: F *nukkumatti* 'álmáhozó manó' (*nukkua* 'aludni', *Matti* 'férfinév'), *pirjo* 'hányás' (*Pirjo* 'női név'), É *une-mati* 'álmomanó' (*uni* 'álmó', *Mati* 'férfinév'), *kaera-jaan* 'észti néptánc' (*kaer* 'zab', *Jaan* 'férfinév').

A három nyelv tulajdonnévi eredetű közszavainak összehasonlítása után a köznevesülés jelenségére általában jellemző alábbi jegyeket emelhetjük ki:

– A nevek megterheltsége és a köznevesülési hajlam erős megfelelést mutat: a legmegterheltebb nevek mennek át leggyakrabban a jelentésváltozáson.

– Bár a keresztnévek a legtipikusabbak ebben a változásban, nemcsak ezek válhatnak közszóvá, hanem egyéb tulajdonnévfajták is, pl. családnév: *mannerheimari* 1. 'a Mannerheim által viselt fehér szörmesapka, később a finn tábornokok téli sapkája', 2. 'csordultig töltött pohár', *sibelius* 'százmárkás bankjegy', *tehdä väyryset* 'váratlan lépést tesz, köpönyeget fordít' (Väyrynen volt külügyminiszter nevéből), *lähteä ritolaan* 'gyorsan távozik olajra lép' (az 1920-as évek híres futója, Ville Ritola nevéből), egyelemű név: *jeesustella* 'álszent módon viselkedik (tkp. jézuskodik)'.

– A közszóvá válás minden vizsgált nyelvben érinti a nyelv egészét, vagyis az adatok változatosak nyelvrétegbeli előfordulásukat figyelembe véve. Különböző

nyelvi rétegekből találunk példákat, pl. a gyermeknyelvből (F *pupujussi* 'nyuszi', É *kubujuss* 'túlságosan felöltöztetett gyerek', *piripilliliisu* 'nyafogó kislány'), a szlengből (F *nahkajussi* 'új fiú a börtönben', *jeppe* 'haver', *elli* 'barátnő', É *eeva* 'nő, lány', *volts* 'haver, barát', *juhan* 'ua.') és a nyelvjárásokból is, de a kifejezések egy része már köznyelvi szintre emelkedett. VARGA JUDIT mutatott rá (1997: 252), hogy a finnben ezek az alakok viszonylag gyorsan elfogadottakká váltak. A régebbi finn értelmező szótárban, a *Nykysuomen sanakirjában* szereplő számos adat, amely az 1967-es és 1980-as kiadásban még szleng minősítést kapott, az 1990–1994 között kiadott hasonló jellegű *Suomen Kielen Perussanakirjában* már a köznyelvi adatok között jelent meg, pl. *manne* 'cigány (férfi)', *mimmi* 'lány'.

5. A köznevesülés nyelvi helyzete

Az előző áttekintésekből is nyilvánvalóvá válhatott az, hogy a magyar névtani szakirodalom egészen a legutóbbi évekig érdekesnek ítélte ugyan, de meglehetősen nagy pontatlansággal kezelte a köznevesülés jelenségét, és elméleti vonatkozásait inkább csak újabban, a tulajdonnév jelentésének vizsgálata kapcsán vizsgálták. Az egyes munkák is egészen a legutóbbi időkig átfogó feldolgozás híján leginkább egymástól idézgették a keletkezés módok tekintetében vegyes példákat. Mivel állandóan ugyanazok a példák illusztrálták ezt a jelenséget, úgy tűnhetett, hogy a tulajdonnév köznevesülése egysíkú, kevés tulajdonnevet érintő és leginkább a népnyelvre korlátozódó jelenség.

A különféle szótárainkat szisztematikusan átvizsgálva azonban egyértelműen úgy tűnik, jóval több közszoói származékot is felmutató tulajdonnévvel kell számolnunk, mint ahogy azt előzőleg sejteni lehetett. Ha figyelembe vesszük azt is, hogy a szótárak a beszélt nyelvhez képest mindig diakrón anyagot tartalmaznak, és a közszoói alakok egy része jellegénél fogva nem is kerülhetett be értelmező szótárba (pl. a szlengszavak vagy a diáknyelvi szavak egy része), azt mondhatjuk, hogy olyan széles és folyamatosan bővülő szókinccsel találkozhatunk, amely elégséges adatbázist szolgáltat egy nyelvészeti (és nemcsak névtani szempontú) vizsgálat számára. A korábbi véleményekkel szemben megállapíthatjuk azt is, hogy nem új keletű és nem csak a népnyelvre vagy egy adott területre korlátozható a köznevesülés. A jelenséget a korábban feltételezetteknél jóval szélesebb körűnek és a nyelv egészét érintő sajátosságnak tartom, amely tüzetesebb vizsgálatra érdemes, mivel fontos eredményeket hozhat elsősorban a tulajdonnevek jelentésváltozásának kérdésében, de sok más nyelvészeti szakterületen (pl. a szóalkotás vizsgálatában, a nyelvrétegek, a stílushatás motívumainak kutatásában stb.) is. A keresztnevek köznevesülése önmagában is bőséges anyaggal szolgál, s az anyag egyneműsége ellenére más csoportok jellemzésére is al-

kalmásak általános eredményei. Vizsgáljuk meg azokat a szempontokat, melyek egy tüzetesebb vizsgálatot indokolnak!

5.1. A keresztnévek köznévként való használata nem új jelensége a magyar nyelvnek. Annak ellenére találunk e jelenségre már több száz évvel ezelőtt előforduló példákat is, hogy az ide tartozó szavak jó része jelentésénél, stílusértékénél és nyelvrétegbeli helyzeténél fogva nemigen szerepelhetett leírt formában. Az első példákat a TESz.-ből idézhetjük, méghozzá igen korai időpontokból. Az egyik első példa a *gábor*, mely állatnévként, a sárgarigó nevéként szerepel a TESz.-ben a *gáborján* címszónál 1604-es dátummal. 1647-ből származik a *maca* első közszói feljegyzése, melynek jelentése 'szerető'. Ennek az adatnak ide sorolása azonban vitatható, ugyanis pl. RÁCZ ENDRE (1986) kétségbevonja a *maca* keresztnévi eredetét. Az 1754-ből feljegyzett *fajankó* jelentései: 1. 'ostoba, egyetlen ember, tökfilkó', 2. 'fából faragott alak', 3. 'csizma lehúzására való faeszköz', 4. 'egy fajta gyerekjáték', 5. 'faragószék', 6. 'világításra használt égő faforgács tartója'.

Több mint két évszázada adatolható a *pete* is (1778). A TESz. a *pete* szónak következő köznévi jelentéseit adja meg: 1. 'tojás (szárnyasoké)' (1778), 2. 'ember, állat hímjének nemi szerve' (1816), 3. 'női ivarsejt' (1828), 4. 'rovarok tojása' (1858), 5. 'növényi női ivarsejt, bibe, mag' (1858). Valószínűleg magyar fejleményként jött létre a *Pete* becézőnév köznevesülésével. A szó használatát mai természetrajzi és anatómiai jelentéseiben a nyelvújítás szilárdította meg.

A *lucaszék*-et a TESz. 1808-ból említi először *lucaszék* vagy *lucaszéke* alakban. Ez a neve annak a többféle fából készülő kisszéknek, melyhez azt a babonát fűzik, hogy aki karácsony éjjelén ráül, meglátja a falu boszorkányát. Az 1838-ban kiadott *Magyar Tájszótár* ezeken kívül közli a *katipila* 'asszonyi dolgokba avatkozó, nőies természetű férfi', *katus* 'ua.', *matyis* 'palóc', *matykó* 'ua.', *palkó* 'fing', *pálanya* 'gyomorhurka', *istapistázik* 'bolondozik, tréfál' adatokat is.

Ez a néhány kiemelt szó, amely a korai említéseknek csupán töredéke, bizonyítja, hogy a köznevesülés jelensége igen korán megjelent, már a XVIII. század közepén használatosak voltak ilyen keletkezésmódú szavak, nem csak újabban szárnyra kapó és nem csupán a szlengben és egyéb rétegnyelvekben terjedő jelenség tehát.

5.2. A köznevesülés mint nyelvi jelenség nem lokalizálható a nyelvterület egy meghatározott részére sem. Azoknak a szótáraknak az anyaga, amelyet teljesen vagy részben átvizsgáltam, a nyelvterület egészéről származik, lefedi az egész történelmi Magyarország területét. A tájszótárak közül elsősorban az *Új magyar tájszótár*ra támaszkodtam. A 15 átvizsgált regionális tájszótár és a két korábbi, nagyobb területet feldolgozó tájszótár (Tsz., MTsz.) anyaga alapján igazolódni látszik az az előzetes feltevésem, hogy a jelenség széleskörű, a nyelvterület min-

den részén megtalálható, tehát a korábbi véleményektől eltérően nem elszigetelt, szélsőségesen nyelvjárási, illetve nyelvjárászigetekre jellemző sajátossággal állunk szemben. Igaz ugyan, hogy először nagy számban a tájszótárakban jelennek meg köznevesült alakok, de gyakran nagyon hamar elfogadottá válnak a köznyelvben is, pl. a *fajankó* szót épp a CzF. közli először. Ez a szótár és a vele csaknem egy időben kiadott BALLAGI MÓR-féle *A Magyar Nyelv Teljes Szótára* igen sok köznevesült tulajdonnevet tartalmaz (igaz gyakran népies stílusúnak minősítve őket), de a nagy számban való előfordulás már arra utal, hogy a népszerűen keletkezett alakok egyre elfogadottabbakká válnak, megtartva persze sajátos stílusukat. Ugyanez a változás ma is folyamatban van nyelvünkben. Néhány példa köznevesült alakokra a nyelvjárásokból: *bence* 'nyúl' (ÚMTsz.: Csákydoroszló, Nagyrákos, Nagylózs, Lovászpátona, Göcsej), *bankagyörgykötél* 'a kékék összekötésére használt szalmakötélfélék egyike' (ÚMTsz.: Atka), *fűskatica* 'katicabogár, Coccinella septempunctata' (ÚMTsz., SzamSz.), *ribijankó* 'szagos levelű kerti növény' (valószínűleg a rubiánka [*Cheropodium botherys*] nevéből, SzamSz.), *bőrrjánoskodik* 'részeskedik' (Bőr János részes ember volt, akinek a neve így maradt fenn a csángóknál [Nyr. 5: 89]).

5.3. A nyelvváltozatokat figyelembe véve is jóval szélesebb körű ez a jelenség a korábban feltételezetteknél. Nehézséget okoz azonban az anyag vizsgálatakor, hogy mivel nagyon újszerű alakok, szótározva még nincsenek, így sokszor csak a beszélt nyelvből, adatközlők segítségével gyűjthetők össze, pl. *berobiz* 'rotációs kapával bekapál', *összepaliz* 'összejön, kapcsolatba kerül (pl. fiú lány-nyal)'. A régebbi rétegnyelvi alakok viszont már szerepelnek az értelmező szótárakban is. Ilyen viszonylag régi, már a köznyelvben is élő alak a *pali* 'könyven rászédhető alak, balek' (ÉrtSz., ÉKsz.), *balfaszgyurka* 'mafla, becsapható, gyámoltalan' (ÚMTsz., CzF.), *mackó* 'pénztárszekerény' (TESz.). Néha szaknyelvi szó is bekerülhet a köznyelvbe: erre a *pete* lehet a legjobb példa, aminek tulajdonnévi eredete szinte teljesen elhomályosult már, eredetileg biológiai szakszóként 'tojás (szárnyasoké)' vagy 'ember, állat hímjének nemi szerve' volt a jelentése (TESz.). Az egyes rétegekben megjelenő elemek száma között természetesen nagyok a különbségek, a katonai és diáknyelvben jóval gyakoribb a köznevesülés, mint például a szaknyelvekben. Néhány kiemelt példa mutathatja ennek az anyagnak a gazdagságát. Igen gyakori a szlengben, például a katonai szlengben: *gumigyurka* 'másodidőszakos katona' (KIS 1992), *géppityu* 'gépfegyveres lövészkatona' (uo.), a tolvajnyelvben: *pista* 'hülye, ostoba, bolond, örült' (Nyr. 26: 212–4) vagy 'szerelmes bolond' (KISS 1963), *belepistul* 'örülten beleszeret, belebolondul valakibe' (uo.), *hüvelykmatyi* 'önkielégítés' (uo.), *palizab* 'sósmandula, az éjjeli mulatókban a méregdrága csemegét csak a járatlanok rendelték a konzumnők unszolására' (FAZAKAS 1991). Gyakran fordul elő a diáknyelvben is, például *poénjani* 'viccelődő gyerek' (Nyr. 121: 299), *szevimatyi* 'szeplős gye-

rek' (Nyr. 121: 300), *béla* 'kettes, elégséges érdemjegy' (uo.), *bukfencjancsi* 'bukott diák' (uo.).

5.4. A tulajdonnevek köznevesülésének aktív tendencia voltára nemcsak az összegyűjthető nagyszámú adat utal, hanem az is, hogy nap mint nap találkozunk ilyen alakokkal beszédünkben, de a köznévi alakok (illetve az átmeneti metaforikus használatú vagy típusjelölő tulajdonnevek is) nagyon gyakoriak az érdekes megoldásokra és váratlanságra törekvő média- és az újságnyelvben is, pl. „Hirtelen nem értettem, mit is keresek én ezek között az üresfejű *szolármacák* között” (Nők Lapja, 1999/4: 8), „Divatlapból öltözködő, anorexiás *plasztikmacák*, akik szabad idejükben kedvenc sportjaiknak [...] szentelik minden percüket.” (ELLE Magazin, 2004. VII: 36), „Ismétlem: nem *csurkázni* akarok, pusztán azt kívántam jelezni, hogy mintha végtelenül nem ugyanazon a nyelven beszélünk.” (az újságnyelvből idézi SEBESTYÉN ÁRPÁD 1994: 110), „a fülsiketítő *szintilajcsizás* mellett el kellett bújnom a vécébe a vőlegény barátai elől” (Joy Magazin, 2001. V. 16.), „Okos fiú volt, úgy hívtuk, hogy *Esze Tamás*” (RTL Klub, 1999. X. 8.), *dezső* 'dollár' (Sláger Rádió, 2000. II. 10.), *izombéla* 'izmos férfi' (Petőfi Rádió, 2000. V. 25.), *béla* 'hülye ember' (est.hu/cikk, 2000. X. 19.).

Újabb érvként hozhatnánk fel elterjedtségük bizonyítékaként, hogy idegen nyelvekből fordított irodalmi művekben is gyakori a köznevesült alakok használata, s nem csupán az igényes nyelvhasználatra törekvő szépirodalmi, hanem az élőbeszédszerűségekre törekvő szórakoztató művek esetében is. Ez pedig már egyértelműen arra utal, hogy elfogadott, a köznyelv sajátosságának érzett és egyáltalán nem idegenszerű ez a néhány példával is kellőképpen illusztrálható jelenség: „Az árszabás részleteit vitatta meg az igazgatójával, afféle furcsa *keljfeljancsival*...” (Marcel Proust: Az eltűnt idő nyomában II., Európa Könyvkiadó, Bp., 1983. 280, fordította Gyergyai Albert), „Micsoda tetves *okostóbiás* ez a Korn ezredes” (Joseph Heller: A 22-es csapdája, Európa Könyvkiadó, Bp., 1992. 249, fordította Papp Zoltán), „Meg hát most már tanítványoddá cseperedik az én *tökmagjankóm*” (Petronius Arbiter: Satyricon, Magyar Helikon, 1972. 48, fordította Horváth István Károly), „Afféle [...] szívdöglesztő *ripacsjános*?” (Eric Stanley Gardner: A legyező-táncosnő lovának esete, Európa Könyvkiadó, Bp., 1969. 16, fordította Göncz Árpád), „Dadus nem szereti, ha az urak *katicáskodnak*” (Agatha Christie: Ferde ház, Hunga-Print Nyomda és Kiadó, Bp., 1993. 75, fordította: Borbás Mária). Ezek a példák is megerősítik, hogy a tulajdonnevek közszóvá válása minden nyelvi rétegben és a nyelvhasználat széles körében élő és dinamikus terjedő jelenség.

Elemzés

1. Általános elemzés

1.1. A vizsgált korpusz kiválasztása

A köznevesüléssel kapcsolatban korábban már leírtuk, hogy egyik alapvető mozgatója a konnotáció és annak hangsúlyossá válása a név jelentésszerkezetében, amely a nyelvhasználat során, az élőbeszédben történik. Nem szabad azonban a használati gyakoriságról sem elfeledkeznünk: sokkal valószínűbb, hogy olyan névfajtából válik közszó, melyet gyakran használunk, asszociációk, hangulatok sora kapcsolódhat hozzá, mint egy ritka, speciális tulajdonnévtípusból. Minél szélesebb körben ismert egy név és minél gyakrabban, minél többen, minél változatosabb kommunikációs helyzetekben és kontextusban használják, annál valószínűbb a köznevesülése (és egyébként közszói jelentéseinek száma is annál több lesz). Vitathatatlan, hogy e kritériumnak a keresztnévek felelnek meg leginkább. Mivel célom a jelenség általános jellemzőinek és tendenciáinak felvázolása, célszerű volt a legtipikusabb és legbővebb adatanyagot nyújtó névtípus kiválasztása. A nagy és sokszínű adathalmazból a keresztnéveket választottam vizsgálatom tárgyául, hiszen ezek mutatnak leginkább egységes képet, így a legjobb alapot jelenthetik a további elemzőmunka számára. A keresztnévi eredetű közszavak igen gyakori, és jelentés-, illetve szerkezet szempontjából is változatos és vizsgálatra méltó voltát korábban többen is sugallták (pl. B. LÖRINCZY 1991, VITÁNYI 1997, HEGEDŰS 2000). Végül pedig elég egyetlen értelmező vagy tájshótárt fellapoznunk, hogy nyilvánvalóvá váljon, hogy a köznevesülés terén a keresztnévek (elsősorban a becézó alakok) és nem az egyéb névtípusok, pl. a család- vagy helynevek „viszik el a pálmát”.

Írásom elemző részének az a célja, hogy átfogó képet nyújtson a magyar nyelvben közszóvá vált magyar keresztnévek szerkezeti és szemantikai típusairól. Minden magyar keresztnév közszói alakját igyekeztem összegyűjteni és elemezni. Mivel egy ilyen típusú elemzés során másodlagos szempont, hogy a hivatalos névadási listába mely nevek (esetleg alakváltozatok) és milyen helyesírással kerülnek be, igyekeztem minden keresztnévi alakot bevonni a vizsgálatba. Annál is hasznosabbá vált később ennek a szempontnak az érvényesítése, mert így lehetőségem nyílt a nyelvhasználati körülmények figyelembevételére is.

Nem kerültek azonban vizsgálat alá a Magyarországon nem anyakönyvezhető nevek, pl. *jack*, melynek közszói jelentése 'erős férfi' (BARTA 1998), *boby* 'rendőr' (BORDÁS 1998), *bunkófred* 'bunkó, faragatlan, otromba (személy)' vagy 'elégtelen, egyes' (KARDOS–SZÜTS é. n.), *Svejk* 'katona' (HELLE 1992), és a kitalált, nőiesített nevek sem, pl. *Norberta* 'nőies férfi' (BARTA 1998).

Az előbb már vázolt okokból nem vizsgáltam a keresztnéven kívüli névtípusokat sem. Nem elemeztem például a családnévből közszóvá vált alakokat (*bartók* 'ezerforintos bankjegy', *kádárkolbász* 'gumibot' (NOCHTA 1996), *slikk* 'vak' (Schlich Ferenc gróf, osztrák generális nevéből, Nyr. 36: 483), azokat a közszavakat, melyekben a család- és keresztnév együtt vált köznévvé, pl. *bogárimre* 'hóhér' (SZABÓ 1999), *balimihály* 'hóhér, a hosszú ideig működő állami ítéletvégrehajtó neve után' (FAZAKAS 1991), és az állat- vagy helynévből közszóvá vált alakokat sem, pl. *blöki* 'ceruzahegyező' (HELLE 1992), *doberdó* 'felső ágy', 'külső őr figyelőhelye', 'rögeszme' (SZABÓ 1999).

Nem szerepelnek az összegyűjtött anyagban azok az adatok sem, melyek egy keresztnévvel való véletlen egybeesésnek tarthatók. Ilyen például az *eszterhaj*, 'csorgás, eresz, a tető alsó része' (BodrSz.), *eszterhéj* '1. szalma-, zsúp- vagy nádtető, 2. az asztal oldalából mintegy ereszként kiálló első kévesor, 3. toldaléképület, 4. padlásfeljáró' (ÚMTsz.). Azok az adatok viszont, melyekben a kiindulási alakhoz képest reszementizáció történt, pl. *bakpista*, *vakpista* 'baptista', *co-ki-miska* 'szocialista', *bodri-jankó* 'bojtorján', *cukorpalkó* 'cukrász' (SZENDREY 1936: 251) az adattár részét képezik. Ezekben az esetekben ugyanis tudatos szóalkotó tevékenységről van szó, vagyis tudatosan közelítették egy ismeretlen, nem áttetsző etimológiájú szó hangtestét egy ismert keresztnévhez. Ugyanezzel magyarázható, hogy a katonai szlengben szereplő számos betűszóként értelmezett, női keresztnévvel egybeeső alak, pl. *vilma*, *etel*, *irma* (KIS 1992), bekerült a névtárba. Ebben az esetben is tudatos változtatásról van szó, sőt ezek közül az egyik az ugyanebben a rétegben előfordult adatokhoz hasonlóan képzővel is megjelent: pl. *vilmás* 'leszerelésre készülő katona, öregkatona', *vilmázik* 'a leszerelést várva (féktelen jókedvében) a vilma szót kiabálja' vagy '(a leszerelés közelségének okán) a többieket ugratja, fölényeskedik velük'.

Mivel dolgozatomban kizárólag a keresztnéveknek a magyar nyelvben végbe ment köznevesülésével foglalkoztam, nem vizsgáltam azokat a tulajdonnévi eredetű közneveket, amelyek a magyarba már eleve közszóként kerültek be, pl. *panama*, *manzárdszoba*, *fukar*, *szendvics*.

1.2. A köznevesült keresztnévek vizsgálata

1.2.1. A keresztnévek használati és köznevesülési gyakoriságának összefüggése

Összesen 396 köznevesült alakot mutató magyar keresztnévet vizsgáltam meg. Akkor tekintettem két adatot különbözőnek, ha a jelentésük más volt (ez esetben a szótárak esetleges stílusárnyalatra tett megjegyzéseit nem vettem figyelembe), vagy ha ugyanaz volt is a jelentésük, de legalább egy morfémanyi különbséget mutattak, pl. *katicabogár*, *katicabogárka*, *jánosáldás*, *János áldása* (az utóbbi esetben is a morfológiai eltérés és nem a helyesírási különbség volt döntő).

Elsőként azt vizsgáltam, hogy vajon az összegyűjtött közszói származéko-(ka)t mutató tulajdonnévanyagban az alap- vagy a becézett alakok lesznek-e na-

gyobb számban. Ennek megítéléséhez azonban el kell döntenünk, hogy mit tekintünk alapnévnek és mit egy adott alapnév (morfológia vagy morfofonológiai) változatának. Nyilvánvalóan adódik a teljesen mechanikus megoldás: vegyük a hivatalosan engedélyezett keresztnévek listáját (LADÓ–BÍRÓ 1998, UGRÓCZKY 1997), és ami ezekben szerepel, az minden bizonnyal alapnév. Csakhogy e logika alapján nemcsak a *Samu*, *Kata*, *Zsuzsa*, hanem a *Mari*, *Panna*, *Dorka*, *Boriska*, *Ilonka*, *Jutka*, *Vica*, *Zsóka* is anyakönyvezhető alapnévnek minősül már. Nyelvhasználati, sőt nyelvtörténeti vagy etimológiai szempontból azonban ezek az alakok is egyértelműen alakváltozatoknak tekintendők. Mivel egy nyelvészeti dolgozat elsősorban nyelvi és nyelvhasználati és nem nyelvpolitikai (tehát nyelven kívüli) szempontokat kell, hogy tükrözzön, ezeket az adatokat is az alakváltozatok közé soroltam. A továbbiakban az alakváltozat és a becézett alak terminusokat szinonimaként használom, hiszen az ilyen nevek legtöbbször nem is a beczés vagy kedveskedés a fő szempont, hanem ezek legtöbbször minden bizonnyal szólítónévként funkcionál. Pusztán az összehasonlítás kedvéért a köznevesülésben részt vevő összes magyar keresztnévet és -névváltozatot tartalmazó 1. táblázat adatai között félkövér betűs kiemeléssel különítettem el a hivatalos névlisták szerint anyakönyvezhető, alapnévnek számító keresztnéveket (LADÓ–BÍRÓ 1998).

1. táblázat: A köznevesülésben részt vevő magyar keresztnévek

Aladár	Antal	Árpika	Borbála
Alajos	<i>Antalka</i>	Balázs	<i>Borcsa</i>
Albert	<i>Antalkó</i>	<i>Bandi</i>	Bori
Alexander	<i>Anti</i>	<i>Bandiska</i>	<i>Borika</i>
Alfonz	<i>Apollónia ~ Apalin</i>	Bandó	Boris
Ali	<i>Aranka</i>	<i>Barbi</i>	Boriska
Ambrus	<i>Arisztid</i>	Bálint	Borka
<i>Ancsa</i>	<i>Atilla ~ Attila</i>	Bence	<i>Bódi</i>
<i>Ancsurka</i>	Ábel	Benedek	<i>Böske</i>
Andor	Ábrahám	Benjámín	<i>Bözsi</i>
András	Ádám	Benkő	<i>Bözsike</i>
<i>Andris</i>	<i>Ági</i>	<i>Berci</i>	Buda
Angelika ~ Angyélika	Ágnes	Bernát	<i>Cili</i>
<i>Angi</i>	Ágoston	Bertalan	Csaba
<i>Angica</i>	Áron	Béla	Csilla
Anna	Árpád	<i>Bélácska</i>	Damján ~ Demjén
Annus	<i>Árpádka</i>	Bora	<i>Dani</i>

Dávid	Gazsi	Jancsika	Katinka
Deme ~ Döme	Gazsó	Jani	Katiska
Demeter ~ Dömötör	Gábor	Janika	Katka
Dezső	Gabriella	Janka	Kató
Dora	Gál	Jankó	Katóka
Dorci	Gáspár	Jákob	Katonka
Dorcó	Geci	János	Katus
Dóri	Gergely	Jánoska	Katuska
Dorka	Gergő	Jenő	Katyarina
Dorkó ~ Durkó	Gertrúd	Jocó	Kádi
Dorottya	Gerő	Jolán	Kálmán
Dóra	Géza	Jordán	Károly
Dönci	Gizi	Jób	Károlyka
Ede	Gizus	Jóska	Kázmér
Egon	Glória	Józsa	Kelemen
Elek	Guszt	József	Klára
Elemér	György	Józsi	Klári
Ella	Györgyike	Józsua	Klárika
Elvira	Gyula	Juci	Kristóf
Emese	Gyura	Jucó	Kriszti
Emma	Gyuri	Julcsi	Krisztina
Emőke	Gyurka	Juli	Laca
Erzsébet	Gyurkó	Julianna	Laci
Erzsi	Gyuszi	Julis	Lackó
Erzsike	Hektor	Juliska	Lajcsi
Eszti	Helén	Jutka	Laji
Etel	Ica	Júda	Lajkó
Éva	Icu	Júlia	Lajos
Fábián	Ignác	Karcsi	Lajoska
Fáncsi	Ilka	Karesz	Lala
Fáni	Ilona	Kata	László
Ferenc	Ilonca	Katalána	Lázár
Feri	Ilonka	Katalika	Leila
Ferkó	Irén	Katalin	Lénka
Flórián	Irma	Katalinka	Lidi
Franci	Istók	Katarinka	Lila
Franciska	István	Kati	Lili
Frici	Iván	Katica	Lilike
Fruska	Ivánka	Katici	Lina
Fülöpke	Jakab	Katika	Linda
Gabika	Jancsi	Katilinka	Lipót

<i>Lipu</i>	<i>Matyó</i>	<i>Panna</i>	<i>Sámson</i>
<i>Liza</i>	<i>Matyók</i>	<i>Panni</i>	<i>Sándor</i>
<i>Lizi</i>	<i>Matyóka</i>	<i>Panyóka</i>	<i>Sára</i>
<i>Lizike</i>	<i>Mányi</i>	<i>Pál</i>	<i>Sári</i>
<i>Lola</i>	<i>Mári</i>	<i>Pálos</i>	<i>Sebestyén</i>
<i>Lonci</i>	<i>Mária</i>	<i>Pendzsi</i>	<i>Sebők</i>
<i>Loncika</i>	<i>Máriska</i>	<i>Pepi</i>	<i>Simon</i>
<i>Lőrinc</i>	<i>Máriskó</i>	<i>Perzsi</i>	<i>Simonka</i>
<i>Lőrincke</i>	<i>Márton</i>	<i>Petár</i>	<i>Szepi</i>
<i>Luca</i>	<i>Máté</i>	<i>Pete</i>	<i>Szerénke</i>
<i>Lujza</i>	<i>Mátyás</i>	<i>Peti</i>	<i>Szilveszter</i>
<i>Lukács</i>	<i>Mercédesz</i>	<i>Petike</i>	<i>Tamás</i>
<i>Lukrécia</i>	<i>Merci</i>	<i>Petkó</i>	<i>Tasziló</i>
<i>Maca</i>	<i>Mici</i>	<i>Petró</i>	<i>Teri</i>
<i>Maci</i>	<i>Mihály</i>	<i>Petruska</i>	<i>Tibor</i>
<i>Mackó</i>	<i>Mihályka ~ Mihálka</i>	<i>Péró</i>	<i>Tomi</i>
<i>Magdaléna</i>	<i>Mihók</i>	<i>Péter</i>	<i>Tóbiás</i>
<i>Magdalinka</i>	<i>Mihóka</i>	<i>Péterke</i>	<i>Tóni</i>
<i>Magdolna</i>	<i>Miki</i>	<i>Pila</i>	<i>Tónika</i>
<i>Malvin</i>	<i>Miklós</i>	<i>Piri</i>	<i>Ubul</i>
<i>Manci</i>	<i>Misi</i>	<i>Pista ~ Pesta</i>	<i>Urszula</i>
<i>Mancika</i>	<i>Miska</i>	<i>Pisti</i>	<i>Vendel</i>
<i>Manka</i>	<i>Móci</i>	<i>Pistika</i>	<i>Vera</i>
<i>Manó</i>	<i>Móric</i>	<i>Pistike</i>	<i>Veron</i>
<i>Marci</i>	<i>Móricka</i>	<i>Pityu</i>	<i>Veronika</i>
<i>Marcsa</i>	<i>Mózes</i>	<i>Pörke</i>	<i>Vica</i>
<i>Marcsi</i>	<i>Mózsi</i>	<i>Radó</i>	<i>Viktor</i>
<i>Maresz</i>	<i>Muki</i>	<i>Rebeka</i>	<i>Vili</i>
<i>Margit</i>	<i>Muksi</i>	<i>Rezső</i>	<i>Vilma</i>
<i>Mari</i>	<i>Muksó</i>	<i>Rézi</i>	<i>Vilmos</i>
<i>Marika</i>	<i>Náci</i>	<i>Rézmán</i>	<i>Vince</i>
<i>Marinka</i>	<i>Náni</i>	<i>Ribi</i>	<i>Viola</i>
<i>Maris</i>	<i>Nusi</i>	<i>Robi</i>	<i>Zoli</i>
<i>Mariska</i>	<i>Orbán</i>	<i>Rozi</i>	<i>Zsiga</i>
<i>Mariskó</i>	<i>Ödön</i>	<i>Róbert</i>	<i>Zsóka</i>
<i>Masa</i>	<i>Ödönke</i>	<i>Rózsi</i>	<i>Zsoltika</i>
<i>Matild</i>	<i>Örzse</i>	<i>Rudi</i>	<i>Zsuzsi</i>
<i>Matyi</i>	<i>Paja ~ Palya</i>	<i>Saci</i>	<i>Zsuzsika</i>
<i>Matyika</i>	<i>Pali</i>	<i>Salamon</i>	<i>Zsuzska ~ Suska</i>
<i>Matyis</i>	<i>Palkó</i>	<i>Samu</i>	
<i>Matykó</i>	<i>Panka</i>	<i>Sanyi</i>	

A további vizsgálatok során azokat az alakváltozatokat, melyek névhez kötése vitatható, minden esetben a közszói jelentése(i) alapján kötöttem alapnévhez. Ezek közül több becézett névalak férfi- és női névhez is tartozhat, pl. a *Gabika* a *Gábor*-hoz és a *Gabriellá*-hoz is, a *Maci* és a *Mackó* a *Mátyás*-hoz és a *Magdolná*-hoz is, a *Maca* a *Máriá*-hoz, *Mariann*-hoz és *Margit*-hoz is, *Pepi* a *József*-hez és a *Jozefá*-hoz is. Az önállósult alakváltozatokat (pl. *Deme* – *Döme*, *Damján* – *Demjén*) két névnek tekintettem, a nem önállósult, csak kisméretű hangtani különbségeket mutató neveket (pl. *Zsuzska* ~ *Suska*, *Pista* ~ *Pesta*, *Dorkó* ~ *Durkó*) egy alakként vizsgáltam.

Vessük össze a fenti névsort a 2. táblázat adataival, mely a névtípusok arányait érzékelteti!

2. táblázat: A köznevelésben részt vevő névtípusok

névalakok száma			
alapnév		becézett alak	
női név	férfinév	női név	férfinév
62	105	125	104
167		229	
396			

A táblázat adataiból két fontos következtetést vonhatunk le. Egyrészt azt, hogy a férfi- és női nevek közül a férfinevek közneveltek nagyobb számban: a 187 női alap- és becézett alakkal szemben 209 férfinév áll. Egyetérthetünk VITÁNYI BORBÁLA megállapításával: a férfi keresztnév részvétele a folyamatban gyakoribb (1997). Úgy tűnik, a férfinevek köznevelésben való jelentősebb részvétele nem is csak specifikusan a magyar nyelvre jellemző sajátosság. Korábban a finn nyelvben is végeztek már vizsgálatokat a személynevek közszói használatával kapcsolatban (VARGA 1996), s ennek tanulságai szerint rokon nyelvünkben is a férfinevek vesznek részt gyakrabban e folyamatban.

Másrészt az is kiderül, hogy a névtípusok között egyértelműen nagyobb a köznevelésben részt vevő becézett névalakok száma, mint az alapneveké. Ez is egybevág több, kisebb névanyagon korábban elvégzett vizsgálat eredményével (B. LŐRINCZY 1991, VITÁNYI 1993). Arra, hogy miért van ez az aránybeli eltérés, több magyarázat is kínálkozik. Logikusnak tűnhet az, ha visszakanyarodunk az alakváltozatok kialakulásának kérdéséhez. Egy tulajdonnévtípus (és elsősorban a keresztnév) esetében nem feltétlenül becéző céllal teszünk képzőket az alapnévhez. Ezek gyakran csupán a közvetlenebb érintkezést, sőt sokszor az egyértelmű megnevezést vagy azonosítást teszik lehetővé a mindennapi életben.

Nem is beszélve a becézőnevek családon belüli névhomonímiát feloldó, életkorra utaló (és emiatt generációkat is elkülönítő) szerepéről. Ebben az esetben nyilván a gyakoribb használat és a (főleg az utóbbi esetben) konnotatív jelentésekkel való telítődés ajánlkozik magyarázatként. Persze nem szabad a ténylegesen becéző szándékkal vagy gúnyból kialakított becézőnevekről sem elfeledkeznünk, mert ezek különleges konnotációja (amely esetleg különleges alaki, formális jegyekkel is járhat – gondoljunk csak a *Pistika*, *Matyóka*, *Csicsa*, *Piku* alakokra) eleve motiválja a jelentésszerkezet arányainak megváltozását.

Nem árul el azonban ez a táblázat semmit sem a keresztnévek közszói származékainak számáról és az egyes nevek megterheltségéről. Ezeknek a figyelembevételével módosulnak-e vajon a férfinevek dominanciájával kapcsolatban leírtak?

3. táblázat: A névtípusok közszói származékainak aránya és megterheltségük

	névtípus	nevek száma	közszói alakok	megterheltség	
női	alap	62	448	7,2	5,25
	becézett	125	414	3,3	
férfi	alap	105	633	6,0	6,40
	becézett	104	708	6,8	
összesen		396	2203	5,8	

Ha megvizsgáljuk a 3. táblázatot, azt láthatjuk, hogy a kevesebb köznevesülő női névnek kevesebb közszói származéka is van, és eltérő a nevek megterheltsége is. Egy női névnek átlagosan öt, egy férfinévnek pedig több, mint hat közszói alakja alakult ki. Megállapítható tehát, hogy nem csupán a férfinevek száma, hanem a kialakult származékok száma és azoknak egy névre jutó aránya is nagyobb a női nevekénél. Azt is mutatják az adatok, hogy legtöbb származéka a becézett férfineveknek alakult ki. Sőt – később látni fogjuk, hogy – a férfinevek szerkezeti és jelentéstípusai is gazdagabbak, és egyenletesebb a közszói alakok megoszlása is: ritkábbak a szélsőségek, kisebb az eltérés a nagyon sok és a csupán egy-egy adatot mutató férfinevek száma között.

1.2.2. A női nevek vizsgálata

A 4. táblázatban az elmúlt 500 év névdivatjára vonatkozó összesítések szerepelnek. A XVI–XVIII. századra vonatkozó listák KÁLMÁN BÉLA *A nevek világa* című könyvéből (1996: 50), az 1831–1850-es és 1945–1967-es évre vonatkozó adatok HAJDÚ monográfiájából (2003: 559–562, 575–8), a legfrissebbek pedig LADÓ JÁNOS és BÍRÓ ÁGNES könyvéből valók (1998: 13–85).

A táblázatban félkövér betűvel jelöltem azokat az adatokat, amelyek megjelennek közszóként is, a nem félkövérrel szedetteknek nem találtam példát köznévi alakjukra. Láthatjuk, hogy nagyon kevés a történelem folyamán divatos név nem köznevesült (persze hozzá kell tennünk, hogy az, hogy nem szerepelnek a névtárban, még nem zárja ki, hogy lenne közszói alakjuk, csupán az általam vizsgált forrásokból eddig nem kerültek elő). A XX. századig a leggyakoribb tíz név közül csupán a *Zsófia* és *Orsolya* neveknek nem alakult ki egyáltalán semmilyen közszói alakja.

4. táblázat: A legdivatosabb női nevek

	XVI. sz.	XVII. sz.	XVIII. sz.	1831–1850	1945–1967	1996
1.	<i>Anna</i>	<i>Anna</i>	<i>Erzsébet</i>	<i>Mária</i>	<i>Mária</i>	<i>Alexandra</i>
2.	<i>Katalin</i>	<i>Katalin</i>	<i>Anna</i>	<i>Erzsébet</i>	<i>Erzsébet</i>	<i>Vivien</i>
3.	<i>Margit</i>	<i>Erzsébet</i>	<i>Katalin</i>	<i>Julianna</i>	<i>Ilona</i>	<i>Viktória</i>
4.	<i>Borbála</i>	<i>Zsuzsanna</i>	<i>Zsuzsanna</i>	<i>Anna</i>	<i>Zsuzsanna</i>	<i>Dóra</i>
5.	<i>Erzsébet</i>	<i>Judit</i>	<i>Judit</i>	<i>Rozália</i>	<i>Éva</i>	<i>Nikolett</i>
6.	<i>Zsófia</i>	<i>Zsófia</i>	<i>Ilona</i>	<i>Zsuzsanna</i>	<i>Katalin</i>	<i>Fanni</i>
7.	<i>Dorottya</i>	<i>Mária</i>	<i>Borbála</i>	<i>Katalin</i>	<i>Julianna</i>	<i>Eszter</i>
8.	<i>Orsolya</i>	<i>Borbála</i>	<i>Éva</i>	<i>Sára</i>	<i>Margit</i>	<i>Barbara</i>
9.	<i>Ilona</i>	<i>Klára</i>	<i>Sára</i>	<i>Terézia</i>	<i>Rozália</i>	<i>Anna</i>
10.	<i>Magda</i>	<i>Krisztina</i>	<i>Mária</i>	<i>Zsófia</i>	<i>Judit</i>	<i>Klaudia</i>

Ha a táblázatban szereplő női nevek gyakorisági listáját összevetjük a magyar keresztnév-gyakorisági listákkal, igen jelentős összefüggést, sőt megfelelést találunk közöttük. Azt látjuk, hogy azok a nevek, amelyek a XX. század közepéig a névgyakorisági listák alapján a leggyakoribbak között vannak a leggyakrabban köznevesülők is egyben (*Katalin*, *Mária*, *Ilona*, *Luca*, *Anna*, *Erzsébet*, *Borbála*, *Margit*, *Dorottya*, *Júlia*). Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a név nagy megterheltsége fontos feltétele a jelentésváltozás megindulásának.

A leggyakrabban köznevesült női keresztnévek leginkább a XVIII. század névdivatját tükrözik, hiszen az ekkor leggyakoribb nevek mindegyikének kialakult (még ha nem is nagy számban) közszói alakja – bár a *Zsuzsanna* és a *Judit* névnek csak *Zsuzsi*, *Zsuzsika*, *Zsuzska* ~ *Suska*, illetve *Juci*, *Jucó* és *Jutka* alakban van közszó származékuk. A 10 leggyakrabban köznevesülő keresztnév viszont a *Luca*, *Dorottya* és *Júlia* kivételével a XX. század közepéig a kedvelt, divatos nevek között volt.

A régen divatosnak számító és leggyakrabban köznevesült keresztnévek közti összefüggést az ÚMTsz.-ben szereplő, keresztnévi elemet tartalmazó frazeológiai vizsgálatával is alátámasztották (LAKATOS 1993). A szótárból gyűjtött 68 férfi és 8 női keresztnévet tartalmazó kifejezés alapján megállapítható, hogy ezek-

ben a leggyakoribb férfi keresztnév a *Ferenc*, *György*, *István*, *János* és *Mihály*, a női nevek közül pedig a *Borbála*, *Erzsébet*, *Katalin*, *Mária* és *Sára* fordul elő leggyakrabban. Ezek mindegyike szerepel a XVI–XVIII. század tíz legkedveltebb neve között.

Figyelemre méltó az a változás, mely az elmúlt 30–35 évben kezdődött: az 1970-es évektől kezdve ugyanis (az ezredforduló felé haladva egyre intenzívebbé válva) felgyorsult a névdivat változása. Ennek számos, a szociológiai változásokban, lélektanban rejtőző okának feltárása kívül esik dolgozatom tárgyán, meg kellett azonban említenünk a jelenséget, hiszen érdekes tényekre hívja fel a figyelmünket a köznevesülésben részt vevő nevekkal kapcsolatban is. Míg az 1967-ig vizsgált időszakokban a leggyakoribb tíz női név között összesen 2 volt, melynek nem találtam sem alap-, sem becézett alakjából alakult közszói származékot (*Zsófia*, *Orsolya*), addig az ezredfordulón épp ellentétesre fordult a tendencia: csak az *Anna* és a *Dóra* névnek van nagy számú közszói változata, a *Fanni*-nak csak *Fáni*, a *Barbará*-nak pedig csak *Barbi* alakváltozatában alakult ki közszói származéka. A többi keresztnév semmilyen formában nem köznevesült, pedig például az *Eszter* név már régen bekerült a magyar névkincsbe. Ez a jelenség arra hívja fel a figyelmet, hogy ha összefüggéseket keresünk a névdivat és a keresztnévek köznevesülési hajlama között, nem elég a névstatisztikákat böngészünk. Vagyis nem jelenthetjük ki mechanikusan ezek alapján, hogy a leggyakoribb, legdivatosabb keresztnévek válnak leggyakrabban közszóvá. Számos tényezővel kell a névdivaton és gyakoriságon kívül is számolnunk: nem csupán a név régisége és ezzel összefüggésben közismertsége, elterjedtsége, hanem a megterheltsége, azaz az egész közösségben az adott nevet viselők aránya is döntő jelentőségű.

Ezen kívül azonban néhány esetben más jellegzetességek is befolyásolják a köznevesülési tendenciát. A negyedik legtöbb közszói származékot mutató női keresztnév, a *Luca* nem szerepel a legkedveltebb keresztnévek között a XVI. századtól kezdve napjainkig sem. Legújabbban – főleg értelmiségi körökben – a névdivat a régies hangulatú nevek, pl. *Luca*, *Réka*, *Enikő*, *Bence*, *Márton*, *Botond*, *Levente* felelevenítése irányába mozdult el, de ez a jelenkori változás természetesen nem magyarázza a nagyszámú köznévi alak kialakulását, hiszen az sokkal régebben beindult tendenciák eredménye. Elegendő azonban a *Luca* név közszói származékaiból kialakított szócikkbe pillantani, hogy a látszólagos elmentmondásra magyarázatot találjunk: ebben az esetben nem a gyakori használat, hanem a névhez kapcsolódó hiedelmek, a Luca-napi babonák, a név néprajzi vonatkozásai eredményezték a sok származék kialakulását. Feltehetően hasonló okot kell (a nagy gyakoriság mellett) feltételeznünk a *Borbála* és *Katalin* nevek számos közszói alakjának motivációjaként is.

1.2.3. A férfinevek vizsgálata

A férfinevek esetében a leggyakoribb keresztnévek és leggyakrabban köznevesülő nevek megfelelése, ha lehet, még nyilvánvalóbb.

Egészen a XIX. század első feléig nincs olyan évszázad, amelyben a tíz leggyakoribb név mindegyike ne köznevesült volna. Ezt a tendenciát a XIX. század közepén az *Imre* töri meg, később a csak *Zoli* alakban köznévvé váló *Zoltán*, az 1998-as évben pedig a közszoí alakot nem mutató *Márk* és *Krisztián* nem vált közszoívá.

5. táblázat: A leggyakoribb férfinevek

	XVI. sz.	XVII. sz.	XVIII. sz.	1831–1850	1945–1967	1996
1.	<i>János</i>	<i>János</i>	<i>János</i>	<i>János</i>	<i>László</i>	<i>Dávid</i>
2.	<i>Péter</i>	<i>István</i>	<i>István</i>	<i>József</i>	<i>István</i>	<i>Dániel</i>
3.	<i>Mihály</i>	<i>Mihály</i>	<i>Mihály</i>	<i>István</i>	<i>Sándor</i>	<i>Tamás</i>
4.	<i>István</i>	<i>György</i>	<i>József</i>	<i>Mihály</i>	<i>József</i>	<i>Bence</i>
5.	<i>György</i>	<i>Péter</i>	<i>György</i>	<i>Ferenc</i>	<i>János</i>	<i>Péter</i>
6.	<i>Gergely</i>	<i>András</i>	<i>Ferenc</i>	<i>Sándor</i>	<i>Ferenc</i>	<i>Ádám</i>
7.	<i>Pál</i>	<i>Pál</i>	<i>András</i>	<i>Imre</i>	<i>Lajos</i>	<i>Márk</i>
8.	<i>Benedek</i>	<i>Ferenc</i>	<i>Péter</i>	<i>András</i>	<i>Zoltán</i>	<i>László</i>
9.	<i>András</i>	<i>Gergely</i>	<i>Sámuel</i>	<i>Lajos</i>	<i>Imre</i>	<i>Zoltán</i>
10.	<i>Balázs</i>	<i>Tamás</i>	<i>Gergely</i>	<i>Pál</i>	<i>Mihály</i>	<i>Krisztián</i>

Az alábbi lista a névtár adatai alapján a leggyakrabban köznevesülő férfineveket mutatja meg: 1. *János*, 2. *Péter*, 3. *István*, 4. *Mátyás*, 5. *Mihály*, 6. *György*, 7. *Ádám*, 8. *László*, 9. *Balázs*, 10. *András*.

A leggyakrabban köznevesülő nevek közül a XVI–XVIII. században nem számított divatos névnek a *Mátyás*. A *Balázs* a XVII., az *Ádám* és a *László* pedig csak a XVIII. században jelent meg a leggyakoribb 15 férfinév között (KÁLMÁN 1996: 50). Az *Ádám*-nak és a *Balázs*-nak (és esetleg még a *Demeter*-nek) a sok közszoí származéka a *Lucá*-hoz és a *Katalin*-hoz hasonlóan a nevekhez kapcsolódó hiedelmekkel, a névnaphoz kapcsolódó hagyományokkal, a népi életben gyökeredző szokásokkal magyarázhatók.

Összességében a névstatistikákat és a leggyakrabban köznevesülő keresztnévek listáját a női nevek között a *Katalin*, a férfinevek esetében a *János* vezeti. Találó tehát LÖRINCZE LAJOS megjegyzése, aki a *János* nevet a leggyakoribb magyar férfi keresztnévnek, és ezért jellegzetesen magyarnak nevezte (1956: 89).

1.3. A létrejövő közszavak szófaja

Mivel a kialakult közszavak szerkezeti és jelentéstani csoportjainak részletes elemzése külön fejezet tárgya, ezért csupán a kialakuló közszavak szófajának elemzését érintem az általános elemzés kapcsán. Ahogy korábban már rámutattak (B. LÖRINCZY 1991: 423, HEGEDŰS 2000: 177), a keresztnévi eredetű közszavakon belül igen gyakori szerkezeti típus valamilyen melléknévi szófajú jelző és utótagként egy becenév összekapcsolódása. Mivel a keresztnévi elem ilyenkor általánosító jelentésű, funkciója csupán az adott tulajdonság nemhez kötése, az egész kifejezés 'valamilyen (az előtagban kifejezett) tulajdonságú férfi vagy nő' jelentéssel főnévi szófajú szóként jelenik meg. A gyűjteményemben szereplő csaknem 400 keresztnév több mint 2200 közszói adatának átvizsgálása után az alábbi számokkal jellemezhetők a kialakult szófajtipusok:

6. táblázat: A közszói származékok szófaji megoszlása

	főnév	melléknév	ige	indulatszó	egyéb
adatok aránya	85%	8,5%	5,5%	0,5%	0,5%

A tipikus változás tehát a közfőnévvé válás, ez pedig nem szófaj-, hanem jelentésváltozás. A keresztnévi eredetű közszavakon belül a legjellemzőbb szófaj-típus a főneveké. Ugyanerre a megfigyelésre jutott VITÁNYI BORBÁLA az ÚMTsz. (1993, 1997) és HEGEDŰS ATTILA (2000) az ÉKsz. keresztnévi eredetű közszavainak áttekintése során. A főneveknek a melléknevekéhez képest nagy száma egyrészt a szótárak szerkesztési sajátásaival magyarázható. A legtöbb forrásban ugyanis az egyik legjellemzőbb szerkezeti típust alkotó alakok (melléknévi szófajú előtag és becézett keresztnév) szófajmegjelölés nélkül vagy melléknévi szófajmegnevezéssel voltak megadva, pl. *bohómsi* 'bolondos', *sadra-férc-panni* 'cifrán öltözködő'. Ezekben az utótag nyilvánvalóan általánosságban a személyt vagy konkrétan a férfit vagy nőt jelenti. A másik oka a főnévi és melléknévi szófajú származékok aránya közti nagy különbségnek az, hogy az adatok jelentős része főnévi-melléknévi kettősszófajúságot mutat, pl. *bélás* 'régí kétforintos' vagy 'hülye', *aggastyán* 'öreg ember' vagy 'öreg', és vizsgálatra van szükség annak eldöntésére, hogy adott használati helyzetben milyen szófajukban szerepelnek. A melléknévi szófajúság megállapítása azonban még konkrét szituációban sem minden esetben egyértelmű. Vannak ugyan tipikus melléknévképzőink (pl. -i, -s, esetleg az -ista), de egy szó melléknévi használata nyilván nemcsak ezek meglététől függ, hiszen pl. főnév is állhat jelzői funkcióban, és nincs is feltétlenül alaki jele a közszói használatnak (pl. a *dorottya* és a *vén dorottya* jelentése is 'vénlány'). Úgy gondolom, a tulajdonnévi eredetű közszavak szófajának megállapításban a mellékneveknek a többi típustól való elhatárolása a leg-

problematisabb, hiszen gyakran még az esetleg rajzuk megtalálható képzők sem segítenek.

Szófajváltásról beszélhetünk akkor, ha a keresztnév kikerülve a névi kategóriából melléknév, ige vagy indulatszó lesz. Ritkábban más szófajú szó (pl. névmás, határozószó) is létrejöhet, de ezek igazi kuriózumok, az én adataim között is csak igen kis számban szerepelnek ilyenek, pl. *pityipalkó* 'akárki', *tyúkverő mátyás* 'valaki', *kismiska* 'valami (jelentéktelen dolog)', *senkipál* 'senki'. HAJDÚ (2003: 79) a kialakult közszavak jellemző szófajaként említi az igéket, főneveket, mellékneveket, névmásokat és határozószókat (ez utóbbiakra példaként egyébként az *ungon-berken* 'mindenütt', *toronya-boronya* 'itt is, ott is', *hencidától-boncidáig* 'hosszan, nagy távolságon', *ponciustól-pilátusig* 'sok helyen' kifejezéseket említi). Láthatjuk, hogy ezek között keresztévi eredetű nincs is, tehát egyértelmű, hogy nem ez a keresztnevekből létrejött közszavak jellemző szófaja.

Az igék aránya viszonylag kicsi ebben a korpuszban is. Egyértelmű, hogy az igévé válás nem a köznevesülés tipikus esete, és bár morfológiai megformáltságuknál fogva ugyan ezek a legszembeötlőbb és legkönnyebben elkülöníthető alakok, nem ezek a legtipikusabbak. Valószínű azonban az is, hogy a tulajdonnévi eredetű igék egy részét ki kellene zárunk egy szorosabb értelemben vett vizsgálatból. Fel kell ugyanis tételeznünk azt, hogy egy-egy tulajdonnév köré egész szócsaládok épülnek, mely folyamat egyik végén a tulajdonnév áll, másik végén pedig a morfológiai elemekkel is jól megjelölt ige, pl. *Katica* > *katica* > *katicás* > *katicáskodik*, *Pista* > *pista* > *pistul*. Egy tulajdonnévből csak úgy lesz ige, ha van közbülső állapot, vagyis kialakul (még ha nem is használják, de „elvonódik”) egy névszó (főnév vagy melléknév) a nevet viselő sajátságaiból, tulajdonságaiból. Bár nem a magyarban játszódtott le a jelentésváltozás, hozzánk már a közszó került a franciából (TESz.), de jól mutatja ezt a változást a *panamázik* 'közpénzekkel visszaél' jelentésű ige. Ugyanis ha nem lett volna akkora pénzügyi szélhámosság a Közép-Amerikában a Panama-csatorna építése kapcsán a XX. század elején, nyilván sosem jött volna létre ez a fogalom. A *pistul* 'örülten beleszeret valakibe' vagy a *katicáskodik* 'férfi nőiesen viselkedik, nők dolgába avatkozik' ige jelentésének kialakulásához is kellett egy átmeneti (szófaját tekintve névszói) szóalak. Ha a legtöbb ige előzményeként feltételezhetünk ilyen alakokat, akkor viszont elméletben ki kellene zárunk a vizsgálat köréből, hiszen ezek egy már létező magyar közszó továbbképzésével jöttek létre, közvetett köznevesülések, vagyis legfeljebb alapszavuk szolgálhatna az elemzés tárgyául. Mivel azonban objektív fogódzót csak bajosan találhatunk annak eldöntésére, az igéknek volt-e névszói előzményük vagy sem (bár, mint láttuk, nehezen képzelhető el másmilyen alakulásmód), kizárni a tulajdonnévi eredetű közszavak csoportjából nem lehet őket.

Az indulatszavak e korpuszban jellemző viszonylag nagy aránya a *János* és az *István* név becézett alakváltozatainak (*Jani*, *Jankó*, *Istók*) káromkodásokban, szitkozódásokban gyakori, eufémizált alakjaival magyarázható. Ez a szempont azonban már át is vezet a tulajdonnevek nyelvhasználati tényezőinek vizsgálatához.

1.4. A köznevesülés és a nyelvhasználati tényezők összefüggése

A köznevesülés jelenségéről általánosságban szólva már utaltunk arra, hogy ez a nyelvi változás nemcsak, hogy minden nyelvre jellemző, hanem egy nyelven belül sem találunk olyan nyelvváltozatot, amelyet kisebb vagy nagyobb mértékben ne érintene. Az eddigi vizsgálatok alapján azonban az is nyilvánvaló, hogy az egyes adatok rétegnyelvhez, illetve csoporthoz kötöttsége befolyásolja a változás intenzitását, megjelenésének körét, és persze azt a kört is megadja, amelyben ezek a közszói elemek aztán használatosak (illetve használhatóak) lesznek. Nem mindegy tehát, hogy egy jelenség egy nyelvjárásterület közepén vagy egy szlenget beszélő csoportban, esetleg valamely családban alakul-e ki. Úgy gondolom azonban, hogy a nyelvhasználati tényezők (a beszélők kora, neme, a beszélőközösség összetétele, a nyelvi elem aktuális használati értéke) ennél sokkal nagyobb hatással van a létrejövő közszói alakok szemantikai és morfológiai alakulására.

Vizsgáljuk meg először a köznyelvi adatokat! Alapnevek esetén is számolnunk kell a nyelvhasználat során olyan teljesen szubjektív konnotációval, emocionális tartalommal, amelyeket szubjektivitásuk miatt vizsgálni nem tudunk. A szakirodalom hagyományosan ezeket az asszociatív értékkel erősen telített neveket úgy vizsgálja, mint amelyekből később esetleg típusnevek lehetnek, pl. *Ubul*, *Eulália*, *Gertrúd*, *Aranka*, *Manci*, *Béla*, *Dezső*. E nevek esetén a konnotatív jelentés javára módosulhat a jelentésszerkezet. De mi motiválja azoknak a köznyelvi rétegből származó tulajdonneveknek a változását, melyek nem telítettek, stílusosan semlegesnek tekinthetők? Az egyik lehetséges válasz a nagy használati gyakorisággal függhet össze. Ha megvizsgáljuk az emocionálisan semleges keresztnévek (pl. *Katalin*, *Péter*, *Erzsébet*, *Gábor*) közül a leggyakrabban köznevesülők jellegzetes szerkezeti és jelentéstípusait, azt tapasztaljuk, hogy az utótagként való előfordulás és az embert vagy tulajdonságát megnevező csoport a legjellemzőbb közöttük. Ez alátámaszthatja azt a sejtésünket, hogy a használati gyakoriság (illetve a használati kör nagysága) indukálja elsősorban a változást. Újra csak fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy ezek a semlegesnek tekinthető nevek egyaránt gyakoriak keresztnévként és szólásokban, közmondásokban típusjelölőként is.

A nyelvjárások is kedvelik az emocionálisan telített, régies hangzású keresztnévek használatát, pl. *Bora*, *Lidi*, *Nusi*, *Náni*, *Bandiska*, *Dorcó*, s ha ezekkel je-

lentésváltozás történik, gyakran megfigyelhető, hogy jellegzetesen negatív vagy elmarasztaló jelentésű közszavak jönnek létre, s kiemelkedően sok közöttük az ige, pl. *antalkó* 'átalagféle', *bandiska* 'emberre mondott gúnyolódás', *bandiskálni* 'tekergővé válni', *pistikálni* 'tréfálni, bolondozni, túljárni az eszén valakinek', a többi szóalkotási mód, például az összetétel, sokkal ritkább (pl. *tanu-laji* 'tanúskodni szerető ember'). Nemcsak a régies vagy legalábbis ritka képzők hívják itt fel magukra a figyelmet, hanem az is, hogy az ebből a rétegből származó szavak alapszava, maga a keresztnév általában eleve asszociációkkal telített, ritka a teljesen semleges keresztnév. Nem véletlen, hogy olyan korán és sok esetben figyeltek fel a táj- és típusjelölővé vált keresztnévek névként való kiszorulására.

A szlengből és a tájnyelvből származó adatokat összevetve kitűnik, hogy míg a nyelvjáráásokban a névhangulat igen erős motiváció, addig a szlengben (legalábbis az általam gyűjtött nevekre és erre a szóalkotási módra) a semleges hangulatú keresztnévek jelentésváltozása a jellemző. Leggyakrabban becézett névalakokat érint, és ezek között szinte alig találunk nem semleges hangulatút. A becézett alakok közszó elő- vagy utótagjában való használatáról a TESz. is megjegyzi, hogy a kifejezés ilyenkor kicsit vagy hitványat, kisebb értékűt jelöl (erről részletesebben a szerkezeti típusok kapcsán szólok). A jelentésváltozás ilyenkor vagy a típusnévi használatot mélyíti el (pl. az *Alajos*, *Béla*, *Barbi* nevek esetén), vagy általában egyszerű -i vagy -ka képzővel alakult becézett névalakokat érint, pl. *Berci*, *Dani*, *Böske*, *Marika*. Külön szót érdemel az a jelenség, hogy a szlengben nem egy névcsoport esetében találunk szócsaládokat. A *Maca*, *Mari*, *Marcsa*, *Marcsi*, *Maresz*, *Mari*, *Mári*, *Mária*, *Maris*, *Mariska* és a *Jancsi*, *Jani*, *Jankó*, *János* névnek kialakult nagy elemszámú és szemantikai összefüggéseket is mutató szócsaládja, pl. a *Mária* esetén a '(valamilyen tulajdonságú) nő', 'marihuána', 'önkielégítés', a *János* esetén a 'fiú, férfi' és 'hülye, buta' jelentésköröket emelhetjük ki.

1.5. Az általános elemzés legfőbb tanulságai

1. A nevek megterheltsége és a köznevesülési hajlam összefügg: a leggyakrabban nevek egyszersmind a leggyakrabban köznevesülő nevek is mind a férfi-, mind a női nevek között.
2. Több férfinév vesz részt köznevesülésben, mint női.
3. Az alap- és becézett alakok közül gyakoribbak a becézett alakok.
4. A női nevek gyakrabban váltak közszóvá becézett alakjukban. A férfinevek egyes típusai esetében nem mutatható ki ilyen dominancia.
5. A kialakuló közszavak domináns szófaja a főnév. A jellemző változástípus tehát a jelentésváltozás.

2. Szerkezeti elemzés

2.1. A szerkezeti elemzés kategóriái és a köznevesült keresztnévek

A szerkezeti elemzés során a köznevesült keresztnévek jellemző szerkezeti típusait és a leggyakoribb nevek és szerkezeti típusok összefüggéseit és arányait kívánom bemutatni.

A közszoói alakok szerkezetük szempontjából három típusba sorolhatók. A keresztnévi eredetű elem

- megjelenhet egyszerű szerkezetű közszoóként
- összetett szó elemeként (vagy jelzővel)
 - mellérendelő összetételben
 - alárendelő összetételben utótagként (vagy jelzővel) és előtagként
- képzett szóban
 - névszóként (melléknévként vagy főnévként)
 - igeként

A névalakok különböző jelentéstípusokban való előfordulásának arányait a következő táblázat mutatja be.

7. táblázat: A keresztnévi eredetű közszoók szerkezeti típusainak megoszlása

önállóan	összetételben		képzővel	
	előtagként	utótagként	névszóként	igeként
30%	31%	29%	5%	5%

A leggyakoribb szerkezeti típus tehát az összetételek előtagjaként való előfordulás. A névtípusok közül a becézett alakok szerepelnek ilyen szerkezetben a legnagyobb számban. Ezekről a TESz. a *laci* szócikknél úgy szól, hogy ha (általában közkeletű keresztnévek) becézett alakja köznevesül, azoknak többé-kevésbé tréfásan lekicsinylő értelmük van, pl. *fruska*, *pali*. Hasonló a szerepük összetétel előtagjaként is, tehát kicsit, hitványat, kevésbé értékeset jelölnek. Például a *jancsi* és a *laci* köznévként nyelvjárásokban összetétel elő- vagy utótagjaként lehet pejoratív, lekicsinylő jelentésű vagy egyszerűen csak tréfás hangulatot keltő, pl. *jancsikés* 'kiskés', *jancsikályha* 'kis kályha', *laciasztal* 'gyerekasztal', *laciház* 'tanyasi melléképület', a *kata* jelentése pedig előtagként kifejezetten negatív, pl. *kataeszű* 'összevissza butaságokat beszélő', *kataforma* 'illetlen, rendetlen magaviseletű'.

Az előbb vizsgált típussal csaknem egyenlő arányban jöttek létre keresztnévi utótaggal is közzszavak. A névtárban utótagként álló keresztnévek túlnyomó többsége becéző alak. B. LÖRINCZY ÉVA (1991) az ÚMTsz. szerkesztése közben ott tárgyalt anyag alapján adott hangot annak a sejtésének, hogy a köznevesült keresztnévek jellemző szerkezeti típusa a szóösszetétel, melyben becéző alak szerepel utótagként, s ezek a kifejezések elsősorban valamilyen testi-lelki fogyatékosságot gúnyolnak ki. VITÁNYI BORBÁLA (1997) a *Péter* és a *György* alap- és becézett alakjainak ilyen típusú összetételeit is felsorolja, s ezek a vizsgált két név esetén is elsősorban a 'valamilyen tulajdonságú ember' jelentésmezőbe tehető, pl. *lesipéter*, *habrinkagyuri*, *gégeggyurka*, de vannak kivételek is, pl. a *bükk-fapéterke* jelentése 'moha', a *kevénygyurkáé* 'Zinnia'. HEGEDŰS ATTILA (2000: 177) 350 adat alapján arra a következtetésre jut, hogy a köznevesülésnek (különösen a nyelvjárásokban) jellegzetes alakulásmódja a szóösszetétel. Szerinte az utótagként álló keresztnévi elem funkciója ilyenkor csupán a tulajdonság nemhez kötése (pl. *lapútyimaty*), a másik szerkezeti típusban az előtagként álló keresztnévi elem pedig a tárgy antropomorf voltára figyelmeztet (pl. *miskakancsó*).

Az önálló közzszói előfordulás is igen gyakori ebben az anyagban. Elsősorban a becézett alakok jellemző alakulásmódja ez, de nagyon gyakori az alapalakok között is. HEGEDŰS szerint a tulajdonnév → közzszó váltást éppen ez a típus jellemzi leginkább, vagyis az, hogy a tulajdonnév anélkül lesz közzszóvá, hogy bármilyen alaki változás történne rajta (vagy legfeljebb a magyar kiejtésnek megfelelő helyesírási változást tükröztetjük) (2000: 176).

A képzett alakok az adatállomány 10%-át teszik ki. Névszóként és igeként körülbelül hasonló arányban szerepelnek a közzszói alakok. A képzővel való köznevesülés elsősorban az alapnevek jellemző típusa. A leggyakoribb névszóképző az -s (*jutkás*, *lackós*, *marginos*), kisebb az -i (*jankói*, *jakabi*), az igéből névszót képző -ó (*lucáló*, *manózó*) és a -ság (*katuskaság*) főnévképző aránya, de szórványosan idegen eredetű képzőket, pl. -izmus, -ista is találunk a szavakon (*klárista* 'áldozatát kloroformmal elkábító rabló', *gecizmus* 'aljasság'). A jellemző igeképzőket az igei jelentéstípus kapcsán tekintetem át.

2.2. Néhány gyakori név jellemző szerkezeti típusai

Az összes név közül leggyakrabban szerepel közzszóként a *Kata* (88 köznévi alakkal), *Jancsi* (72), *Jankó* (71), *Kati* (54), *János* (51), *Péter* (45), *Luca*, *Pista* ~ *Pesta* (43), *Pali* (40), *Katica* (27), *Matyi* (24) és *Mária* (21). A 10 leggyakrabban köznevesülő keresztnév között is többségben vannak a becézett alakok. Megpróbáltam elkülöníteni a leggyakrabban köznevesülő férfi- és női nevek csoportját is: ide a *Katalin* (252 adat) és *Mária* (82), illetve a *János* (230) és a *Péter* (104), valamint ezek alakváltozatai tartoznak.

Ennek a négy névnek a jellemző szerkezeti típusait mutatják be a következő táblázatok. A számadatok vizsgálata alapján is nyilvánvaló, hogy mindkét esetben a leggyakrabban köznevesülő két névcsoport adatainak előfordulása között nagyságrendi különbség van: a *Katalin* és alakváltozatai több mint háromszor annyi közszói adattal jelennek meg, mint a sorban utánuk következő *Mária*, és ez kisebb mértékben ugyan, de igaz a két férfinévre is. Ez a jelenség azt az elképzelésünket támasztja alá, hogy a köznevesülési tendencia beindulását és intenzitását a névdivatnál erőteljesebben határozza meg a név megterheltsége és még ennél is jobban névnek a magyar névkincsbe való beágyazottsága. Hiába vezetni ugyanis a névstatistikákat az 1800-as évektől a *Mária* (a későbbi, a mai névdivatot tükröző statisztikák a folyamat beindulása szempontjából nem relevánsak), ha divatja és ezzel összefüggésben megterheltsége előtte évszázadokig a *Katalin* nevünknek volt nagy. Ha hozzávesszük ehhez még azt is, hogy ezekben a századokban a névkincs (azaz az adható, választható keresztnév száma) kicsi volt, ezért a névhomonímia erőteljesen jelentkezett, megérthetjük, hogy miért nevezhetik általában a nőket *Kati*-nak vagy *Katá*-nak, a férfiakat pedig (koruktól függően) *János*-nak vagy *Jancsi*-nak.

2.2.1. A Katalin és a Mária név közszói származékainak szerkezeti elemzése

A *Katalin* a legtöbb becenévi alakot felmutató névcsoport. A *Katalin* leggyakoribb alakváltozatai, a *Kata*, *Kati*, *Katica* a leggyakrabban köznevesülők nemcsak ebben a csoportban, hanem az egész névtár anyagát figyelembe véve is. Ebben a névcsoportban található viszont a legtöbb olyan név is, amely csak önállóan fordul elő, de ilyen funkcióban is ritkán szerepel (pl. *Katalika*, *Katarinka*, *Katilinka*, *Katinka*, *Katiska*, *Katyarina*), vagy legfeljebb egy esetben fordul elő más szerkezetben, pl. összetételben a *Kádi*, *Katalána*, *Katici*.

8. táblázat: A *Katalin* név közszói alakjainak szerkezeti típusai

név	önállóan	összetételben		képzővel	
		előtagként	utótagként	névszóként	igeként
<i>Kata</i>	10	25	50	3	–
<i>Katalána</i>	–	1	–	–	–
<i>Katalika</i>	1	–	–	–	–
<i>Katalin</i>	1	11	–	–	1
<i>Katalina</i>	2	2	–	–	–
<i>Katalinka</i>	1	3	–	–	–
<i>Katarinka</i>	1	–	–	–	–
<i>Kati</i>	4	19	28	2	1
<i>Katica</i>	4	8	13	1	1
<i>Katici</i>	–	1	–	–	–

<i>Katika</i>	2	5	1	–	–
<i>Katilinka</i>	1	–	–	–	–
<i>Katinka</i>	1	–	–	–	–
<i>Katiska</i>	1	–	–	–	–
<i>Katka</i>	2	–	–	–	2
<i>Kató</i>	1	4	4	–	–
<i>Katóka</i>	7	5	–	–	–
<i>Katonka</i>	–	–	–	1	–
<i>Katus</i>	3	1	–	1	1
<i>Katuska</i>	7	3	–	1	2
<i>Katyarina</i>	1	–	–	–	–
<i>Kádi</i>	–	–	1	–	–

A *Katalin* név és becealakjai a közszóvá válás szempontjából tehát a leggyakoribbak, korántsem egyenletes viszont az egyes névformák megterheltsége: a gyakori, becenévként is megterhelt alakoknak változatos a közszói családja, a ritkébbaké viszont csak egy-egy adatra korlátozódik. Ugyanez az egyenetlenség figyelhető meg kicsit kevésbé szembetűnően a *Mária* név esetében is.

9. táblázat: A *Mária* név közszói alakjainak szerkezeti típusai

név	önállóan	összetételben		képzővel	
		előtagként	utótagként	névszóként	igeként
<i>Maca</i>	2	–	9	2	1
<i>Marsa</i>	2	–	4	–	2
<i>Marcsi</i>	–	–	3	–	–
<i>Maresz</i>	1	–	–	–	–
<i>Mari</i>	2	1	5	–	–
<i>Marika</i>	1	–	–	1	–
<i>Marinka</i>	1	–	–	–	–
<i>Maris</i>	2	–	4	–	–
<i>Mariska</i>	1	–	–	–	–
<i>Mariskó</i>	1	–	–	–	–
<i>Masa</i>	2	1	–	–	–
<i>Mányi</i>	–	–	2	–	–
<i>Mári</i>	2	–	6	–	–
<i>Mária</i>	–	12	2	7	–
<i>Máriska</i>	–	–	2	–	–
<i>Máriskó</i>	1	–	–	–	–

2.2.2. A János és a Péter név közszói származékainak szerkezeti elemzése

Vizsgáljuk meg az alap- és becealakok közszói alakjainak szerkezeti változatosságát a két legtöbb közszói adatot mutató férfinév esetében is!

10. táblázat: A János név közszói alakjainak szerkezeti típusai

név	önállóan	összetételben		képzővel	
		előtagként	utótagként	névszóként	igeként
<i>Jancsi</i>	17	25	30	–	–
<i>Jancsika</i>	7	–	–	–	–
<i>Jani</i>	7	–	9	–	–
<i>Janika</i>	1	–	–	–	–
<i>Jankó</i>	13	4	51	2	1
<i>János</i>	4	21	20	2	4
<i>Jánoska</i>	1	1	–	–	–

Ebben a csoportban az alapnév, a *János* és a leggyakoribb becézett alakjai, a *Jancsi* és a *Jankó* egyaránt viszonylag nagy számban fordulnak elő köznévként. Ez a jelenség ritka: általában csak a leggyakoribb becézett alak mutat ehhez hasonló szerkezeti (és jelentésbeli) változatosságot, de hasonló megfelelés figyelhető meg pl. a *Péter* és a *Pál* esetében is. E névcsoportokban nincs olyan nagy különbség az alapalak és a becézett alakok köznévi származékainak száma és szerkezeti változatossága között, mint pl. a *Katalin* – *Kata* és *István* – *Pista* nevek esetében.

11. táblázat: A Péter név közszói alakjainak szerkezeti típusai

név	önállóan	összetételben		képzővel	
		előtagként	utótagként	névszóként	igeként
<i>Petár</i>	1	–	–	–	–
<i>Pete</i>	10	1	–	–	3
<i>Peti</i>	3	3	3	–	–
<i>Petike</i>	6	4	–	–	–
<i>Petkó</i>	1	–	–	–	–
<i>Petró</i>	1	–	–	–	–
<i>Petruska</i>	1	–	–	–	–
<i>Péró</i>	2	–	–	–	–
<i>Péter</i>	5	20	20	–	2
<i>Péterke</i>	16	1	2	1	–

A legfeltűnőbb jelenség e névcsoportban talán az, hogy sok, ma már nem élő vagy ritkábban használatos becéző alakot találhatunk benne. A *Petár*, *Pete*, *Pet-*

kó, Petró, Péró vagy csak köznévként élnek, vagy ma már csak családnévként jelennek meg. A másik jellemzője e névcsoportnak az, hogy bár sok becézőneve van az alapnévnek, mégis a *Péter* fordul elő szerkezetileg a legváltozatosabb formában, és ennek a névnek van a legtöbb közsói származéka is. Ez általában nem jellemző az alapnevekre, csak a *János* és *Pál* névről mondható még el.

2.2.3. A ritkán köznevesülő keresztnévek szerkezeti elemzése

A gyakori keresztnévek esetén általában a legismertebb, legtöbbet használt becealaknak alakul ki közszóvá válva is sokszínű, jelentés és szerkezet tekintetében is változatos szócsaládja. Egy alapnévnek általában nem egy, hanem több (például a leggyakoribb *Katalin* név esetén 22) alakváltozata is köznevesülhet, s ezek közsói származékainak száma akár a 200-at is meghaladja. A keresztnévek egy része viszont csak egy alakban és egy adattal került be a névtárba. A vizsgált nevek egyharmada csak egy adattal köznevesült. Vannak ezek között alapváltozatok, pl. *Alexander, Bertalan, Emese, Helén, Krisztina* és becealakok is, pl. *Lizike, Marinka, Pörke, Zoli*, többségükben női nevek és alakváltozatok. Ha megvizsgáljuk őket, azt látjuk, hogy a névkincs perifériájához tartoznak: vagy régies hangzású, ma már nem kedvelt nevekről (*Náni, Nusi, Pepi, Perzsi, Teri, Matyika, Bora, Bözsike, Bódi*), vagy éppen hogy új, a névállományba a legújabb időkben bekerült és elterjedt nevekről van szó (*Alexander, Ella, Emese, Gertrúd*). A kevéssé ismertség vagy kedveltség tehát nagymértékben befolyásolja a köznevesülési tendencia beindulásán túl az aktivitását is.

Szerkezetüket tekintve az önálló előfordulás dominál e névcsoportban. Ebben az esetben önállóan hordozzák a jelentést, pl. *andris* 'rendőr', *arisztid* 'hülye, szenilis alak', *bélácska* 'elégészes érdemjegy', *gabriella* 'telefonos kisasszony'. Ritkábban utótagként fordulnak elő, pl. *oroszlánjolan* 'férfias nő', *emberveron* 'férfias alkatú nő', az előtagként vagy képzővel való megjelenés e körben ritka.

2.3. Önálló keresztnévből alakult közsavak

Ahogy a szerkezeti típusok kapcsán megállapítottuk, az adatok kb. egy harmadában a keresztnév önállóan vált közszóvá. A vizsgált nevek igen nagy része, több mint fele jelenik meg önállóan is köznévként. Ez arra utal, hogy nemcsak az önálló alakok száma nagy, hanem a névkincs jelentős részében (vagy legalábbis a vizsgált anyag túlnyomó részében) produktív ez a szóalakítási mód. A névalakok közül gyakoribb a bece-, mint az alapalakok önálló köznevesülése. A jellemző jelentéstípus pedig ezen a szerkezeti csoporton belül az ember elnevezése, a tárgynev és az állatnev, pl. *antal* 'bohó, buta, hóbortos', *borcsa* 'a szövőszék fa-kerete', *matyó* 'veréb'.

2.4. Összetételben szereplő keresztnévek

A tulajdonnévi eredetű elem az összetételben előtagként vagy utótagként állhat (leggyakrabban főnévi vagy melléknévi jelzővel). Ide soroltam a jelzős szin- tagmákat is. (A továbbiakban a jelzős szerkezetekre és az összetételekre vonat- kozó adatokat együtt kezelem.)

Ez a leggazdagabb szócsoporthoz tartozik. Csak kevés név nem szerepel összetételben elő- vagy utótagként, pl. *Ági, Alajos, Alexander, Alfonz, Ancsurka, Andor, And- ris, Angica, Árpika, Bertalan, Bódi, Buda, Leila, Lili, Pendzsi, Janika, Pistika*. Ezek a nevek a ritkábban használatos alap- vagy régebben divatos becéző ala- kok, amelyek egyébként általában (a *Janika* és a *Matyika* kivételével) nemcsak köznevesült formában, hanem becéző alakként is ritkábban fordulnak elő. Össze- tételek tagjaként a következő típusok különíthetők el:

2.4.1. Mellérendelő összetétel tagjaként: *katakata* 'katicabogár'

2.4.2. Alárendelő összetételben

a) alárendelő összetétel utótagjaként

aa) minőségjelzői összetétel utótagjaként

– főnévi minőségjelzővel: pl. *bödebence* 'katicabogár', *ruhagyuri* 'rendetle- nül öltöző férfi', *gépipstván* 'géppisztoly', *krumplijancsi* 'pénzügyőr, finánc', *em- berkata* 'férfias nő'

– melléknévi minőségjelzővel: pl. *büdösbence* 'katicabogár', *kevélygyurka* 'rézvirág', *máléjankó* 'málé, ügyetlen férfi', *borzaskati* 'kócos hajú kislány; kék vagy fehér virágú folyondár; aranygaluska', *bócértosvica* 'borzas, fésületlen nő'

– igenévi minőségjelzővel: pl. *beképzelt maca* 'beképzelt nő', *bólogató jános* 'erélytelen férfi'

– a jelzőként álló előtag önmagában is szintagma

• igei szintagma vagy ragozott igealak: pl. *keljfeljancsi* 'mindig felegyene- sedő baba formájú játékszer', *mitugrászjancsi* 'mindig lábatlankodó', *naplesi- jankó* 'lusta', *vészémkata* 'könnyelműen költekező nő', *fordítspista* 'hazug, kö- pönyөгforgató'

• az előtag egyéb szintagma: pl. *magajöttjános* 'magányos, egyedül álló fér- fi', *földnélkülijános* 'szegény, nincstelen ember'

• a jelzőként álló előtag maga is birtokos szerkezet tagja: pl. *hüökköm jancsi* 'nagyon alacsony, hüvelyknyi férfi'

ab) birtokos jelzős összetétel része: pl. *istenkaticája, istenkatikája* 'katicabo- gár', *istenjankója* 'bolond, tehetetlen férfi'

b) alárendelő összetétel tagja előtagként

ba) minőségjelzős szerkezet tagja: pl. *benceló* 'szitakötő', *jánosbogár* 'szent- jánosbogár', *katakóró* 'katángkóró', *jancsibab* 'nagy szemű, piros virágú bab'

bb) birtokos jelzős összetétel tagja: pl. *jános pohara* 'az indulás előtt ivott utolsó pohár', *jankófeje* 'a faragószék ember formájúra faragott része', *jánosáldása* 'karácsony második napján megszentelt bor vagy búcsúpohár', *péterháza* 'magányos, útszéli csárda', *péterkése* 'szurony', *szentpéterkarja* 'kocsmacégér', *szentpéterszakáll* 'a kocsmák előtt borcégérként függő hosszú gyaluforgács', *péterszakáll* 'ua.'.

Az összetételek vizsgálata után megállapítható, hogy köztük jelzős szerkezetek, illetve összetételek és a keresztnévi eredetű elemet főnévi jelzőként tartalmazó összetételek egyforma számban szerepelnek. Az alapalakú férfi keresztnévek általában utótagként gyakoribbak, az alapalakú női nevek viszont előtagként fordulnak elő többször. A becézett alakok mindkét névtípus (a férfi- és női nevek) esetében gyakrabban jelennek meg utótagként.

2.5. Képzett szóban szereplő keresztnévek

Csak képzett formában szerepel a névtár adatai között az *Annus*, *Erzsébet*, *Julianne*, *Pistika* és a *Matyóka*. A többi képzővel is közszóvá váló keresztnévnek más szerkezetű származékai is vannak. Újra azt láthatjuk, hogy nem a képzés a legtipikusabb közszóvá válási mód. Általában még azoknak az alakoknak is van összetétellel vagy önállóan alakult származéka, amelyből képzett származék is kialakult.

2.5.1. Névszóképzővel szerepel

a) melléknévként

aa) -s képzős melléknév: pl. *arankás*, *atillás*, *bélás*, *csillás*, *istókos*, *katás*, *katás*, *katis*, *lackós*, *lászlos*, *lindás*, *lőrinces*, *lucás*, *macás*, *mancikás*, *máriás*, *matyókás*, *péterkés*

A szó jelentése ilyenkor: 'az alapszó által kifejezett tulajdonságú', pl. *istók* 'bolond, esztelen, hóbortos', *istókos* 'helytelen eszű, bolondos', *péterke* 'kukac', *péterkés* 'kukacos', *aranka* 'gyomnövény', *arankás* 'gyomos, gazos', de nem vezethető le így a jelentés pl. a *lucás*, *máriás* és a *matyókás* esetében, mert az utóbbiak önállóan nem jelennek meg, a *luca* önálló jelentése pedig más, mint képzővel.

ab) -i képzős melléknév: pl. *jakabi*, *jankói alma*, *jankói jeges*, *péterpáli* 'az alapszóban megadott névnap környékén érő almafajták', *pálipuska* '(valamilyen) gyermekjáték'

ac) -ó képzős, igei alaptagú melléknév: pl. *lucáló*, *lucázó* 'Luca napot köszöntő fiú vagy legény', *manózó* 'zsidózó'

Mivel a szó alaptagja ige, jelentése is onnan származtatható: az igenévképzős alak ilyenkor a cselekvés végzőjét fejezi ki.

ad) *-tlan* képzős melléknév: *máriátlan*

A fosztóképzőt a keresztnévi eredetű közszói alakok közül csak ezen az egy néven találjuk: ez a neveletlen, rossz, vásott gyerek elnevezése, indulatszóként pedig nyomatékosító forma ('nagyon, igen').

b) főnévként

ba) keresztnévi eredetű igei alapszóból *-ás* képzővel alakult főnév: pl. *istvánnozás, jánosozás* '(az abszolút töben kifejezett) névnap köszöntése'

bb) *-ság* képzővel alakult főnév: pl. *katuskaság* 'nőiesség, elférfiatlanodás' (vö. *katuska* 'gyámoltalan, nőies, pipogya, asszonyi dolgokba avatkozó férfi'), *dumafranciság* 'bőbeszédűség' (a *dumafranci* jelentése 'bőbeszédű ember').

2.5.2. Igeként szerepel

a) *-(V)z* képzős igék: pl. *gergőz* 'Gergely névnapot ül vagy részt vesz rajta', *geciz* 'vacakol', *gézázik* 'gyógyszert alkohollal együtt vesz be', *gyurkóz* 'gyomroz', *katkáz* 'katkával dolgozik', *katuskáz* 'asszonyi dolgokba avatkozik', *istvánnozt* 'István névnapot tart', *pistikáz* 'bolondozik, bolonddá tesz, tréfál', *gyurkázik* 'férfiak után mászkál, udvaroltat magának', *jankózik* 'fonóbeli játékot játszik, amelyben a „Hun vagy Jankó?” kérdésre adott válaszok alapján kell a bekötött szemű embernek tájékozódnia', *jánosozt* 'János névnapot tart', *matyizik* 'önkielégítést végez' (vö. *matyi* 'pénisz fedőnév'), *mátyásozt* 'Mátyás névnapot tart', *palizik* 'fiúzik' (vö. *pali* 'férfi'), *petézik* 'madár hímje nősténnyel közösül', *katalinnozt* 'Katalin névnapot tart', *zsuzsizik* 'vécét takarít'

aa) *-(V)z* képzős igekötős igék: pl. *bepaliz* 'félrevezet, becsap, rászed' (vö. *pali* 'áldozat, balek'), *összepalizik* 'összejön, kapcsolatba kerül férfival' (vö. *pali* 'férfi'), *bepalkózt* 'befal, mohón megesz', *kipistikáz* 'kicsúfol, nevetségessé tesz'

ab) egyéb *-(V)z* képzős igék: pl. *istapistáz(ik)* 'tréfál', *péterpálozt* 'Péter és / vagy Pál névnapot tart', *péterbácsizik* 'teketóriázik' (vö. *péterbácsi* 'teketória, kegyelem')

b) *-(V)l* képzős igék: pl. *jánosolt* 'János névnapot tart', *istvánolt* 'István névnapot tart', *katuskált* 'asszonyi dolgokba avatkozik', *lucált* 'Luca napján kéregetve házról házra jár' vagy 'csavarog, kószál'

ba) *-(V)l* képzős igekötős igék: pl. *megpistált* 'kóstolgat', *elmihálylik* 'elnyúl, kifeszlik'

bb) egyéb *-(V)l* képzős igék: pl. *kipistált* 'kikóstolgat' vagy 'lassan-lassan kiiszik valamit'

c) *-Ul* képzős ige: *belepistult* 'örülten beleszeret',

d) *-kodik* képzős ige: pl. *bőrijánoskodik* 'részegeskedik' (vö. Bőr János részeges ember volt), *katipiláskodik* 'asszonyi dolgokba avatkozik', *katuskodik* 'ua.', *katicáskodik* 'ua.'

e) -Vdik képzővel képzett ige: pl. *ellázárodik* 'elbetegedik, elnyomorodik', *nekiantalodik* 'együgyűvé, hülyévé válik, elbutul'

f) egyéb igeképzővel képzett ige: pl. *katuskálkodik* 'asszonyi dolgokba avatkozik'

g) igei szintagmában szereplő kifejezések: pl. *palira vesz* 'becsap', *palira fog* 'ua.', *petét rak le* 'közösül', *pista lettem bele* 'örülten beleszerettem'.

Az igei csoport tagjainak pontos elkülönítését elsősorban alaktani megformáltságuk teszi lehetővé, amelynek eszközei közül az igeképzőket kell legfontosabbnak kiemelni. A képzett alakok tipizálásához az *Új magyar nyelvtan* leírási módszerét használtam (ÚMNY. 232–4).

Leggyakrabban a -(V)z és a -(V)l denominális képzőket fedezhetjük fel ezeken az igéken. Lényeges kiemelni, hogy igeképzéskor minden esetben a köznév (főnév vagy melléknév) az alapja a képzésnek. Bár a -(V)z képző a -(V)l képzőnél termékenyebb (arányuk a vizsgált korpuszban 54 : 29), jelentésük legtöbb esetben fedi egymást, és azonos jelentésű párhuzamos képzések is gyakran előfordulhatnak: *istvánol*, *jánosol* 'István vagy János névnapot ünnepel, vagy részt vesz rajta', *istvánozt*, *jánosozt* 'ua.', *belukácsol*, *belukácsol* 'berúg, megrészegeedik', *lucál*, *lucázik* 'házról házra jár, látogatózik'. Területi eltérések is megfigyelhetők a képzők használatában: a *Szegedi szótár*ban például két kivételtől eltekintve csak -(V)z képzős alakokat találunk. Az egyik esetben van jelentéskülönbség a két alak között: a *balázsol* jelentése 'Balázs-áldásban részesít', a *balázsozt*-é 'Balázs névnapot tart, vagy részt vesz rajta', a másik esetben ezzel nem számolhatunk, ugyanis mind a *belukácsol*, mind a *belukácsol* jelentése 'berúg, megrészegeedik'.

A két képzőre általánosan érvényes szabályszerűségek az itt vizsgált jelenség esetében is érvényesek: az -r, -l végű főneveken a -(V)z képző használatos: *antaloz* 'Antal névnapot ül, vagy részt vesz rajta', *péterpálozt* 'Péter vagy Pál névnapot ül, vagy részt vesz rajta', *dömötörözt* 'részt vesz a Dömötör napon tartott juhászmulatságon', és ez a képző a jóval a gyakoribb a mássalhangzóra végződő tövek után is. Néhány kivétel: *dávidol* 'kornyikál, fülsértő hangon énekel', *jánosol* 'karácsonyban az Istvánokat énekszóval köszöntve feljár'. A -(V)z képző használatos – a tö típusától függetlenül – az újabban létrejött alakokban is: *cimmerferizik* 'szobát ad ki', *gézázik* 'kábitószerként Gracidint fogyaszt alkohollal', *hancúrmancizik* 'közösül', *marokmarcsázik* 'önkielégítést végez', *zsuzsizik* 'vévét takarít'.

A -(V)l képző a keresztnevek esetén inkább magánhangzós tö után fordul elő: *kipistál* 'a konyhában kóstolgatja az ételt', *katuskál* 'nőiesen viselkedik', de ellenpéldák is vannak rá: *jakabol* 'megcsal, rászed', *elmihálylik* 'kifeszlik, elmállik, elrongyolódik'.

Igen problematikus e két képző jelentésének a meghatározása. Valamely képző jelentésének a megállapításakor természetesen figyelembe kell vennünk az alapszó jelentését is. Ez azonban a köznevesült keresztnévek esetében nem minden esetben adható meg pontosan. Jelentős számú csoportot alkotnak azok az igék, melynek jelentése az, hogy 'az alapszóban kifejezett névnapot ül, vagy részt vesz rajta': *annusoz*, *balázsoz*, *dömtöröz*, *vincézik*. Ha az alapszó keresztnévből alakult eszköz, tárgy neve, az ige jelentése 'az eszközzel végez valamit': *géza* 'Gracidin nevű gyógyszer', *gézázik* 'Gracidint fogyaszt', *miska* 'az úszásban segítőül a vízbe dobott fahasáb', *miskázik* 'miska segítségével úszik'. Gyakori 'az alapszóban kifejezetthez hasonlóan viselkedik' jelentés: *jakabol* 'csalni, mint az Ótestamentumban Jakab', *pali* 'kihasználható, becsapható, hiszékeny ember', *bepaliz* 'becsap, átver'. Előfordul azonban az is, hogy nem tudunk következtetni az alapszó jelentéséből a származékára. Igaz ez pl. a *kipistál* és a *bepalkóz* igére is: az első alapszavát nem tudjuk pontosan meghatározni, az utóbbi jelentése pedig nem köthető biztosan az alapszó egyik jelentéséhez sem. A *dávidol* 'kornyikál', *lajcsizik* 'bolondozik', *mátézik* 'veszekedik' igék esetén sem tudjuk ilyen egyértelműen levezetni a származékszavak jelentését.

Viszonylag gyakori igeképző ebben a körben a *-kVdik* és *-skVdik*. Az utóbbit magánhangzóra végződő tövek után használjuk: *intimpistáskodik* 'kíváncsiskodik', *katicáskodik* 'női dolgokba avatkozik'. A képzett szó jelentése 'valakinek a szerepében működik, valamiként (az alapszóban megjelölt módon) viselkedik: *antalkodik* 'bolondozik', *tamáskodik* 'hitetlenkedik', *bőrfjánoskodik* 'részesgeskedik', *mátéskodik* 'bolondozik'. A képzett alak értelmezéséhez azonban ismernünk kell a képzéshez alapul (morfológiai szempontból tőként) szolgáló köznevet.

Lényegesen ritkábbak ebben a csoportban azok a denominális verbumképzők, amelyek melléknévből képeznek igét. Az *-Vdik* és az *-Ul* jelentése 'valamilyen tulajdonságúvá kezd válni', megterheltségük azonban a keresztnévből alakult igék esetében is különbözik. A *-Vdik* kissé gyakoribb: *(el-/neki)andalodik* 'együgyűvé, hülyévé válik', *ellázárodik* 'elbetegedik, elnyomorodik'. Az *-Ul* csak a *Pista* melléknévi származékából képez igét: *megpistul* 'belehabarodik', *belepistul* 'beleszeret', *pistulni* 'beleszeretni'. E képző előtt a magánhangzó kiesik (*Pista* > *pistul*).

Érdeemes azt is megvizsgálni, hogy az igeképző milyensége hogyan befolyásolja a szó jelentését. Előfordulnak olyan párhuzamos képzések, amelynek tagjai nem ugyanabban az értelemben használatosak: *balázsol* 'Balázs-napi áldásban részesít', *balázsoz* 'Balázs-napot ül, vagy részt vesz rajta', *mátézni* 'veszekedni', *mátéskodni* 'bolondozni', *elmihálylik* 'kifeslik, elrongyolódik', *megmihályosodik* 'megdöglik'. Az utolsó két esetben az igekötők perfektiváló szerepe erősen érvényesül. A jelentéskülönbséget a képzők és az alapszó különböző jelentései egyaránt magyarázzák.

Különleges esetben több képző is kapcsolódhat a tőhöz, de a második már mindig az igéhez járul, valamilyen deverbális képzőként: „Csak belibegsz miniszoknyában, átlátszó blúzban, és *elmacázgatsz* a sajtóanyagokkal” (idézet a *Bridget Jones* naplója I. című filmből), azaz ’értéktelen, nem komoly munkát végzel’. Ez esetben is köznévi alapszó jelentéséből kell kiindulnunk: a *maca* jelentése ’lány, nő’, ’divatos nő’, ’szerető’, ’nő, prostituált’, sőt *macás* formában (csak nőre vonatkoztatva) van ’csinos, szép’ jelentése is. A *macázik* ige ’nőzik’ jelentése nem visz közelebb az *elmacázgat* jelentésének megfejtéséhez. Ezt leginkább úgy adhatjuk meg, hogy ’divatos, fiatal nő nem komoly, nem fontos munkát végez’.

Az igekötők a képzőkhöz hasonlóan fontos szerepűek a szóalak morfológiai determinálásában. Leggyakoribb funkciójuk az igében kifejezett cselekvés befejezettségének kifejezése: *megjakabol* ’megcsal’, *ellázárodik* ’elbetegedik, elnyomorodik’, *belukácsoz* ’berúg, megrészegedik’, *elsanyiz* ’elront’. A igekötő jelentésmódosító szerepére számos példát találhatunk ebben a korpuszban. Jelentéstani szerepük fontosságát emelik ki azok a példák, amelyek jelentése igekötővel és anélkül eltérő: *palizik* ’fiúzik’, *összepalizik* ’összejön fiú lánnyal’, *bepaliz* ’félrevezet, becsap, rászed’. A jelentéstani különbség azonban ez esetben az alapszó eltérő jelentéséből is adódik, mivel az első két példa alapszavának jelentése ’fiú, férfi’, míg a *bepaliz* a *pali* ’tapasztalatlan ember, károsult’ jelentéséből vezethető le.

2.6. A szerkezeti elemzés legfőbb tanulságai

1. A három legjellemzőbb szerkezeti típus a körülbelül hasonló arányban jelentkező önállóan, összetétel elő-, illetve utótagjává vált keresztnévi eredetű elemek csoportja. A képzős alakok száma ehhez a három főtípushoz képest elhanyagolható. Az uralkodó tendencia tehát a jelentésváltozás (közfőnévvé válás), és nem a jelentésváltás.

2. Egy névcsoporton belül általában nem az alapalak, hanem a leggyakoribb becéző forma mutatja a szerkezetileg legváltozatosabb közszói családot. Ez alól a 10 leggyakrabban köznevesülő név közül csak a *János* és a *Pál* kivétel.

3. A legtöbb elemzett név önállóan is szerepel közszóként. Ebben a szerkezeti típusban elsősorban az alakváltozatok dominálnak.

4. Ha a keresztnévi eredetű elem előtagként vagy főnévi jelzőként áll, akkor igen gyakran tréfásan lekicsinylő értelmük van, kevésbé értékeset vagy egyszerűen kisebbet jelölnek. Utótagként legtöbb esetben az általában melléknévi előtagban vagy jelzőben kifejezett tulajdonság hordozójának nemét adják meg. A két típus aránya a korpuszban egyenlő.

5. A névszó- és igeképzővel létrejött alakok aránya a többi típushoz képest egyformán csekély. Tipikus képző a *-(V)z* és a *-(V)l*, a névszóképzők közül pedig az *-s*.

3. Szemantikai elemzés

3.1. A jelentéstípusok

A leggyakoribb jelentések alapján a vizsgálatba vont anyagban 12 jelentéscsoportot jelölhetünk ki, az ezekbe nem sorolható adatokat az egyéb kategória tartalmazza. A szakirodalom tanulmányozása alapján valószínűnek tűnt, hogy ebben a korpuszban is az állat- és növénynév, illetve elsősorban az embert és a tulajdonságát megnevező csoport lesz a leggazdagabb.

Az elemzés során két szempontot különíthetünk el: egyrészt azt lehet vizsgálni, hogy milyen jelentésekben fordul elő a legtöbb fajta név, másrészt azt vehetjük figyelembe, hogy melyik kategóriában a legtöbb az előforduló adatok száma.

Az alábbi táblázat a jelentéstípusokat csökkenő gyakorisági sorrendben mutatja be.

12. táblázat: Jelentéstípusok

jelentéstípus	adat	név
az ember megnevezése és tulajdonsága	907	338
növény neve	276	82
állat neve	175	63
tárgy neve	149	42
cselekvésfogalom igével kifejezve	116	70
testrész neve	95	28
hiedelem, babona, szokás	77	17
étel neve	42	27
ruha neve	28	15
játék neve	26	18
káromkodás, eufémizmus	12	4
egyéb	300	137

HAJDÚ MIHÁLY 21 jelentéstípust különít el (2003: 79–81), ezek közül néhány a fenti táblázatban összevonva szerepel, pl. a népet, népcsoportot, foglalkozást, állapotot megnevező adatokat az embert megnevező típushoz, a pénzfajták neveit a tárgy jelentéstípushoz soroltam, és teljesen el is hagytam néhány csoportot, pl. a mértékegység, anyag, hely, idő, eseményfogalom nevét.

A jelentéstípusok elemzésének eredménye egybevághat a korábbi vizsgálatok következtetéseivel: leggyakrabban a korábban már megfigyelt jelentéstípusok je-

lenteznek ebben az anyagban is, és a jelentéstípusokban előforduló adatok aránya is hasonló a korábban megállapítottakhoz. Döntő többségben vannak az emberre vonatkozó kifejezések, ezt követik a növény-, állat- és tárgynevek, illetve az igék. Az ember elnevezésére és tulajdonságára vonatkozó (zömében főnévi szófajú) adatok túlsúlyára jellemző, hogy a 2–5. leggyakoribb kategória adatainak száma együtt sincs annyi, mint az elsőé. Ebben a csoportban majdnem minden vizsgált név megjelenik. A keresztnévek 85%-ának van embert megnevező közszói származéka. Megfigyelhető az is, hogy ahogy csökken az egy-egy kategóriában előforduló közszói alakok száma, úgy csökken az abban a jelentéstípusban közszóvá váló névalakok változatossága: egyre kevesebb a keresztnévek száma is. Ez alól a tendencia alól az igével kifejezett cselekvésfoglalom, az étel és a játék neve a kivétel.

Megvizsgálhatjuk a férfi- és női nevek uralkodó jelentéstípusait is. Eszerint a női nevek leggyakrabban az ember elnevezése és tulajdonsága jelentéstípusban köznevesülnek, majd az adatok száma szerint a növény- és az állatnévi kategória következik. A férfinevek közszói származékai között ember elnevezése, növény-név, igével kifejezett cselekvésfoglalom a sorrend. Mindkét névtípusban kiugróan magas a többihez képest az ember elnevezése és tulajdonsága csoportba sorolható adatok száma. A köznevesült férfi- és női nevek jelentéstípusai között a legfőbb különbség az, hogy a férfinevek esetén jóval nagyobb az igék száma.

Ha az alapnevek és alakváltozatok jellemző jelentéstípusait vizsgáljuk, leginkább egyezéseket találunk. Alap- és becézett alakok között is legnagyobb számban embert megnevező közszói származékok alakultak ki, és gyakori az állatnév is. De míg az alapnevek esetén több növénynévvel, addig az alakváltozatok között több tárgynévvel találkozhatunk.

3.2. A nevek részvétele a jelentéstípusokban

A szótár szócikkeit tanulmányozva hamar feltűnik, hogy néhány név csak bizonyos jelentéstípusokban jelenik meg. Például a *Katalin* sok ritka becézett alakja (*Katalina*, *Katalinka*, *Katici*, *Katuska*) leggyakrabban állatnévként szerepel, de az is előfordul, bár igen ritkán (*Erzsébet*, *Julianna*, *Annus*, *Pistika*), hogy egyes névformák csak igeként jelennek meg. A csak állatnévként vagy igeként megjelenő nevek nagyon ritkák, a többi keresztnév általában nem mutatott ilyen szélsőséges jelentésbeli megoszlást.

3.2.1. Az egyes jelentéstípusok jellemző nevei

A következőkben azt vizsgálom, hogy a leggyakoribb öt jelentéstípusban mely nevek jelennek meg leggyakrabban. Ezek lesznek ugyanis a jelentéstípus jellemző nevei: egy-egy típus kapcsán az ezekből alakult kifejezések jutnak leg-

inkább eszünkbe, és természetesen a szótárakban is ezek szerepelnek a legtöbbször. Az egyes jelentéstípusokon belül az alábbi nevek a leggyakoribbak:

- az ember elnevezése és tulajdonsága: *Kata, Jankó, Pali, Pila, Kati*
- állatnév: *Kata, Bence, Ilona, Katica, Péter*
- növény neve: *Kata, György, Jakab, Jankó, János*
- tárgy neve: *Jancsi, Jankó, Laci, Péter, Petike*
- igével kifejezett cselekvésfogalom: *Pista, Antal, Pali, Lukács, Geci, István.*

A *Katalin* vagy becézett alakjai a tárgynév és ige kategóriáján kívül minden gyakoribb jelentéstípusban megjelennek. Leggyakoribb becéző alakja, a *Kata* különösen gyakori, hiszen mind az embert megnevező, mind pedig az állat- és növénynév kategóriában ebből alakult a legtöbb közszoí alak. A fent említett kategóriák jellemző neve tehát a *Kata*, a tárgynévi kategóriáé a *Jancsi*, az igéké pedig a *Pista*.

3.2.2. A névcsoportok részletes elemzése

A leggyakrabban köznevesülő nevek közül néhányról már készült elemzés. B. LŐRINCZY ÉVA a *Jancsi* és a *Juliska* nevekhez tartozó szemantikailag és morfológiailag változatos köznévi adatokat (1991), VITÁNYI BORBÁLA a *Katalin*-hoz kapcsolódó alakokat vizsgálta (1993), KORNYÁNÉ SZOBOSZLAY ÁGNES pedig a *László*-hoz fűződő kultuszokat, hiedelmeket, szólásokat és a név köznévi szócsaládját tekintette át (2000). Ebben a korpuszban egyértelműen a *Katalin Kata* és a *János Jancsi* becézőjének van nemcsak számszerűen, hanem jelentésszerkezetét tekintve is a legváltozatosabb közszoí köre, de mivel ezekről már korábban szóltak, az alábbiakban a férfinevek közül az *István*-t és becéző alakjait, a női nevek közül pedig az igen gyakori *Mária*-t és becézett alakjait tekintem át.

3.2.3. Az István név elemzése

Az *István* névnek nyelvünkben ezer éves, Szent Istvánig visszamenő hagyományai vannak, nagy megterheltségű névnek számít, bár a XVI. századtól jellemző divatnév voltát napjainkra elvesztette (LADÓ–BÍRÓ 1998). Nagy népszerűségére utal, hogy sok becézője alakult ki: *Csicsa, Ista, Isti, Istók, Pesta, Pintyő(ke), Pista, Pistika, Pistike, Pistóka, Pistu(ka), Pityó, Pityu(ka), Pityuri, Pityus* (LADÓ 1971, LADÓ–BÍRÓ 1998). A XVI. századtól különösen gyakorinak és divatosnak számított (KÁLMÁN 1996) egészen a múlt század hetvenes éveinek végéig, mikor a névgyakorisági listán a harmadik helyről a hatodikra esett vissza. Azóta is erősen csökken a népszerűsége, 1996-ban már csak 1647 kisfiú kapta ezt a nagy hagyományú nevet első vagy második keresztnéveként (LADÓ–BÍRÓ 1998). A római és görög katolikus egyházban is nagy tiszteletnek örvendenek az *István* nevű szentek: országalapító Szent István királyunk és a lovak és kocsisok védőszentjeként elsősorban Nyugat-Európában közkedvelt Szent István proto-

mártír (akiről Szent István is kapta a nevét az Érdy-kódexben feljegyzett legenda szerint) (FERCSIK–RAÁTZ 1997, FEKETE ANTAL 1992). Az *István* név tehát még ma is nagy megterheltségűnek mondható, és bár népszerűsége csökkent, tartja magát a leggyakoribb nevek listájának elején.

Vizsgáljuk meg azokat a névalakokat, amelyeknek közszói származékuk is kialakult! Az *István*-on kívül az *Istók*, *Pesta*, *Pista*, *Pisti*, *Pistika*, *Pistike*, *Pistu*, *Pityu* alakoknak van közszói származéka, ezek több mint 60 különböző alakban vagy jelentéssel fordulnak elő, pl. *istvánoz* 'István-napot ül vagy részt vesz rajta', *bolond-istók* 'együgyű', *istókos* 'helytelen eszű, bolondos', *gyíkpesta* 'vékony gyerek', *szarpesta* 'rossz, értéktelen (fiatal) ember', *bugyipista* 'bugylibicska', *géppista* 'géppisztoly', *lurkópisti* 'gyerkőc', *pisti* 'vízifukszia', *pistikázni* 'bolondozni', *kipistikáz* 'túljár az eszén, nevetségessé tesz', *pistikevirág* 'vízifukszia', *pistikefrizura* 'lány rövid, fiús frizúrája', *belepistul* 'örülten beleszeret', *pityu* 'géppisztoly', *géppityus* 'géppisztolyos lövészkatona'. A közszóként is megjelenő becézők a felsorolt alakváltozatok közül a leggyakoribbak és legszélesebb körben használatosak. Korábbi elemzéseim eredményével egybevág az az itt is megfigyelhető jelenség, hogy nem az alapnév, az *István*, hanem a talán legáltalánosabban használt becézője, a *Pista* (~ *Pesta*) esetén mutatható ki a legtöbb köznévi alak. A *Pista* esete példázza azt, hogy a gyakoriság (vagy még inkább a kedveltség) és a köznevesülési hajlam összefüggései nemcsak általában a keresztnemek esetén, hanem egy-egy név alapalakja és alakváltozatai között is kimutathatóak.

Vizsgált nevünkkel több frazeológiai egység is alakult: *Megy, mint bolond Istók* 'fejetlenül megy', *Kinek Isten nem adja, Kovács Istók meg nem koholja*, *Mindenütt Istók, eredj te Istók*. *Bekukkantott, mint bolond Istók Debrecenbe* az, aki, dolgavégezetlen járt valahol. *Jól van Pista, majd ha János mondja*, vagyis föllentés ez, nem hiszem el, amit mondasz. *Kicsípi magát (kiöltözik vagy feszít), mint koszos* (durva: *szaros* vagy táj: *sáros*) *Pista Jézus* (táj: *Krisztus*) *nevenapján* az, aki ízléstelenül kiöltözött. *Nesze, Pista, frakk, ha nem tetszik gérokk* ('szalonkabát')- 'nesze neked, ezt ugyan jól megkaptad'. *Néz (nézdegél), mint vak Pista (a gödörparton)*- 'nézelődik, nézdegél'. *Pista legyenek* (*Pista legyen a nevem*), *ha...* – hangzik el gyakran tréfás nyomósításként, jelentése: 'akármi legyenek, ha...' *Pakújj, Pista, meszelünk!* mondják: 'szedelőzködjünk, indulás' a jelentése.

A fenti és az ezekhez hasonló szólásokban és közmondásokban mindig egy-egy konkrét férfi vagy női keresztnév szerepel ugyan, jelentésük viszont általánosabb: az 'ember', ritkábban a 'férfi' (vagy női nevek esetén 'nő') jelentésben, ha jelzővel szereplő keresztnévről van szó 'valamilyen tulajdonságú férfi vagy nő' értelemben állnak. Az a magyarázat, hogy ezek a keresztnévet tartalmazó szólások, közmondások szűkebb közösségben keletkeztek, ahol az azonosításhoz elég volt a keresztnév, az idők folyamán viszont a szólás alapjául szolgáló ese-

mény, adoma épp a családnév hiánya miatt elvesztette konkrétságát vagy feledésbe merült, s csak a belőlük alakult és többféle vonatkozásban alkalmazható általánosabb érvényű szólásmondások maradtak érvényben (O. NAGY 1979: 79), nem fogadható el fenntartások nélkül. Minden bizonnyal számolhatunk olyan frazeológiai egységekkel, melyekben az általánosabb érvényűvé válás így zajlott le, de nagy részük éppen azért lett általánosan értelmezhető, mindenkre, minden férfira vagy nőre vonatkoztatható, mert nem tartalmazott konkrét azonosítást lehetővé tevő családnévet, csak keresztnévet (még hozzá nagyon gyakori, tehát nehezen konkretizálható jelentésű keresztnévet). Erre utalnak a *Magyar szólások és közmondások* című gyűjtemény anyagán végzett elemzések is (P. CSIGE 1996). Eszerint a különféle névfajták közül a frazeológiai egységekben a keresztnévek szerepelnek legtöbbször. Funkciójuk ilyenkor az, hogy kitágítsák, általánosabbá tegyék a szólás jelentését. A közmondások jelentése még általánosabb érvényű, mint a szólásoké, s nem meglepő, hogy a tulajdonnévet tartalmazó közmondások fele keresztnévet tartalmaz.

A legritkább alakváltozatok vagy nem jelennek meg köznévként (*Ista, Isti, Pityus, Pityó*), vagy olyan negatív, dehonesztáló jelentéstartalommal telítődtek, hogy (táj- és típusjelölő funkción keresztül) gúnynévként terjedtek el. Ilyenkor két eset lehetséges. Vagy annyira domináns az alakváltozat gúnynévi használata, hogy keresztnévként egy adott területről eltűnik, sőt esetleg még alapneve is kiszorul a keresztnévi használatból (ez történt Hetésben a *Miklós*-sal és becézőjével a *Piku*-val) vagy egy közösség vállalja, hogy az adott név őket jelöli, elfogadja nevéként, ahogy a mezőkövesdi *matyók*-kal történt (RÁCZ 1989). Vizsgált nevünkkel kapcsolatban egyetlen alakváltozatot érinthet ilyen fajta területhez kötöttség miatt kialakult gúnynévi használat, a *Csicsá-t*. ÖRDÖG FERENC szerint megszólítási formaként csak Göcsej délkeleti csücskében fordult elő, másutt öröklött ragadványnév (1973). A *Pistika* név esetén viszont azért számolhatunk viszonylag kevés és elmarasztaló jelentésű közszói alakokkal – pl. *Pistikáz* 'tréfál, bolondozik, mókázik', *Kipistikáz* 'kicsúfol, túljár valaki eszén, nevetségessé tesz', *pistikázni* 'bolondozni' –, mert a ma már természetesebben, megszokottabban csengő, illeszkedő képzővel alkotott *Pistike* mellett a mély hangrendű képzős alak humoros képzeteket kelthet. Ezek a keresztnévhez kötődő negatív asszociációk magyarázhatják fonetikai oldalról a létrejött alakok dehonesztáló jelentését. Ha azonban nem morfológiai vagy szematikai, hanem nyelvhasználati szempontból közelítjük meg ezt a névalakot, más keresztnévek mintájára felvetődik annak lehetősége is, hogy esetleg egy konkrét bolondozni, mókázni szerető személyről vonódott el ez a tulajdonság, és vált a köznévi jelentés alapjává. Emellett szól az az érv, hogy pl. Kalotaszegen ez a nem illeszkedő alak a gyakori és általános, *Pistike* nincs is, senki nem használja az *István* becealakjaként, és

semmiféle negatív konnotáció nem kapcsolódik hozzá (B. GERGELY PIROSKA 2004: 12). A negatív közszói jelentéseket mutató alakok viszont forrásaim szerint a Kiskunságról, Kiskunhalas környékéről származnak, azaz az előzőtől távoli nyelvterületről, ahol valószínűleg megvan a *Pistika* negatív konnotációja, hiszen nyilvánvaló, hogy a negatív jelentés csak ott alakul ki, ahol a névváltozat megőrző árnyalata jellemző. Másrészt tény, hogy számtalan esetben találkozhatunk egy-egy névnek a névviselő jellemző (és általában negatív) tulajdonsága miatt kialakult közszói jelentésével (*bőrvánoskodik, lipi, vészemkata*), ami talán ez esetben is motiválhatta a *pistika* negatív jelentésének kialakulását – ezt viszont alátámasztani (legalábbis az általam vizsgált forrásokkal) nem tudjuk.

Végül az *István*-hoz kapcsolódva néhány különleges becézőt is megemlítek. B. GERGELY PIROSKA jellegzetes kalotaszegi becézőknek tartja a *Piti, Pitti, Pit-tóka, Pitika, Pittika, Pittu* alakokat. Ugyancsak ezen a területen jellemző az összetétellel alakult becézőnevek csoportja is, melyek közül az *István* esetében a *Kispista*, illetve *Kispisti* és a *Kicsipista* használatosak több kalotaszegi településen is (2004: 12–3).

3.2.4. A Mária név elemzése

A Mária Jézus Krisztus anyja iránti tisztelet alapján vált legnépszerűbb női nevünké, a XIV. századig azonban nem tartozott a gyakori nevek közé. A XVIII–XIX. századra vált igen elterjedté, kezdetben kifejezetten a katolikusok körében, de a XIX. század végére már a reformátusok között is az egyik legnépszerűbb név volt. A XX. században csökkent a népszerűsége, de még az 1980-as években is a 22. leggyakoribb női névként tartották számon. Az 1998-as adatok szerint egyre csökkenő népszerűséggel a statisztika 53. helyén áll (LADÓ–BÍRÓ 1988), de az egész női népességet figyelembe véve még mindig az egyik legnagyobb megterheltségű női nevünk. Erre a rengeteg becéző alakon kívül (*Maca, Mara, Marcsi, Maresz, Mari, Marika, Mariska, Manka, Maja, Mia* stb.) idegen nyelvekből bekerült számos önállósult változata is (*Manon, Mariann, Marianna, Marietta, Marina, Masa, Mirjam*) utal (FERCSIK–RAÁTZ 1997).

Nem meglepő, hogy ez a nagyon gyakori keresztnév szólásokban is gyakran fordul elő, pl. *Ha Mária akarja, az aludt tej is elsül, Zsidó is szereti Máriát a márványon, Zsidó is szereti Máriát a körmöci aranyon* (MARGALITS 1896), *Parlag Péter kapálja, Muhar Maris gyomlálja az elhagyott szőlőt, Meginná a Mária könnyit 'nem ismer határt az ivászatban', Se áriája, se Máriájja* mondják a hamiisan éneklő, rossz hallású személyre, visszautasításul azt szokták mondani Nyúl községben, hogy *Nagy a Mári valaga*, azaz szó sem lehet róla (ÁBRAHÁM 1991). Alakváltozatai O. NAGY GÁBORNÁL (1966) a következő szólásokban és közmondásokban szerepelnek: *Máriád ne legyen (valamit megtenni)!*: meg ne merd (ten-

ni)!, *Meginná a Szűz Mária cipőcsatját (is): annyira részeges, hogy mindenét el-
 issza, (Olyan biztos helyen van,) mintha Szűz Mária kötényében volna: teljesen
 biztonságos helyen van valaki, valami, Szűz Mária kötényében se volna jobb dol-
 ga: nagyon jó dolga van, Úgy fogja a puskát, mint Szűz Mária liliomot: (újonc)
 félénken, ügyetlenül, nem eléggé keményen fogja a puskát, A részeg ember Szűz
 Mária kötőjébe esik: a részegnek nemigen szokott különösebb baja történni, Pen-
 dül, mint a palócok Máriája: egyre egészségesebb (színű) lesz, Megverte a Má-
 ria azt az embert, akit sajnálni kell: nagy baj már az, ha valakin szánakozni kell,
 Nem vagyok máriás huncut: azaz, nem ment el az eszem, hogy megtegyek vala-
 mit.*

Ezekben a kifejezésekben látható, hogy a *Mária* név legtöbbször Szűz Máriá-
 hoz kapcsolható, de *máriás* alakban is gyakran szerepel szólásokban. Ezeknek a
 kifejezéseknek egy része a *máriás* 'Szűz Mária képével díszített pénzérme' alak-
 hoz kapcsolható, ennek előbb 17, később 20 krajcár volt az értéke, *máriás tallér-
 nak*, *máriás garas-nak* vagy *máriás forint-nak* is nevezték (TESz., SzegSz.,
 SzófSz.).

A *Mária* legjellemzőbb közszói jelentéstípusa növénynévi, pl. *Mária gyertyá-
 ja*, *máriabalzsamfa*, *máriabogáncs*, *máriafü* (ez 3 jelentéssel is szerepel), *mária-
 virág*, *máriotvis*, *máriakoszorú*. Az előbb már említett pénzfajta neveként gya-
 kori *máriahúszas* alakban is: 'régi pénznem, ezüst húszas, egyik oldalán a Bol-
 dogasszony képe látható', és sok jelentése kapcsolódik a játék jelentéstípushoz
 is, pl. *máriás 'kártyajáték'* (Krúdy Gyula: A vörös postakocsi, Debrecen, 1996.
 220), *talonmáriás 'ulti'*, *dalommáriás* 'a máriás nevű kártyajátéknak egy fajtája,
 más néven dalmos máriás'. A kifejezés az osztrák–német *mariasch* 'máriás kár-
 tyajáték' vagy a cseh–szlovák *mariáš* 'ua.' átvétele, és végső elemzésben a fr.
mariage 'házasság, felső (= dáma) és a király együtt' szóra megy vissza
 (SzófSz.). Egyéb jelentései is változatosak (*feketemária* 'rabszállító kocsi', *kimá-
 ria* 'kimaradás', *mária hang* 'egyéb; egyáltalán semmi', *Mária-üveg* 'macska-
 ezüst, csillám, finom, átlátszó ásvány', *mária-leány* 'fehér ruhás leány, aki egy-
 házi ünnepeken zászlót visz'), azt mondhatjuk tehát, hogy a *Mária* név jelentés-
 szerkezete igen változatos, sokszínű. Van -s képzős alakja is, melyet a *máriás
 huncut* kifejezésben használnak leggyakrabban. Erről a SzófSz. azt írja, hogy
 nyilván a *Mária* személynév származéka lehet, de a jelentésfejlődését eddig nem
 sikerült tisztázni. A szócikkekben nem szereplő, a gyűjtés lezárulta után előke-
 rült adatok, pl. *máriagyöngye* 'gyöngyvirág', *máriakönny* 'rezgőfü', *máriotábla*
 'ua.', *márialenje* 'gyűjtőványfű', *máriarózsa* 'labdarózsa', *máriasarkantyú* 'sar-
 kantyúka', *máriaseprű* 'üröm', *máriatenyere* 'zsálya', *máriaorgona* 'verkli', *má-
 riaegyes* 'gyermekjáték', *máriakampós* 'ua.', *mária* 'márialány díszes koszo-
 rúja' (FERCSIK–RAÁTZ 1997) nagy száma is bizonyítja a névcsoport közszói
 alakjainak gazdagságát.

A *Mária* becézett alakjaiból, pl. *Maca*, *Mányi*, *Marcsa*, *Marcsi*, *Maresz*, *Mari*, *Mári*, *Marika*, *Marinka*, *Maris*, *Mariska*, *Máriska*, *Mariskó*, *Máriskó*, *Masa* is kialakultak közszoí alakok. A többi női névhez hasonlóan a *Mária* is elsősorban becézett alakjaiban vált közszóvá, 85 közszoí jelentéséből alapalakjában csak 23 alakult ki önállóan, összetétel tagjaként vagy képzővel, a többi valamelyik becézett alakból származik. Becézett alakjai közül a *Maca* jelentésszerkezete mutatja a legtöbb elemet, bár nem ez a legváltozatosabb. Majdnem minden jelentés (a TESz.-ben szereplő 'csikó' kivételével) ugyanis a *maca* 'lány, nő' jelentésből származtatható, ezeknek elsősorban 'szerető' és 'prostituált' jelentésük, de az összetételek is, pl. *beképzelt maca* 'beképzelt nő', *bögyös maca* 'nagy mellű nő', *cicamaca* 'szerető', csöcsös *maca* 'nagy mellű nő', *hajas maca* 'kövér nő', *po-cakmaca* 'terhes nő', *szolármaca* 'kb. üresfejű, divatos nő', *szupermaca* 'szép, csinos nő' ebből a jelentéskörből valók. Ebből vezethetők le képzett alakjainak jelentései is: *macás* 'szép (csak nőre alkalmazva)', 'csinos', *macázás* 'nőzés', az *elmacázgat* ige jelentését pedig az igékkel foglalkozó rész kapcsán érintjük.

A sok becéző alak közül a régies hangzású *Mányi*, *Marcsa*, *Mári*, *Maris*, *Mariska*, *Máriska*, *Mariskó* és *Máriskó* emelhető ki. Mindegyikből viszonylag kevés közszoí származék alakult ki, pl. *csulimányi* 'kopott ruhájú (kislány)', *bolondmányi* 'bolondozó, tréfálkozó', *kézimarcsázik* 'önkielégítést végez', *marokmarcsázik* 'ua.', csöcsös *marcsa* 'nagy mellű nő', *rodamári* 'prostituált', *franka mári* 'állás nélküli cseléd lány', *ugar-maris* 'valamilyen állatnév', *pacuha maris* 'rendetlen öltözetű, pacuha kislány', *görözdönfutó-máriska* 'macska', *kunkumáriska* 'gyermekláncfű', *mariskó-bogár* 'hétpettyes böde', *Máriskó-bogár* 'ua.'.

Változatos alakjai jöttek létre a szlengben a marihuánának. E szó alakja hangzása miatt szinte „kihívja” a *Mária* egyes becézőivel való azonosítást, számos ilyen átértelmesítést találhatunk, pl. *maresz*, *marihónalja*, *mari*, *marcsi*, *mariska*, *marikás* (cigi).

A *Mari*-nak a *Macá*-hoz hasonlóan kialakult 'nő, lány' jelentése, és azoknak az összetételeknek a jelentésük, melyben utótagként áll, ebből magyarázható, pl. *banyamari* 'csúnya nő', *Zsandamari* 'rendőrnő', *cigánymari* 'veszekedős természetű leány', *dagimari* 'kövér nő'. Ezekben az alakokban még erőteljesebben érvényesül a tulajdonnévi szóelemnek a jelentést korlátozó, nemhez kötő szerepe, melyet a leggyakoribb jelentéstípus, az ember elnevezése és tulajdonsága elemzésekor részletezünk bővebben. A *Marcsi*-hoz és *Mariká*-hoz köthető alakokban a szójáték, a játékos szóalakítás a motiváló erő, így jön létre a *Marcsi* alakból a *kimarcsi* 'kimaradás, kimenő', és a *Marika* 'magyar nyelv, (mint tantárgy)' jelentésű alak.

A *Mária* névre is igaz, hogy a típusnévi használat megbélyegezheti az egyes névalakokat, melyek aztán kiszorulnak a keresztnévi alkalmazásból. Vizsgált nevünk esetében ez történt a *Mariska* alakból létrejött *Riská*-val, mely régen ugyan

női becézőnévként is használatos volt, mára azonban már egyértelműen állat-, még hozzá tehénnévvé vált, és kiszorulni látszik a keresztnévi körből. HAJDÚ MIHÁLY a becézőnévi *Riska* gúnyos hangulatát a közszoji jelentés hatásával magyarázza (1974: 153), valószínűbbnek tűnik azonban inkább az, hogy a jelenség épp fordítva ment végbe: nem alakulhatott volna ugyanis ki a név negatív konnotációja, ha nem járult volna már korábban hozzá a gúnyos, megbélyegző jelentéselem (ez esetben a tehenek nevéként való használat). Keresztnevek állatnévi használata s ennek következtében személynévként való visszaszorulása egyáltalán nem ritka: LŐRINCZE LAJOS említi, hogy a *Jónás* jellegzetesen víziló-, a *Bandi* és a *Manci* tipikus lónév, a *Gizella* pedig olyan gyakran volt kecskék neve egy palóc faluban, hogy keresztnévként jelentősen visszaszorult a használata (1956: 87).

A kifejezések szerkezetüket tekintve sem kevésbé változatosak. A legjellemzőbb szerkezeti típus e néven belül is az, amelyben a névalak utótagként áll (37 esetben). Ez az adatok kb. 40%-a. Majdnem egyforma arányban jellemző az önálló, képzős és előtagként való előfordulás is (18–14–15 adat). Ennek a keresztnévi eredetű közszoj csoportnak szerkezeti szempontból az adja a különlegességét, hogy e név esetében a legnagyobb a képzős alakok aránya az egész korpuszban: míg az egész anyagban kb. 10%, addig a *Mária* név esetén (a sok -s képzős alak miatt) 16%. Ki kell emelnünk, hogy a keresztnévi alakokon igen ritka fosztóképzőt az egész korpuszban csak ezen a néven találjuk: *máriátlan* 'neveletlen, rossz, vásott gyerek'.

3.3. A jelentéstípusok részletes elemzése

A 12 jelentéstípus közül bővebben elemzem az állatneveket és jellegzetes morfológiai megformáltságuk miatt a köznevesülés különleges esetének tekinthető igék csoportját. A különösen sok adatot tartalmazó típusoknál nem sorolom fel az összes adatot, a legérdekesebbek vagy a további elemzésben részt vevők közül válogatok.

3.3.1. Az ember megnevezése és tulajdonsága

a) testi tulajdonság

- sovány, vékony: *pilláncspali*, *nyúlbéla*, *lécferkó*, *mécsbélgergő*, *Vézna Géza*, *cérnagéza*, *ceruzajancsi*, *lécmiki*, *lécpepi*
- alacsony: *aprószemjankó*, *babszem jankó*, *borsszem jankó*, *hüvelykmatyi*
- rosszul látó: *vak-vilmos*, *vakkádi*, *Vak laci*, *vak-marci*, *Mihók*, *vak pali*, *vak péter*, *vak Pila*
- sánta: *lipinka péter*, *Sánta Pila*, *Sánta Kata*
- gyenge, erőtlen, nyámnyila férfi: *puliszka jancsi*, *paszulyjankó*
- kövér nő vagy férfi: *Tank-aranka*, *bözsi*, *döme*, *dora*, *galamb-gertrúd*, *hurkagéza*, *szalámigyurka*, *tehen-Helén*, *faros-ilona*, *oroszlánjólán*, *ducijuci*,

Ducó-Jucó, pukhancs-júda, tonnalujza, lólujza, hájas maca, mackó, mázsamanci, hájas-muki, husi-nusi

- nagy mellű nő: *dudásica, csöcsösjanka, cicijuci, bögyös maca, csöcsös maca, csöcsös manci*

b) lelki tulajdonság:

- bolondos, hóbortos, féleszű, hülye, meggondolatlan: *antal, istók, bolond istók, pista, móci palya, jankó, bolond jancsi, gyurka, háromfertályos gyurka, mata bence, süsü bence, satra kata, sedre kata, kataeszű, kataforma, mindenüttistók, cigánypista, jani, blődjános, arisztid, balázs, Hűbele-balázs, Hetedfél-balázs, bandi, szédűdbari, szélborka*
- mafla, becsapható, gyámoltalan, ügyetlen: *matyó, fajankó, gangajános, balfaszgyurka, baszdmegjancsi, balfaszjankó, bolondjankó, lófaszjankó, fajankó, balfaszmatyi, lükematyi, csacsimatyi, palkó, palimadár, pali, bandiska, faszalibenedek*
- makacs: *péterfejű, Akaratos Kelemen*
- férfias természetű, férfi munkát is végző, férfias(kodó) nő: *emberkata, pistakisasszony, faszkatyi, kanjuli, emberveron*
- elnőiesedett, nőies férfi: *apalin, katuska, katuskaforma, katóka, katicás, katicipila, katis, katás, katicaember, katicamiska, katus, katusasszony, katuskaember, katuska férfi, bori, bori-bácsi, gabika, gyulakisasszony, Jutka, Tuli-pán Panna, Pila*
- erélytelen, élheterlen: *paszulyjankó, puliszkajankó*
- dologtalan, ténfergő: *kudaripéter, parlagpéter, Röst ferkó, kudariferkó, kukaferkó*
- pletykálkodó, bőbeszédű, feleselő, szájas: *beszédeskata, csetrekata, lebetypéter, kata, atilla*
- gyorsbeszédű, sokat beszélő ember: *habrinkagyuri, dumafranci, csergesári, duma-Vera*
- műveletlen ember: *parlagi jancsi, venyigejani*
- félénk, szótlan: *kukamatyi, kakukkferkó, kukazsuzsi*
- lusta fiú: *pipa jani, naplesi jankó, parlag péter, totya pali, laci*
- lusta nő vagy lány: *lusta kati, ancsa*
- vicces, mókás fiú: *poénjani, Móka Misi*
- fiúk után járkáló kislány: *fiúpista*
- lányok után járó fiú: *Kandúrbandi*
- leskelődő, kíváncsi: *kandi pál, lesipéter*
- eleven, csintalan, pajkos: *széli kati, szél pali, szélpál, futrikata, futrinkakata, futrikati*

c) erkölcsi, társadalmi elvárásokkal kapcsolatos tulajdonságok:

- csavargó, utcás: *falukati, falufarka kati, utca peti, falufarkakata, falukata, utca pista, őgyelgőpista, kóbori-bori, hová-Julis, Kósza Jutka*
- kikapós, rossz erkölcsű nő: *kata, cifrakata, verbung-bora, lila, marinka, kanca-sári, katona-sári*
- részeg(eskedő): *matyókás, fűzfajankó*
- szerető, kitartott: *kata, kati, pali, janika, böske, Dorka, maca, rodamári*

d) külső megjelenés:

- cifrán öltözködő: *cifra-juci, Páva Juci, Cifra Jutka, cifra katás, Cifra Panni*
- fésületlen, kócos lány vagy nő: *bojszikata, boglyaskati, borzaskató, bolyhoskata*
- toprongyos, rosszul öltözött, ápolatlan külsejű, szutykos: *pacuhagyuri, ruhagyuri, cigánypéter, toprongyi kata, cigánypéter, becádám, reflebari, szutyokbari, pacuha maris*
- csinos nő: *barbi, macás, gizi*

e) életkor elkülönítése:

- öregember: *kakamatyi, öreg-ágoston, vén Sára*
- gyerkőc: *lurkópisti, gazsi*
- kislány: *lyukaskati, fruska, Lina, manci*
- kisfiú: *petkó, fosos Jóska, pöcsmackó, zsoltika*
- méhmagzat: *péter, péterke, pete, jancsika*

f) valamilyen csoport tagja:

- népszokásban résztvevő ember: *luccaasszony, lucás, lucázó, lucáló*
- nép- vagy néprajzi csoport tagja: *matyó, matyók, alibaba*
- vallási csoport tagja: *bagópista, fülespéter, bakpista, jakab, matyó, Jóska bácsi*

g) egyéb:

- foglalkozás, tisztség megnevezése: *krumplijancsi, paprikajancsi, máléjános, jános, luca, hityimatyimókus, kapamatyó, polpisti, gácsérpista, cukor palkó, palibácsi, géppityus, benceasszony, hadihajós-Alajos, ancsurka, andrás, gyohaberci, kopasz berci, hekusdönci, népi elemér, emőke, kíváncsifáncsi, lóbaszóelemér, frici, flórián, gabriella, jános, kenő-jenő, lőrinc, luca*
- senki, akárki, bárki: *pityipalkó, senki pál, tyúkverő mátyás, Nulla Gyula*
- nincstelen: *földnékülijános*
- egyedülálló, magányos ember: *magajöttjános.*

Ez a kategória tartalmazza nemcsak a legtöbb adatot, de a legtöbb jelentésváltozat is ezen belül szerepel.

A csoportokat vizsgálva figyelemre méltó, hogy nagyon gyakori a valamilyen negatívnak tartott tulajdonság, hiányosság, testi hiba megnevezése. Ezek alapján szinte a negatív kép átfordításával kirajzolódik előttünk a korabeli női és férfi ideál. A nő legyen dolgozós, erkölcsös, ne feleseljen és pletykáljon, üljön otthon, legyen talpraesett és ápolt. A férfi pedig legyen „szép szál ember”, vagyis magas, a természete is legyen férfias, ne sündörögjön mindig a konyhában, és ne avatkozzon női dolgokba, ne beszéljen sokat, ne csavarogjon, ne legyen részeges, félénk, de ügyes és magabiztos legyen.

Ebben a jelentésben a jellegzetes szerkezeti típus a melléknévi eredetű előtag és a hozzá kapcsolódó keresztnévi eredetű utótag (az adatok több mint 90%-a ide sorolható), pl. *Izomagyú Aladár, mihaszna andrás, bénabéla, hűbelebalázs, Hetre Pila*. Ezekben a kifejezésekben a tulajdonság hordozója általában az előtag, a keresztnévi eredetű utótag funkciója csak az, hogy a jelöltek körét meghatározza, korlátozza: ez leggyakrabban nemekre vonatkozik, ritkábban életkor szerint különít el.

Általánosnak tekinthető, hogy az utótagként férfinevet tartalmazó összetétel az előtagban kifejezett tulajdonságú férfiakra, a női nevet tartalmazó kifejezések nőkre vonatkozik, pl. *habrinkagyuri* 'gyors beszédű férfi', *bolondpéter* 'bolondos férfi', *beszédeskata* 'bőbeszédű asszony'. Ritkábban a kifejezés a másik nemre vonatkozik. Ilyenkor általában 'férfias (férfiaskodó vagy férfiak után járó)', illetve férfira vonatkoztatva 'nőies, elnőiesedett' a jelentése, pl. *fiúpista* 'fiúk után járó kislány', *Tulipán Panna* 'nőies természetű férfi'. Az ilyen típusú kifejezés azonban sokkal gyakoribb az egyéb szerkezeti típusokban, pl. *pistakis-asszony* 'férfias, sportot kedvelő nő', *katuska* 'nőies férfi'. Az összetételek viszonylag kis része attól függetlenül, hogy férfi vagy női nevet tartalmaz utótagként, mindkét nemre, általában az emberekre vonatkozik, pl. *lipinkapéter* 'sánta', *bacsokata* 'fütyörésző személy megszólítása', *lebutyepéter* 'fecsegő, pletykálkodó (valószínűleg mindkét nemre mondják)', *kataforma* 'illetlen magaviseletű (mindenkire mondják)'.

A keresztnévi eredetű utótagot tartalmazó összetételek egy része korra is utal. Megfigyelhető, hogy a becézett keresztnévet tartalmazó kifejezés általában fiatalra (kisfiúra, kislányra) vonatkozik, míg az alapnevet tartalmazó általában felnőttre. Érdekes a 'méhmagzat' jelentésű *péter, péterke, pete* szó. Ezeket is itt közlöm, sőt ide kívánczik még a csak szólásban szereplő *Jancsika* (*Öreg ember, ifjú menyecske, ott terem Jancsika* – ilyenkor biztos a gyermekáldás), mely jelen példánkban 'kisgyerek, magzat, utód' értelemben szerepel.

E névcsoportban ugyanaz a névszerkezet jelenik meg, mint amelyik a ragadványnevek egyik jellemző típusa is (ragadványnév és keresztnév vagy becenév), és ezek a ragadványnevekhez hasonlóan elmarasztaló jellegű konnotációt hordoznak, pl. *lécferkó, cérnagéza, szalámigyurka, tankaranka*. Ez az egybeesés fel-

veti a ragadványnév → gúnynév → típusnév → köznév jelentésváltozás lehetőségét. A szóalakok közül néhány esetben minden bizonnyal feltételezhető ilyen változás is, de míg a ragadványnevek esetében a keresztnévi utótagnak általában a megnevezés a feladata, addig a közszóvá vált alakok esetén a funkciója elsősorban a tulajdonságot hordozó nemének kijelölése. A ragadványnevek egyébként is egy kisebb csoportokon belül jönnek létre, és csakis azokon belül értelmezhetők és használatosak, típusnévvé válásuk ezért kevésbé valószínű.

3.3.2. *Növény neve*

– virág: *péterkulcsa, pistikevirág, pisti, pistavirág, kató, katókavirág, katószeme, borzaskató, katicavirág, bodroskatica, kerti katicavirág, katikarépa, katikarépája fű, katalinrózsa, katalinvirág, bűdöskati, borzaskati, kativirág, katirózsa, berkikata, baszkata, bócérkata, boncoskata, borzaskata, göncöskata, katarózsa, katavirág, buzijankó, bodorjankó, ribijankó, kevélygyurka, jancsivirág, szentgyörgyvirág, szentgyörgyivirág, anna-virág, aranka, Áron szakáll, Áron vesszeje, áronfű, árongyökér*

– gyomnövény: *aranka, arankagaz, péterkefű, péterfű, kisjóska-búza*

– gomba: *péterpetügomba, szentgyörgygomba, lukácsgilva*

– gyümölcs: *alexander, annakörte, péterpáli, petike, matyó, katalin körtövély, jánosalma, jánosmeggy, jánosnapi barack, jankói alma, jankói jeges, gyurkószilva, bálintpiros, elvira*

– gyógynövény: *katapala, ábelvére, ábrahámgyökere, angelika, angelikagyökér, áronszakáll, benedekfű, katóka, katókavirág, bűdöslizi, deréceveronika, orvos veronika*

– zöldség: *jánosnapi káposzta, jánosretek, jankóhagyma, jancsibab, arankapaszuly, böskebab*

– fűszernövény: *albertlevél, buzijankó, katakóró, katapala, Mária-fű, mózespecsenye, petruska*

– fafajta: *jankófa, ábrahámfa, balázsszar, szentjánoskenyérfa, jankófa, Józsuafa, Sebestyénfa*

– egyéb: *bükkfapéterke, péterfillér, katifana, katarózsa, szentjánosfű, annaárpa, arankakukorica, árpika, csilla, lackó, lackószar.*

3.3.3 *Állat neve*

Ez a csoport a többihez képest nem túl nagy, és valószínűleg ezek a kifejezések nem is olyan ismertek, mint a más jelentéstípusba sorolható *jani, maca, bepaliz* és társaik. A legismertebb keresztnévi elemet tartalmazó állatnév valószínűleg a *katicabogár*, a *mátyás* vagy *mátyásmadár* és a *szentjánosbogár*.

Becézett alakokat is figyelembe véve 36 női és 27 férfinév jelenik meg ilyen jelentéssel. A női nevek elsősorban becézett alakban köznevesültek, a férfinevek gyakrabban váltak alapalakjukban közszóvá. Ez a megfigyelés egybevág VITÁNYI BORBÁLA más anyagon végzett vizsgálatának (1997) és az e dolgozatban az *Általános elemzés* során az egész korpuszra vonatkoztatott elemzés eredményével.

A gyűjteményemben köznévi használatban megjelenő 63 női és férfinév kisebbik része csak alapnévként köznevesült, pl. *Ágnes*: *ágnesmadár* 'harkály', *Balázs*: *balázsló* 'cserebogár', másik típusuk csak becézett formában jelenik meg állat neveként, pl. *Bandi*: *cserebandi* 'cserebogár', *Jóska*: *jóskabogár* 'bodobács'. Egyik sem túlságosan jellemző típus, a neveknek mindössze tizede tartozik ide. Az általam vizsgált nevek jelentős része azonban alap- és becézett formában is köznevesül. Nemcsak ez tehát a leggyakoribb az állatnevek típusán belül, hanem ide a keresztnévként is gyakran használt nevek tartoznak, pl. *György*, *Ilona*, *Katalin*, *Márton*, *Mátyás*, *Péter*, pl. *györgy* 'hízó disznó', *gyuri* 'kakas', *ilona* 'apró, zsíros húsú hal', *ilonkabogár* 'katicabogár', *katabogár* 'ua.', *katicibéka* 'békafajta', *büdösmárton* 'mezei poloska', *marcihal* 'halfajta', *matyásmadár* 'szajkó', *matyó* 'veréb', *petikehal* 'halfajta', *péter* 'vércse'. A mindkét formában köznevesülő keresztnévek között egyébként azonos arányban vannak férfi- és női nevek, míg a másik két csoportban gyakoribbak a férfinevek.

Különbség van a férfi és női nevek között az egyes nevek és névalakok gyakoriságát illetően is. Legtöbb köznévi származéka a férfinevek közül a *Mátyás*-nak van (13), pl. *matyásmadár* 'szajkó', *matyi* 'olyan kakas, aminek a kiherélése nem sikerült teljesen', *matyókás* 'részeg, ittas'. Ezt követi a *Bence* (12), pl. *ben-celó* 'szitakötő', *bödebence* 'katicabogár', a *György* és *Péter* (8–8 adattal), pl. *györgydeák* 'töviszúró gébics', *gyuri* 'kistermetű disznó', *kispéter* 'vadgalambfajta', *péterbogár* 'katicabogár', *petikehal* 'Rhoderus amarus, halfajta', és a *Márton* (7 adattal), pl. *nagymarci* 'Barbus fluviatilis, halfajta', *büdösmárton* 'mezei poloska'. A többi férfinév legfeljebb négy esetben fordul elő.

A női nevek gyakorisága sokkal nagyobb eltéréseket mutat. Kiemelkedik közülük a *Katalin*, amely a 175-ből egymagában 38 adattal jelentkezik köznevesült állatnévként alap- vagy becézett formában. Leggyakoribb becézett alakjai fordulnak elő legtöbbször köznévi származékokban is, pl. *katicabogár* 'Coccinella septempunctata', *katóbabó* 'ua.', *kata* 'varjú', *fűskati* 'futrinka'. A *Panna* és az *Ilona* névnek öt, a *Margit*-nak négy köznévi származéka van, de a többi női keresztnév csak egy vagy két esetben köznevesült állatnévként. Nagyon nagy tehát az egyes nevek származékainak száma közötti különbség. Ez a női nevek esetében magyarázható az alapnevek keresztnévként való gyakoriságával (illetve elsősorban a *Katalin* esetében a gyakoriságból fakadóan a sok és változatos becézőalak használatával), de a férfinevek esetében más magyarázatot kell keresnünk, hiszen sem a *Mátyás*, sem a *Bence*, sem a *György* nem áll a gyakorisági listák élén.

A szerkezeti vizsgálat során a legfontosabb elemzési szempont az lehet, hogy a keresztnévi eredetű elem önállóan, előtagként vagy utótagként jelenik-e meg. Az összes adat kb. egyharmada keresztnév önálló köznevesülése. A női és férfi-nevek csaknem hasonló arányokat mutatnak, de kiemelésre méltó jelenség, hogy a *Katalin* ismét sok, 10 becézett alakkal jelenik meg e csoportban, vagyis ebben a szerkezeti típusban is messzemenően ez a leggyakoribb név. Ide sorolható adat pl. a *gáspár* 'gyümölcsféreg', *ilona* 'apró, zsíros húsu hal', *péter* 'vércse'. Figyelemre méltóak azok az adatok, amelyek keresztnévként is különlegesen viselkednek (vagy csak alapnévként köznevesülnek, vagy kizárólag becézett formában jelennek meg köznévi alakban), és szerkezeti szempontból is egyediek, vagyis csak önállóan jelennek meg. Ilyen pl. a *magdalinka* 'kék nünüke', *máté* 'medve', *mici* 'patkány'.

A keresztnévi elem megjelenhet összetétel előtagjaként is. Az ebbe a szerkezeti típusba tartozó adatok a névállomány 40%-át teszik ki, vagyis ez a leggyakoribb szerkezeti típus. Az összetételek leggyakrabban jelzősek, s ilyenkor a tulajdonnévi eredetű előtag minőségjelzői értelemben szerepel, pl. *jánosbogár* 'bodobács', *katicibéka* 'békafajta', *lőrinclépke* 'szitakötő', *katuskabogár* 'Coccinella septempunctata'. Az előtag ebben az esetben az utótagban megnevezett állatfajta milyenségét, tulajdonságát adja meg. (Nem sorolható azonban ezek közé pl. a *györgydeák* 'töviszúró gébics', *pörke néni* 'valamilyen állatnév', *sándor ökre* 'valamilyen madár', *szent-péter-agara* 'medve'. Ez utóbbiak már csak azért sem, mert nem jelzős szintagmák vagy összetételek.)

A keresztnévi elem ilyen tulajdonság- vagy minőségjelölő funkciójára nehéz magyarázatot találnunk. A TESz. a *katicabogár* kapcsán ír erről, de nem ad magyarázatot arra, hogy a bogár magyar nyelvi elnevezésébe mért éppen ez a női név került. Megjegyzendő, hogy nemcsak a *Katalin* és becézett alakjai gyakoriak ennek az állatnak a nevéként, hanem a *Bence*, a *Péter*, az *Ilona* és a *Máriskó* is előfordul katicabogár megnevezéseként, de vitathatatlan, hogy a *Katalin* a leggyakoribb. Azok az adatok, amelyekben népetimológias alakulásmód miatt esett egybe az előtag valamilyen keresztnévvel, már adnak némi segítséget a szó eredetének megtalálásához. A *bálinthal* az ÚMTsz.-ben a *Szegedi* és a *Szamosháti szótárban* is szereplő *balinhal* utalószócikke. A *balin* szóalakot a népnyelv gyorsan átalakíthatta az ismerősen csengő *bálint* névvé. Ezt a folyamatot siettethette, hogy van néhány keresztnév + *-hal(a)* szerkezetű halnév a népnyelvben, amely jó példaként szolgálhatott, pl. *marcihal*, *évahal*. Hasonló alakulásmóddal keletkezhetett a *petike-hal* 'Rhoderus amarus, szivárványos ökle', amely a MTsz.-ben szerepel. Ez a szerb *pitka* alak módosulása. Ugyanennek a halnak nevéként szerepel a *péterhal* vagy a *Szent Péter hala* elnevezés is, amely amiatt alakulhatott ki, hogy a nép szerint ez a hal magán viseli Szent Péter ujja nyomát az oldalán, ahol a szent megfogta, hogy átadja Jézusnak. Ez a bibliai történet és a szerb alak

magyar keresztnévhez való hasonlósága lehetett a változás alapja. A *károlykatonája* a *kárókatona* népetimológiai alakja. A kifejezés érdekessége, hogy a népetimológia alapja már eleve jelentésváltozáson átment alak, a *kárókatona* ugyanis a tör. *qara* 'fekete' előtagú török madárnévből keletkezett a *katona* népetimológiai beleértésével (TESz.), és ez lett az alapja a további átalakításnak. A változás elősegítője lehetett, hogy a madár színe és III. Károly katonáinak ruhaszíne hasonló volt, a szó előtagja pedig emlékeztetett a *Károly* névre (ÚMTsz.). Ezek a példák kuriózumok, nagyon ritkán tudjuk megmondani, miért éppen az adott keresztnév szerepel előtagként egy állatnévben, sőt az sem tisztázott, hogyan alakultak ki a keresztnévet tartalmazó állatnevek, noha erre gyakran találunk példát más nyelvekben is, pl. az angolban, franciában, oroszban, szerbben, finnben.

A keresztnévi elem utótagként gyűjteményemben az összes név 30%-ában fordul elő. Feltűnő, hogy az utótagként álló keresztnév a legtöbb esetben becézett alakú. Kiemelkedő a *Katalin* becézett alakjainak gyakorisága, ezek 21 adatban jelennek meg, pl. *kós kata* 'katicabogár', *bödekati* 'ua.', *kiskatica* 'ua.', *istenkaticája* 'ua.', *butykás kató* 'búbos pacsirta'. Csak utótagként szereplő keresztnév a *Gábor*, *Bandi*, *Máriska*, *Maris*, *Margit*, *Panna*, *Panni* (*szarkagábor* 'töviszúró gébics', *cserebandi* 'cserebogár', *görözdönfutó máriska* 'macska', *ugar maris* 'valamilyen állatnév', *büdös margit* 'mezei poloska', *büdöspanna* 'mezei, kerti vagy gyümölcspoloska', *büdöspanni* 'gyümölcspoloska'). A köznévi előtagok közül kiemelkedik a *büdös* gyakorisága, különböző keresztnévi eredetű utótagokhoz kapcsolódva valamely poloskafajta neveként szerepel, pl. *büdösbence*, *-marci*, *-margit*, *-panna*, *-panni*. A *böde* előtag is gyakori, pl. *böde bence*, *-kata*, *-kati*, mindegyik jelentése katicabogár. A *fus-*, *fűs-*, *fűs-* előtagok is megjelennek, de kizárólag a *Katalin* becézett alakjai mellett, pl. *fuskata*, *fűskata*, *fűsfűskata*, *fűskati*, *fusskati*, *fűskatica*, *fusfuskata*, *fuskatica*, *fűskata* 'bogárnév'.

A szemantikai elemzés során a legfontosabb jelentésmezőket próbáljuk elkülöníteni. Már a szerkezeti elemzés kapcsán említett adatokat vizsgálva előre látható volt, hogy a *Katalin* névhez kapcsolódó 'katicabogár' jelentésű nevek nagy számban fordulnak elő. Valóban ezek alkotják a bogár-/rovarnevek nagy részét. A többi jelentéskategória: madárnevek, halnevek, emlősállatok nevei és egyéb állatok nevei. Ide tartoznak azok, amelyeket az előzőek egyikébe sem lehetett besorolni, vagy a forrásban nem voltak pontosabban meghatározva.

a) rovar- vagy bogárnév:

- *Coccinella septempunctata*: *buda*, *büdösbence*, *bödebence*, *bence*, *ilonabogár*, *ilonkabogár*, *bödekata*, *fuskata*, *fusfuskata*, *fűsfűskata*, *kós kata*, *katabogár*, *katalinka*, *fűskatica*, *istenkaticája*, *katókabogár*, *katuska*, *mariskóbogár*, *Máriskó-bogár*, *kis-péterke*, *petibogár*, *péterbogár*
- poloska: *bencepoloska*, *büdösbence*, *büdös margit*, *büdös marci*, *büdös mártón*, *büdös panni*, *büdös panna*

- szitakötő: *balázsló, benceló, lőrinc, lőrincklepke*
- féreg: *gáspár, ilonka, bókamiskakukac, péterke*
- szentjánosbogár: *gazsó, jánosbogár*
- tetű, bolha: *lajoska*
- cserebogár: *cserebandi*
- nünüke: *magdalinka*

b) madárnév:

- szajkó: *mátyásmadár, mátyás, kékmátyás, matyi, matyimadár*
- kakas: *gyura, gyuri, gyurka, matyi, jános*
- galamb: *kispétergalamb, kispéter, péter*
- búbos pacsirta: *butykás kató, butykós kató*
- töviszúró gébics: *szarkagábor, györgydeák*
- varjú: *kata, lukácsmadár*
- vércse: *péter*
- veréb: *matyó*
- harkály: *ágnemagár*
- kárókatona: *károlykatonája*
- valamilyen madár: *sándor ökre*

c) halnév: *bálinthal, évahal, szentgyörgykeszeg, szentgyörgypaduc, ilona, nagy marci, marcihal, mátyáscsuka, petike, szent-péter-hala*

d) emlőállat neve:

- medve: *máté, mackó, szent-péter-agara*
- szamár: *bertalan, tarackos ilona*
- disznó: *gyuri, györgy*
- nyúl: *bence, jancsi*
- patkány: *mici*
- ló: *manci*
- macska: *görözdönfutó máriska*

e) egyéb:

- béka: *katicibéka*
- valamiféle állat neve: *jánoska, ugar maris, miska, pörke néni.*

A magyar népnyelvben leggyakoribb állatnév tehát, amelyben köznevesült keresztnévi elem van, a katicabogár. Az itt felsorolt több mint 50 alak között még nem is szerepelnek a vallási képzeteket idéző nevek, pl. *istembugárcájája, istenbogár, istenkebugara*. A *katicabogár* tulajdonnévi eredetű elnevezése más nyelvben is nagyon gyakori, ennek okait lásd a *katica* szócikkben.

3.3.4. Tárgy neve

- használati tárgy: *albertibéklyó, antal, antalkó, árpádgomb, bandó, böske, dön-ci, dorkóderekú, dávidparittyá, jutkakosár, veresgyörgy, fagyurka, vörösgyurka, vörösgyurkó, jancsibicska, jancsibutykos, jancsikulacs, jancsikés, jancsikorsó, fajankó, laci, vörösjankó, palimécs, pálfödő, páloskés, petár, péterkés, bugyipista, lórincke, lukácsorrú, mózeskosár*
- szerszám: *bernátszeg, bankagyörgykötél, jancsiszög, jancsi, jancsika, jankófű-rész, jankó, fajankó, katka, fapeti, péter, miska, Masa Sári*
- alkatrész: *borcsa, istók, jancsi, jankó, jankófeje, fajankó, katakönyök, margit, petike, petike gerendőlecske, péter, máté, samu*
- berendezési tárgy: *böske, jancsikályha, laciasztal*
- egyéb: *ancsa, andráskereszt, dumafranci, julcsi, gépistván, jancsibankó, jancsi, kati, lucaszéke, péterszakállá, szentpéterszakállá, szentpéterkarja, pityu, géppityu, géppista.*

3.3.5. Igével kifejezett cselekvésfogalom

A közzóvá vált keresztnemek az a csoportja, amely a köznévi kategóriát átlépve igévé vált, talán a legkönnyebben elkülöníthető, nyelvészeti eszközökkel legjobban megragadható réteg. A magyar igék alakilag oly erősen megformáltak, hogy nemcsak a tudományos kutatás számára tipizálhatók jól elkülöníthetően, hanem a laikus is egyértelműen a tulajdonneveken kívülre sorolja őket, míg a többi főnévként, melléknévként vagy határozószóként megjelenő személynévből köznevesült alak esetén gyakran kell az egyéni nyelvérzékre bízni a döntést más, objektív fogódzó híján, vagy sokszor kell a kontextust figyelembe venni annak eldöntéséhez, hogy a szövegben előforduló keresztnév tulajdonnévként vagy köznévként szerepel-e.

Ha azonban egy alakhoz igeképző vagy igekötő kapcsolódik, nyelvérzékünk egyértelműen igeként kezeli alaktani megformáltsága miatt, s még inkább igeként azonosítjuk akkor, ha alapszavát eleve közzóként is ismerjük: *pali* 'becsapható ember', *bepaliz* 'becsap, átver'. Az erőteljes morfológiai determináltság miatt még akkor is igeként azonosítunk egy-egy keresztnévi eredetű szót, ha eltávolodott alapnevétől, vagy ma már nem is anyakönyvezhető, pl. *Káin* – *kájonol* 'hízelkedik, becsap vagy rosszá válik', illetve ha az alapul szolgáló keresztnévet csak bizonyos körben ismerik, pl. *Slajmi* – *elslajmiz* 'elcsen, elcsal'.

Vizsgálataimat 70 név 116 különböző igei származékán végeztem. Csak akkor vizsgáltam két adatot különbözőként, ha azok eltérő morfológiai szerkezetet mutattak, azaz más igekötő vagy képző, illetve eltérő összetételi előtag kapcsolódott a keresztnévi eredetű elemhez (pl. *andrás* 'András napot ül vagy részt vesz rajta', *beandrásol* 'két gerendát alul egy harmadikkal rögzít A betű formában', *jánosol* 'karácsonyban a Jánosokat énekszóval köszöntve feljárni', *jánosoz*

'János névnapot ül vagy részt vesz rajta'), tekintet nélkül arra, hogy a különböző szóalakok esetleg azonos jelentésűek (pl. *kézimarcászik* 'önkielégítést végez', *marokmarcsászik* 'önkielégítést végez', *elantalodik* 'együgyűvé, hülyévé válik', *nekiantalodik* 'együgyűvé válik').

A női alapnevek közül az *Ágnes*, *Erzsébet*, *Katalin*, *Luca*, *Vilma* és *Zsuzsa*, a becézett alakok közül pedig az *Annus*, *Kati*, *Katica*, *Katka*, *Katus*, *Katuska*, *Macca*, *Manci* és *Marcsa* jelenik meg igeiként is, pl. *katicáskodik* 'nőiesen viselkedik, konyhában lábatlankodik', *elmacázgat* 'komolytalan munkát végez', *lucál* 'Luca napján kéregetve házról házra jár', *ágnesoz* 'Ágnes névnapot ül, vagy részt vesz rajta', *annusoz* 'Anna névnapot ül, vagy részt vesz rajta', *zsuzsizik* 'vécét takarít'. A leggyakoribbak a *Katalin* becézett alakjainak igei származékai (10 adat), a többi 1–3 alkalommal fordul elő.

A férfinevek jóval nagyobb száma mellé nagyobb alaktani és szemantikai változatosság is járul. A legtöbb különböző igei származéka az *István*-nak és becézett alakjainak van (17), ezt követi a *Pál* (8), az *Antal* (7) és a *János* (5), a többi férfi keresztnévnek három vagy annál kevesebb igei származéka van. Azok a keresztnévek a leggyakoribbak tehát igeiként is, amelyek ma nem a legdivatosabbak ugyan, de egykori népszerűségük miatt megterheltségük jelentős.

Sok esetben azonban más okokat kell keresnünk az igévé válás mögött, és ezeknek az okoknak a feltérképezése közelebb vihet bennünket a jelenség gyökereihez is. Bibliai eredetű nevekhez a vallási hagyományban betöltött szerepük miatt eleve bizonyos tulajdonságok, jelzők tapadhatnak. Típusnévként a *Lázár* 'beteg, megnyomorodott, szegény', a *Salamon* 'bölc', a *Tamás* 'hitetlen(kedő)', a *Sámson* 'erős ember' jelentésben élt. E tulajdonságjelölő szók a nevekkal gyakran jelzős szerkezeteket is alkothatnak, amelyek típusjelölő kifejezésként, azaz köznévi értelemben is használhatók: *hitetlen Tamás*, *bölc Salamon*. A közszóként való használat viszont elősegíthette igei származékaik kialakulását 'az alapszóban kifejezett módon cselekvő, ilyen tulajdonságúvá váló' értelemben. A bibliai eredetű nevek metaforikus értelmű használata mintát jelenthetett más, hasonlóan közzói jelentéssel feltöltődött keresztnéveknek az igei használatához.

Más típusú keresztnévi származékokból kialakult elemek is növelhették ennek a csoportnak a nagyságát. Olyan kifejezések is találhatók e körben, amelyek eredetét a helyi hagyomány magyarázza: egy-egy kisebb közösségben valamilyen különleges tulajdonságáról ismert ember neve válhatott így igévé. Az egyik legtöbbször szereplő példa a *bőrrjánoskodik*, mely igeiként 'részegeskedik' értelemben jelenik meg. Kétségtelenül lehetnek ilyen alakulásmódú elemek is az igei használatú nevek között, de mivel ezek bizonyára jóval kisebb körben voltak ismertek és használatosak, mint a bibliai, metaforikus neveken alapuló igék, jelentőségük meg sem közelíti azokét. Ennek a szóalakítási módnak fontos sajátossága, hogy nemcsak igéket képezhetünk egy közösségben ismert ember valamilyen tu-

lajdonságának neve által történő megjelenítésével, hanem főneveket is. A Bors-szem Jankó című vicclap Mihaszna András nevű rendőralakja után, lett *andrás* vagy *andris* a rendőr egyik megnevezése a szlengben, a hóhért pedig *balimihály*-nak nevezik a hosszú ideig állami ítélet-végrehajtóként működő Bali Mihály neve után. Ezek a példák is rávilágítanak a közszőként használt keresztnévek fontos sajátosságára: az adatok leggyakrabban a szlengből és a nyelvjárásokból származnak, vagy keletkezésük pillanata ott ragadható meg leginkább.

Az igévé válásnak nemcsak szemantikai előzményeivel (a névszóvá válással) kell számolnunk, hanem morfológiailag is több fokozatban alakultak ki a mai alakok. Sok olyan kifejezést találunk (és ismét elsősorban a szlengben és a nyelvjárásokban), amely a köznevesült keresztnévet melléknévként vagy határozóként tartalmazza: *tiszta pista vagyok*, *pista lettem bele* 'fejvesztve beleszerettem', *bele van pistulva* 'beleszeretett', *palira vesz / fog valakit* 'kihasznál', *jakab napot tart* 'egész nap a kocsmában iszogat', *légy daniel* 'magyarázd meg', *tamás vagyok ebben* 'nem hiszem el'. Ezekben és az ezekhez hasonló kifejezésekben válhatott a keresztnév köznévi használatúvá, és ezekből alakulhatott ki önálló igei használatuk. Figyelemre méltó, hogy a kifejezések nagyon gyakran a létigét vagy más tág szemantikai tartalmú igét tartalmaznak (*fog, vesz, tart* stb.), és miután közszői jelentésük ezen igék hatására megszilárdult, igeiként is használatossá váltak: *bepaliz, összepaliz, tamáskodik*.

Alapalakjukban a keresztnévek ritkán válnak igévé, leginkább akkor találhatunk ilyen példákat, ha a becézett alak igeiként egyáltalán nem is fordul elő: *belukács* 'berúg', *ambrus* 'Ambrus névnapot ül, vagy részt vesz rajta', *dávidol* 'kornyikál, fülsértő hangon énekel', *gézázik* 'Gracidint alkohollal együtt fogyaszt', *megjakablik* 'megcsal', *vilmázik* '(a leszerelés közelségének okán) a többieket ugratja, fölényeskedik velük'. Ez összefügghet azzal, hogy a közszővá válás egyébként is gyakoribb a nevek becézett alakja esetében, hiszen ezek jelentésszerkezete a kicsinyítő-becéző képzők jelentése miatt eleve olyan irányba változhat meg, amely elvezethet a típusnévvé és ezen keresztül a köznévvé váláshoz.

3.3.6. Testrészes neve

– emberi testrész neve: *Ádám almája, ádám csutkája, ádámalma, ádámalmája, ádámbotja, kisgyurka, ádámbök, ádámbütyök, ádámcsomó, ádámcsomója, ádámcsonk, ádámcsuc, ádámcsucsa, ádámcsucsája, ádámcsucska, ádámcsuka, ádámcsuma, ádámcsupka, ádámcsuta, ádámcsutika, ádámcsutikája, ádámcsutka, ádámcsutkája, ádámcsutkója, ádámfalása, ádámfalat, ádámgége, ádámgolyva, ádámgomb, ádámgombja, ádámgöcs, ádámgöcse, ádámgörce, ádámguga, ádámkocsány, ádámkörte, ádámspájtlija, ádámtorzsa, ádámtorzsa, ádámtuskó, ádámvillája, éva-halálcsont, Éva-csutka, évacsutak, kisgyurka, zsuzsika*

– férfi nemi szerv fedőneve: *ádámfája, Ádám-pácája, flóriángyökér, gyurka, kisgyurka, jakab, jancsi, bőrjankó, keljfeljancsi, károlyka, péró, peti, pete, petkó, vak matyó, matyi, Marci Miska, jancsi, jancsika, pali*

– női nemi szerv fedőneve: *icu, kata, kis Kati, kati, Hancúr Panna, Panni, pendzsi, Katipila, Pila*

– nem emberi testrész neve: *dóranéni, kata, katakönyök, katakönyöke, kati-könyök, pete*

– egyéb: *gizi.*

3.3.7. Hiedelem, népszokások, babonák

árpádbúcsú, balázsáldás, balázsjárás, balázsolás, borbálaág, demeterhét, demeterezés, dömötörözés, dömötörhét, ferenchét, gálhét, gergelyjárás, istvánzás, ivánka, jakabág, jakabfa, János áldás, János áldása, jánospohár, János pohara, jánosbor, János-kereszttség, jánosolás, jánosozás, szentjános, szent János tüze katalingally, katalinág, katalinbál, fehérluca, luca, lucakalendárium, lucakalendár, Luca kalendárium, lucanaptár, lucaág, lucaalma, lucabúza, lucadió, lucafa, lucagűgyű, lucagyally, lucakukorica, lucálás, lucáló, lucapénz, lucapogácsa, lucaszék, luca-széke, lucaszél, lucázás, lucázó, lucaasszony, miklósjárás.

3.3.8. Étel neve

– húsetel: *pálanya, katikönyök, kata, katakönyök, katakönyöke, jancsika, lacipe-csenye*

– édesség: *lucapogácsa, borzaskati, rigójancsi, borzaskata, borzsakati, katakönyök, borzaskatica, marcifánk, csintapista,*

– kenyér, cipó: *döme, katakönyök, marci, miska*

– bor: *borcsa, bori, borika, boris, boris néni, lizi*

– pálinka: *Áronlé*

– egyéb: *palizab, istókpöcse, döme, majomgeci, gyuszi, korpalili, lizi, vak-marci, pálanya, pendzsi.*

3.3.9. Ruha neve

– kabátféle: *árpádka, atilla, atilla-kabát, Atilla-mente, buda, jancsika, józsi, nagyjózsi, sándor*

– lábbeli: *dorci, dorcó, dorkó*

– egyéb: *durkó, edegumi, kisjózsi, bóbaluca, mackó, manó, merci, mici, micisipka, micisapka.*

3.3.10. Játék neve

– csoportjáték: *ádámjáték, balázsolás, bugyboriborcsa, dömész, gyuri, gyurka, ivánolás, ivánozó, ivánosi, lucajáték*

- tárgy: *keljfeljancsi*, *kukoricajancsi*, *fajankó*, *pétercigány*, *pálipuska*, *döme*, *keljfeljancsi*, *kukoricsjancsi*, *fajankó*
- kártyajátékhoz kapcsolódó fogalom: *béla*, *ferkó*, *gyuri*, *gyurka*, *jakab*, *csókos Kristóf*, *máriás*, *dalommáriás*, *talonos máriás*, *Péter*, *sándor*.

3.3.11. Káromkodás, eufémizmus

- tréfás káromkodás, eufémizmus: *istók bérék*, *istók-bérékat*, *istókbáró*, *istókságát*, *jani*, *jankó*, *istenjankója*, *vendel*
- bizonygatás, fogadkozás: *istókbáróuccse*, *Istók uccsa*, *istókuccse*, *bizistók*, *istókcicsi*.

3.3.12. Egyéb

andortea 'gyógytea', *istvánozás* 'István-nap tartása', *jánosozás* 'János nap tartása', *jánoskaeresztés* 'a hajósok János napi szokása', *Katalin vására* 'Katalin-napon tartott vásár', *katalinbál* 'Katalin napján tartott bál', *katalánvirág* 'fafaragás és/vagy hímzés motívuma', *katalinavirág*, *katicaközepes*, *katóka*, *jánosbácsi*, *katica* 'ua.', *istvánozó ének* 'István-napi köszöntő ének', *jancsibank* 'hetenkénti befizetésre alapított takarékpénztár', *péterke* 'kelés', 'makacsság', *katika* 'patika', *matyi* 'matematika', *matyika* 'ua.', *hüvelyk matyi* 'önkielégítés', *mátyástojás* 'Mátyás napján tojt tojás', *mátyásugrás* 'szaladás; szökőnap', *palkó* 'fing', *pálostojás* 'záptojás', *pálfing* 'parfüm', *pálfordulás* 'hirtelen változás', *pálkő* 'pauzit', *peteszék* 'tojássárgája', *fú-pete* 'vadkacsa tojása', *peti* 'ötös', *petró* 'petróleum', *péró* 'pénz', *péterbácsi* 'kímélet, kegyelem', *péterszeg* 'fenyődeszkában lévő kemény csomó', *péterfillér* 'a híveknek a pápai székek számára felajánlott önkéntes szeretetadománya', *péterolaj* 'petróleum', *szentpéterolaj* 'ua.', *padrakatyi* 'modern tánc', *katanéni feje* 'görcsös fahasáb', *katicavirágos* 'hímzés minta', *katicabogár* 'autófajta', *übergergely* '< über cziker, 'túldíszített'

3.4. Az előtagok vizsgálata

Az összetételek szerkezeti elemzésekor megállapítottuk, hogy keresztnévi eredetű elem leggyakrabban utótagként vagy jelzővel áll. Az összetételek nem keresztnévi eredetű előtagjai közül a különösen érdekes eseteket emelem ki.

A legtöbb összetétel könnyen értelmezhető. Átlátszónak nevezem azokat, amelyekben az előtagként szereplő szó a köznyelvben is megvan, és a kifejezésben köznyelvi jelentésében szerepel, pl. *lustakati*, *mitugrászjancsi*, *nyalipali*, *földnélkülijános*.

Az előtag lehet alaki vagy jelentésbeli tájszó, pl. *habrinkagyuri* 'gyorsan, hadarva beszélő férfi' (vö. TESz.: *habar* v. *habri* 'szaporán beszélő, hadaró'), *pacuha maris* 'rendetlenül öltözött kislány' (TESz.: *pacuha* 'lusta, lompos'), *futrikati* 'eleven, mozgékony kislány' (TESz.: *futri* 'eleven, mozgékony, futkározni

szerető lányka, szeleburdi, kapkodó lány'), *péntőkata* 'sok alsószoknyát hordó nő' (MNYTK. 170: 162: *péntő* 'alsószoknya'), *kujakmarci* 'kis termetű, bátor férfi' (ÚMTsz.: *kujak* 'ököl'), *sárgyókavica* 'sápadt arcú, beteges' (MNYTK. 170: 163: *sárgyóka* 'beteges, sápadt'), *hüökömjankó* 'kis termetű, hüvelyknyi férfi' (*hüököm* 'hüvelykem, hüvelykujjam'), *csergesári* 'gyors beszédű asszony' (a *cserge* feltehetően a *csörög* igének a régies, -e képzővel alakult folyamatos melléknévi igenévi alakja).

Előfordul, hogy a szó megértéséhez valamilyen egyéb előismeret szükséges, pl. *krumplijanci* 'pénzügyőr, finánc' (a *krumpli* / *krumplivirág* a katonai egyenruhán lévő rangjelzés neve), a *rodamári*, *milimári* elnevezések megértéséhez pedig ismernünk kell a *rodázik* ige 'prostituált ügyfelet keresve sétálgat, strihel' jelentését, illetve tudnunk kell azt, hogy a *milimári* elnevezés előtagja a ném. *Milch* 'tej' szó, és hogy a német eredetű lakosság körében gyakori volt a *Mári* becealak. A *vészemkata*, *cigánypéter*, *bőrvánoskodik* kifejezések pedig a források szerint élő személyek tulajdonságain alapulnak, ezért ha nem ismerjük a személyeket, nem tudjuk, mit jelent a szó.

Néhány esetben jellemző, hogy ugyanahhoz az előtaghoz vagy jelzőhöz két különböző névalak kapcsolódik, jelentésük ilyenkor általában nem ugyanaz, pl. a *cigánypéter* jelentése 'ápolatlan, szutykos, mocskos', a *cigánypistá-é* 'együgyű, félkegyelmű.' A *kiskati* a női nemi szerv fedőneve, a *kiskatica* jelentése viszont 'katicabogár'. Ugyancsak ez a *büdösbence* jelentése, az ugyanolyan előtagú *büddöskati* viszont 'muskátlí'-t jelent.

Azonban előfordul az is, hogy az előtag más utótaghoz kapcsolódva is ugyanazt jelenti, pl. a *bödekata* és a *bödebence* jelentése is 'katicabogár', és ugyanúgy 'utcás, csavargó' az *utcakati*, az *utcapista* és az *utcapeti* jelentése is. Kulacs a *vörösjankó*, *vörösgyurka* és a *vörösgyörgy* jelentése is.

Ha a keresztnévi eredetű előtagokhoz ugyanaz a közszó kapcsolódik utótagként, a jelentéseik nagyon különbözhetnek, pl. a *palibácsi* jelentése 'rendőr', a *jánosbácsié* 'blúz díszítőmotívuma', a *péterbácsi* pedig 'kegyelem' értelemben használatos. Egy-egy alak ismeretéből tehát nem vonhatunk le messzemenő következtetéseket egy másik hasonló szerkezetű és esetleg ugyanazt az elő- vagy utótagot tartalmazó alak jelentéséről: a keresztnévi eredetű elem konnotációja, a névadó közösség, a nyelvterület sajátosságai ugyanis mind-mind befolyásolhatják egy összetétel jelentését.

3.5. A népetimológiával alakult kifejezések

A névtár anyagában a következő népetimológiával alakult kifejezéseket találhatjuk: *alkoholpista* 'alkoholista', *bálinthal* 'balin, balinhal', *bagópista*, *bakpista*, *vakpista* 'baptista', *buzijankó* 'bazzsalikom', *bugylibicska* 'bugyipista',

benceasszony 'cempelasszony' (a menyasszony rokonságához tartozó asszony, aki a lakodalommal kapcsolatos kelengyeszállításkor a kelengyére felügyel), *cukor palkó* 'cukrász', *álivánka* 'ételfajta', *ferkó* 'ferbli', *géppista*, *gépistván*, *gép-pityu* 'géppisztoly', *géppityus* 'géppisztolyos lövészkatona', *károlykatonája* 'károkatona', *istókbárék*, *istókuccsa*, *bizistók* 'káromkodás', *katakóró*, 'katángkóró', *katapala* 'kataplazma', *cimmerferi* 'kiadó szoba', *cimmerferizik* 'szobát ad ki', *klári* 'kloroform', *marcifánk* 'marcipán', *marcsi*, *maresz*, *marika*, *mariska*, *mari-hónalja* 'marihuána', *matyó* 'Mezőkövesden vagy a környékén élő ember', *berciszilva* 'őszi szilvafajta, besztercei szilva', *csintapista* 'palacsinta', *páloskés* 'pallos', *katika* 'patika', *pálkő* 'paulit vagy pala', *petruska* 'petrezselyem', *petró*, *péterolaj*, *szentpéterolaj* 'petróleum', *fülespéter* 'presbiter', *matyókás* 'részeg, ittas', *petikehal*, *szentpéterhala* 'Rhodeus amarus', *ribijankó*, *bodorjankó*, *bodri-jankó* 'rubiánka', *coki-miska* 'szocialista', *dalommáriás* 'talonos máriás, ulti', *übergergely* < über cziker ('túldíszített'), *lászlós* 'zászlós'.

SZENDREY dolgozatában (1936) számos további népetimológiával alakult, köznevesült keresztnévet tartalmazó kifejezést sorol fel, pl. (a fent említetteken kívül) *gábor* 'farkas', *alár-miska* 'anarchista', *laci-fikálás* 'klasszifikálás', *szaladj-klári* 'szalalkáli', de ő ezeket és a véletlen egyezéseket (pl. *sári-virág*: *sári* 'sárga'), a játszi szóképzéssel és szójátékkal alakult kifejezéseket (pl. *árpika* 'árpa', *boriska*, *boris* 'bor'), a vallásos eufémizmusokat, általános alanynak megfelelő kifejezéseket (pl. *senki pál* 'senki', *kismiska*, *sipka-miska* 'semmi') nem tartja a magyar köznevesült keresztnévek közé sorolhatóknak. Ha azonban szigorúan leíró szempontból vizsgáljuk a szavaknak ezt a csoportját eltekintve a szó keletkezés módjától (átértelmesítéstől vagy népetimológiától), mindenképpen ide tartoznak, hiszen a szó konnotációjába ez a jelentéssík is feltétlenül beletartozik (ha nem így lenne, az ilyen kifejezések nem jöhettek volna létre). Bár a felsorolt adatmennyiség kevésnek tűnhet (a vizsgált névanyagnak ez kb. 3%-a), mindenképpen vizsgálatra méltó szócsoporthoz van szó, hiszen kitűnően nyomon követhetjük rajtuk a jelentésváltozások egyik mozgatóját, az analógiát.

A népetimológias átalakulás általában idegen nyelvből származó szavak esetén következik be, amikor a beszélőben igény támad arra, hogy egy etimológiai-lag nem áttetsző szónak újfajta motivációt adjon, vagyis egy másik, vele összecsengő szó jelentését magyarázza bele, és ennek érdekében a szó hangalakját a vélt rokonhoz igazítja (HADROVICS 1992: 79, HOFFMANN 1993: 140). Ilyenkor nyilvánvalóan olyan nyelvi elemhez próbálják hasonlóvá tenni az eredeti szót, ami közismert és hangalakjuk is hasonló, pl. *presbiter* > *fülespéter*, *baptista* > *bakpista*, ném. *Zuckerbäcker* > *cukor palkó*, szerb *pitka* > *petikehal*.

Gyakori az is, hogy egy furcsa hangzású vagy nehezen kimondható szót alakítanak át, ez gyakran tréfás hangulatúvá (sőt nem egyszer lekicsinylővé vagy

csúfolódó jellegűvé) is teszi a szót, pl. *hityimatyimókus*, *bagópista*, más esetben viszont humoros voltuknál fogva éppen oldják az előtag (vagy az eredeti szó) jelentésének komolyságát, pl. *alkoholpista*, általában azonban csak a humoros, tréfás jellegük érződik, pl. *bugyipista*, *csintapista*.

A 'petróleum' jelentésű szócsalád kialakulásának az oka az lehetett, hogy a népnyelvben régen is és ma is elterjedt a petróleum rövidebb, *petró* alakja, ami egybeesett a *Péter* (régebbi) *Petró* becéző alakjával. Emiatt a két nevet egymásra vonatkoztatták, és létrehozták a *Péter* névhez kapcsolódó többi 'petróleum' jelentésű szót: *péterolaj*, *szentpéterolaj*.

A *matyó* keletkezésében közrejátszhatott a Mezőkövesden kedvelt *Mátyás* név gyakori *Matyók* becéző alakja. A környékeliek a *Matyók* nevet ragasztották a mezőkövesdiekre gúnynévként, később a többes szám jelének felfogott -k elhagyásával megalkották a *matyó* alakot (TESz.). A jelentése annyira negatív volt, hogy kialakult 'gyámoltalan, alkalmatlan', illetve 'csalfa, hazudozó' jelentése is. A csúfolás indítéka nem világos, de az biztos, hogy a *Matyók* személynév Mezőkövesd környéki divatjára vezethető vissza. Egyébként a negatív konnotáció nem maradt tartós: a városban ma is nagyon gyakori becéző névként és alapalakja családnévként is. A *matyókás* 'ittas' jelentésű szó tréfás alakulásmódjában minden bizonnyal a *pityókás* hasonló jelentésű szó is közrejátszhatott, ennek tréfás átértelmesítésével jöhetett létre.

A népetimológiával létrejött alakok általában a következő jelentéstípusokba sorolhatók:

- ember megnevezése: *fülespéter*, *bakpista*, *vakpista*, *bagópista*, *cukor palkó*, *hityimatyimókus*, *benceasszony*, *alkoholpista*, *géppityus*, *matyó*, *coki-miska*, *lászlós*
- növénynév: *buzijankó*, *bodrijankó*, *bodorjankó*, *katapala*, *katakóró*
- állatnév: *petikehal*, *szentpéterhala*
- tárgy: *bugyipista*, *páloskés*, *géppista*, *gépistván*, *géppityu*
- étel: *csintapista*, *berciszilva*, *istókpöcse*, *álivánka*, *marcifánk*, *petruska*
- káromkodás: *istókbárék*, *istókuccsa*, *bizistók*
- egyéb: *szentpéterolaj*, *péterolaj*, *petró*, *katika*, *cimmerferi*, *cimmerferizik*, *marcsi*, *maresz*, *marika*, *mariska*, *marihónalja*, *klári*, *pálkő*, *petró*, *péterolaj*, *szentpéterolaj*, *ferkó*, *dalommáriás*.

Ezek a kifejezések szerkezetüket tekintve lehetnek önállóan álló keresztnévek, pl. *petró*, *katika*, *matyó*, állhatnak képzővel is, pl. *matyókás*, de sokkal gyakoribbak összetételek tagjaként, ritkábban előtagként, pl. *péterolaj*, *petikehal*, *benceasszony*, leggyakrabban azonban utótagként vagy jelzővel állnak, pl. *géppityu*, *vakpista*, *csintapista*, *fülespéter*, *cukor palkó*, *bodorjankó*. Azt láthatjuk tehát, hogy a reszementizációval létrejött alakok között is az egész korpuszban leggyakoribb jelentéstípus és szerkezet a jellemző, amely mögött az analógia ha-

tását sejthetjük. A nyelvhasználók a köszóvá vált keresztnévek mintájára egy már létező és gyakori szerkezeti és jelentéstípushoz közelítik a számukra nem vagy nehezen érthető, értelmezhető hangsort. S az sem véletlen, hogy a nyelv legdinamikusabban változó rétegéből, a nyelvjárásokból (*petikehal, dalommáriás, bodorjankó, marcifánk, katapala, bugyipista, hityimatyimókus, benceaszony*) és a szlengből (*géppityu, mariska*), illetve a diák- és a gyermeknyelvből (pl. *alkoholpista, csintapista, katika*) mutatható ki a legtöbb ilyen alak.

3.6. A szemantikai elemzés főbb tanulságai

1. A vizsgált adatok 12 nagyobb jelentéstípusba sorolhatók be.
2. A keresztnévi eredetű közsói alakok leggyakrabban az embert és annak valamilyen tulajdonságát nevezik meg. Ez a csoport nemcsak az ide tartozó adatok számát tekintve a legnagyobb, hanem változatosságát és a névalakok számát illetően is messze kiemelkedik a többi közül.
3. A keresztnévi elem funkciója ember megnevezéseként az, hogy az (általában az előtagban megnevezett) tulajdonságot nemhez kösse. Az emberre vonatkozó kifejezések ilyenkor 'valamilyen tulajdonságú férfi vagy nő' értelemben szerepelnek.
4. Az egyes jelentéstípusoknak meghatározhatók a jellegzetes nevei.
5. A reszemantizáció révén keletkezett alakok a leggyakoribb jelentés- és szerkezeti típusok analógiájára jönnek létre.

Szótár

1. Az adatgyűjtés

A névtár alapja az *Új magyar tájszótár* első három kötetének több mint 700 köznevesült keresztnévet tartalmazó adata. Mivel az adatgyűjtés lezárásáig csak az ÚMTsz. első három kötetének (A–M) átvizsgálására nyílt lehetőség, a negyedik kötet már ezután jelent meg, a további gyűjtést először a tájszótárak, majd a diakrón és szinkrón normatív szótárak átvizsgálásával folytattam, s végül kisebb szótárak, adatgyűjtések, a *Magyar Nyelvőr* szóközlései zárták a sort. Az ÚMTsz. három kötetén kívül elsősorban 32 kisebb, egy-egy nyelvi réteg szókincsét felölelő, illetve szak- és regionális szótár anyagát dolgoztam fel (ezek az irodalomlistában a feldolgozott források között szerepelnek), majd az itt talált anyagot kerestem vissza a többi szótárban és a folyóiratokban.

A dolgozatomban közzéadott szótár az általam vizsgált 396 magyar keresztnév becenév közül 28-nak tartalmazza a közszói származékait. Az adatgyűjtést csak lezártam, de nem fejeztem be, hiszen például HAJDÚ MIHÁLY 2003-ban, a szerkesztés befejezése után megjelent monográfiája is sok, a névtárban nem szereplő adatot tartalmaz, melyet már nem tudtam a szócikkekbe szerkeszteni. S mivel egyébként is igen produktív szóalkotási módról van szó, szótáram sem törekedhet teljességre, csupán egy a korábbiaknál szélesebb körű adatgyűjtésre és feldolgozásra.

A szócikkek válogatása során fontos szempont volt, hogy a bemutatott adatok jól tükrözzék az egész anyagra jellemző tendenciákat. Emiatt két névcsoportból válogattam: be kívántam mutatni azokat a férfi- és női neveket, amelyek igen gyakran köznevesültek (és általában több nyelvi rétegből is kimutathatóak az alakjaik), változatos a jelentésük és szerkezeti típusaik között is csaknem mindegyik vizsgált formára találunk példát. A válogatás másik szempontja az volt, hogy azokat a neveket is bemutassam, melyeknek (mert egyébként keresztnévként is ritkák) kevés közszói származékuk van. Az egész anyag keresztnévállományának sajátosságait tükrözik a kiemelt nevek is: ezek között is az alakváltozatok vannak többségben.

2. A helyesírásról

A különböző forrásokban gyakran más helyesírással találjuk meg ugyanazt a kifejezést. A leggyakoribb eltérések a következők: ha a szó önállóan szerepel,

gyakran nagybetűvel írják, pl. *Gyurica, Jani*, ha jelzővel áll vagy összetétel utótagjaként, akkor pedig változatos lejegyzési módokkal találkozunk, pl. a keresztnévi eredetű elemet nagybetűvel írják, pl. *vak Matyó*, mindkét tagot nagybetűvel írják, pl. *Erős Jancsi*, mindkét tagot nagybetűvel és kötőjellel írják, pl. *Móci-Palya*, mindkét tagot kisbetűvel de kötőjellel írják, pl. *nyali-pali, vörös-gyurkó*.

A *szent-* előtagú összetételek írásmódja rendkívül változó: pl. *szentgyörgyvirág, szentjánoskenyér, szentjános pohara, szent-György gomba, szent-János-tüze, Szent Péter olaj*. A magyar helyesírás szabályai szerint az összetételt kisbetűvel kezdjük, és az alkotóelemeket egybeírjuk, ha a személynév és köznévi együtteséből köznévi lett (AkH. 168). Mivel a köznevesülés lassú folyamat, az írásformák egy ideig ingadozhatnak a nagy kezdőbetűs tulajdonnévi és kis kezdőbetűs közszói formák között. Az írásmódváltozásra általában akkor kerül sor, ha a köznyelvben már széles körben végbement a köznévvé válás (AkH. 201). Munkám szótári részének elsődleges célja az adatok összegyűjtése és egybeszerkesztése volt, a források eredeti írásmódján ezért nem változtattam. Ha egy adatot több forrás is közöl, az elsőként említett forrás helyesírásának megfelelően rögzítettem a formát.

Mivel a helyesírás nem minden esetben tükrözteti biztosan, hogy egy kifejezés szintagmaként vagy szóösszetételként értelmezhető-e, és ezt az egyes szótárak alapján nem lehet biztosan eldönteni (hiszen ez objektív paraméterekkel nem is minden esetben adható meg), célszerűnek tűnt a jelzővel vagy jelzős összetételek utótagjaként álló köznevesült keresztnéveket együtt vizsgálni.

3. A szótár szerkezete

A névtár a feldolgozott 28 keresztnév köznévi és igei alakjait betűrendbe állított szócikkekben közli. Néhány esetben két keresztnévi alak (általában becézőnév) kapcsolódik össze, pl. *Móci-Palya, katipila, péterpáloz*. Ezeket minden esetben az előtagban szereplő keresztnévhez soroltam.

A szócikk első pontja az adott névre vonatkozik, annak történetét, családnév-ként való előfordulását adja meg. A második pontban a név köznévi alakjai jelennek meg. A vizsgált nevek igen gyakran szerepelnek szólásokban és közmondásokban (elsősorban önállóan, ritkábban jelzővel), de nem feltétlenül köznévi értelemben. A nevek ilyen jellegű feldolgozásához leggyakrabban O. NAGY GÁBOR *Magyar szólások és közmondások* (1966) című könyvét használtam. Ha egy szólás mellett nincs külön forrás megnevezve, akkor ebből a gyűjteményből származik. A köznévi alakok besorolásának alapja a szó szerkezete volt: külön pontba került ezek alapján a név önálló, elő- és utótagként, illetve névszói képzett alakban való előfordulása. A szócikk harmadik pontja az igei előfordulásokat sorolja fel.

Mivel a köznévi alakok forrásaiban nem minden esetben szerepelt stílusminősítés és a feljegyzés helye (például a *Magyar Nyelvőr* szóközléseiben és névgyűjteményeiben ezek rendre hiányoznak), az ilyen típusú megjegyzések ebben a névgyűjteményben sem szerepelnek mindenhol. Ha a forrás megadja, igen gyakran a közismert rövidítéseket használok (pl. nép., ritk., tréf., pejor., táj.). Annak az adatnak a forrásaként, mely saját gyűjtésem, és adatközlőtől származik, az éa., azaz élőnyelvi adat rövidítést használtam. Az *Új magyar tájszótár*ból és néhány folyóiratból való adat esetében helyét is. A köznevesült keresztnév adatolásának lokuszát (pl. Vác, SZENDREY 1936: 255) és a nyelvtörténeti adatok esetén lényeges első feljegyzés időpontját (pl. 1793: TESz.) a forrás előtt közlöm.

* * *

ANDOR

1. Az *András* név régi *Andorjás* formájából rövidült alakja, de lehetett a régi magyar *Andornak* keresztnév rövidülése is. Az *Andornak* az *Andronicus* név magyarosított alakja (LADÓ 130, LADÓ–BÍRÓ 29). Családnévként 1453-ból adatolható *Tomas Andor* alakban. A családnév a CsnSz. szerint az *András* régi egyházi személynév *Andorjás* változatának rövidült becézőnevéből, az *Andor*-ból származó apanév. Ennek képzett alakjai (az *Andorka*, *Andorkó*) is megjelentek családnévként (OklSz.).

2. Népi gyógyyszer neve az **andortea** (Herba Marubii) (ÚMTsz.).

BANDÓ

1. Az *András* név önállósult becézőjéből származó keresztnév. Fejlődésének útja: *Andó* > *Andó-Bandó* > *Bandó* (LADÓ 136, LADÓ–BÍRÓ 35).

2. **Bandó** az ostoba, együgyű, ügyefogyott ember neve (MTsz.), de tárgynévként is gyakori, pl. 'díszítésként használt, szalagszerű ruhaszegély' (ÚMTsz.), 'böszájú, hasas korsó' (MTsz.), 'nagy, szájas korsó' (Nyr. 11: 238) jelentésekkel.

FRICI

1. A *Ferenc* vagy a *Frigyes* -i képzős becézett alakja (LADÓ 158–9, LADÓ–BÍRÓ 57–8, HAJDÚ 85).

2. A prostituáltat dolgoztató férfit a szlengben ritkán **frici**-nek is nevezik (SZABÓ 1999).

GERŐ

1. A *Gergely* és a régi magyar *Gerhard* (ma: *Gellért*) csonkult formájának -ő képzős származéka. Más vélemény a *Gervasius* (ma: *Gyárfás*) névből származtatja, de ez a származtatás nem valószínű (LADÓ 162, LADÓ–BÍRÓ 61, HAJDÚ 80). Az CsnSz. szerint a *Gergely* becézőjéből önállósult *Gerő* ~ *Gyerő* régi egyházi személynév családnévként először 1440-ből adatható *Gerew* alakban. *Gerro* formában 1587-ben jelent meg. Összetételben is megjelenik családnévként, először 1441-ben *Gerewfy*, *Gerewfy* alakban. E funkcióban apanév.

2. A börtönszlengben a **gerő** az irigy ember elnevezése (SZABÓ 1999).

ILONCA

1. Az *Ilona* képzős becézett alakja (LADÓ 63).

2. *Ilonca* a neve a szőlő hajtásaiban és leveleiben kárt tevő zöldes színű, fekete fejű hernyónak (Nyírábrány, Viss, ÚMTsz.).

JANCSI

1. A *János* név becézett változata (LADÓ 173, LADÓ–BÍRÓ 72, HAJDÚ 93, SzegSz., SzamSz.). Becézőnévként való első említése 1697-ből származik: *Jancsit* (Oklsz.). Családnévként a CsnSz. *Nicolaus Janczy* alakban említi először (1549). Későbbi előfordulásai: *Janchy* (1551), *Janchj Istuan* (1590), *Jancsi Geörgyai* (1596), ezek a *Jancsi* becézőnévből származtathatók. Családnévként apanév.

2.1. A *jancsi* köznévként nyelvjárásokban igen gyakori. Önálló előfordulásait a különböző szótárak többféleképpen értelmezik. Az MTsz.-ben jelentése 'takács szerszám, amellyel a vetélőt fölveszik' (Torontál megye). Az ÚMTsz.-ben több értelemben is szerepel: 1. '40–50 cm hosszú, kétágú fadarab, amely a boglya felemeléséhez használt rúd megtámasztásához szolgál' (Hajdúszovát, Szegvár, Kiskunfélegyháza), 2. 'a fonállal teli orsót tartó faállvány' (Óriszentmiklós, Budapest vidéke), 3. 'faragószék' (Kiskunság), 4. 'a fenékhorgor könehezéke' (Foktő), 5. 'a gyümölcsben élő kukac' (Nagyszalonta, Kolozsvár), 6. 'kisfiú hímveszője' (tréfás értelemben Nagyszalontán), ezt a jelentését SZENDREY is megadja (1936: 256), 7. 'nyúl', Lovászipatonán futó nyúl után kiáltják a gyerekek: „*Jancsi gyere vissza, itt hattad a pipádot!*”

A **jancsi** más források (Nyr. 44: 404, SZENDREY 1936: 252, a TESz. *geci* címszavánál) szerint is lehet 'pénisz' jelentésű is, még hozzá nyilvánvalóan 'kis pénisz, gyerekbögyörő' értelemben, mint a közismert dalban: „*Hej, Jancsika,*

Jancsika, Mért nem nőttél nagyobbra, Lettél volna katona” – idézi BERNÁTH BÉLA (1986: 170).

A MNyA.-ban ’kukac’ értelemben is szerepel.

Szegedről is megadják több jelentését is: 1. ’ladikban heverő kis karó’, 2. ’kis karó, amelyet mérnökök, kubikusok terület kijelölésére ütnek a földbe’, 3. ’kertbe, szántóföldbe leszúrt kereszt alakú léc, amelyre rongyokat aggatnak, hogy emberformájával elriassza a madarakat’, 4. ’ácsok szerszáma, más néven léc’ (SzegSz.). Ugyancsak ebben a szótárban szerepel a *szoldát* név, amelynek jelentése: ’vasállvány, amelyre olyan vasrúd végét helyezik, amelynek másik részét a kovács éppen a tűzben formálja. Más néven *jancsi*’.

Nyúl községből idézve szerszámként szerepel, de itt a csavar elvén alapuló egyszerű emelőgépet nevezik *jancsi*-nak (ÁBRAHÁM 1991), Magyarittében takácsszerszám megnevezése, Szegváron pedig a vontató alá tett villa alakú ágasfa neve SZENDREY közlése alapján (1936: 257).

Szólásokban általában a *János* névvel együtt fordul elő. Egyedül jelenik meg a következő szólásokban: *Közel útját találta, mint istenes Jancsi Makónak*. Ennek a jelentését MARGALITS úgy magyarázza, hogy istenes Jancsi mindig a Maros partján járt és nagy kerülőket tett. Ehhez hasonló az *Elindult* (vagy *ment*), *mint istenes Jancsi a búcsúra* szólás, jelentése: kerülő úton jár, bolondjában (MARGALITS 1896).

2.2. Az összetételek előtagjaként szereplő *jancsi* lehet pejoratív, lekicsinylő jelentésű vagy egyszerűen csak tréfás hangulatot keltő (TESz.).

A ***jancsibab*** jelentése Bogdánfalván ’nagy szemű, piros virágú bab’ (ÚMTsz.).

A ***jancsibank*** ’hetenkénti befizetésre alapított takarékpénztár’ (Kiskunfélegyháza, ÚMTsz.).

A ***jancsibankó*** összetételt több szótár is felveszi: a SzamSz. szerint „*Jancsi bankóval fizet*” – mondják Mezögecsén arra, akin nem lehet behajtani a tartozást, a SzegSz.-ben szereplő *jancsi bangó* inflációs papírpénz, amelynek alig van értéke. Az ÚMTsz. alapján több jelentését is megadhatjuk: 1. ’munkabér helyett kapott vásárlási utalvány’ (Dunántúl, Baja, Szeged, Torontál vármegye, Temes vármegye, Salgótarján), 2. ’kétkoronás papírpénz’ (Balmazújvárosról származó régies szó), 3. ’kompjegy’ (Sajószöged). Az ÉrtSz. népiesnek és régiesnek minősíti a *jancsi bankó* összes megadott jelentését: 1. ’a (XIX. század II. felében) munkabér helyett adott utalvány, amellyel bizonyos kijelölt helyeken vásárolni lehetett’, 2. ’bon’, 3. ’szükségpénz’, 4. ’értéktelen, inflációs papírpénz’. A TESz. 1895-ből említi először, jelentése: ’pénzt pótló fizetési eszköz, csekélyebb értékű vagy értéktelen papírpénz’. Mihályiból ’papírpénz’ jelentését adják meg (KISS 1979). A TESz. szerint a *János* keresztnév becéző alakjával azonos *jancsi* előtag

az értéktelenség vagy a csekélyebb értékűség kifejezője lehet, mint néhány más nyelvjárási összetételben is, mint a például *jancsibicska* 'fanyelvű bicska' (MNY. 6: 135), *jancsikályha* 'kis vaskályha' (ÚMTsz.), *jancsikorsó* 'egy fajta cserépkorsó' (ÚMTsz.) kifejezések esetében. A szó mai jelentésárnyalata ('kis értékű, illetve értéktelen papírpénz') az első világháború idején alakult ki.

A *jancsibicska* kifejezés az ÚMTsz.-ban szerepel, jelentése 'bugylibicska' (Bolyk, Magyarhegymeg).

A *jancsibutykos* összetételt egyedül Mezőkövesdről közli az ÚMTsz. 'miskakancsó' jelentéssel. Ugyanez a szintén mezőkövesdi *jancsikulacs* jelentése is (ÚMTsz.).

Hajdú-Bihar megyéből származik a *jancsikorsó* elnevezés: 'fekete cserépkorsó, amelynek felső része emberfej formájúra van kialakítva' (ÚMTsz.).

Törökszentmiklóson valamilyen gyomnövény a jelentése a *jancsifű*-nek (éa.).

A *jancsihagyma* áttelelő, évelő zöldhagyma neve Hosszúhetényben (HhSz.).

A *jancsikályha* (Jáskisér) jelentése 'kis vaskályha' (ÚMTsz.).

A *jancsikés* fanyelű kisbicska neve (ÚMTsz.).

A *jancsiragyogós* kifejezés jelentése 'ízléstelenül rikító, giccses, túlságosan feltűnő' (éa.).

A *jancsiszög* egyetlen regionális szótárban, a SzegSz.-ben szerepel, jelentése 'nagyfejű bakancsszög'. Nevét állítólag onnan kapta, hogy súlyánál fogva mindig a fejére fordul, *keljőljancsi* módjára. Az ÉrtSz. bizalmasnak tartja, jelentését a következő értelemben adja meg: 'apró, hegyes vasszög, melynek félgömb alakú, rovátkolt feje van; főleg bakancs talpába szokták verni'. A TESz.-ben *jancsiszeg* alakban szerepel, az első feljegyzése 1941-ből való, jelentése pedig: 'bakancs talpába vert, gömbölyű fejű szög'. Eredetét ez a szótár a következőképpen magyarázza: „A János keresztnév becéző alakjával azonos *jancsi* előtag esetleg a *keljfeljancsi* játékszer nevének utótagjából lett e szögfajta jelzője. A rendelkezésünkre álló első adatnál valószínűleg jóval régiebb kifejezés”.

A *jancsivirág* egy virágfajta neve ('Flox') a Dunántúlon (Győrvár, ÚMTsz.).

2.3. Összetételek utótagjaként szerepel a *baszdmegjancsi* összetételben, amely csak az ÚMTsz.-ben szerepel nagyszeréni szóként, jelentése 'mamlasz, gyámoltalan ember'.

Jelzős szerkezetben szerepel a *Bolond Jancsi*, amelynek jelentése a CzF. szerint a mesebeli személy: „*Bolond Istók, Bolond Jancsi, Bolond Kata* mind népmesebeli személyek”. Említi TOLNAI is (1898: 5) 'bolondozó' értelemben.

Bukfencjancsi a bukott diák neve a diáknyelvben (KARDOS–SZÜTS é. n.).

Ugyancsak a diáknyelvből származik a *ceruzajancsi* kifejezés, amellyel a sóvány férfit illetik (Nyr. 121: 299).

TOLNAI szóközlésében (1898: 4) a vasgyúró neve *Erős Jancsi*.

A **fajancsi** jelentése 'faragószék', az ÚMTsz. Kiskunfélegyházáról és Mezőtúrról adatolja.

Ugyanebben az értelemben szerepel a **faragójancsi**, amit ugyancsak az ÚMTsz. közöl Mosonszentmiklósról és Fülöpszállásról.

Hüökköm Jancsi a neve az apró, alacsony embernek (TOLNAI 1989: 4, SZENDREY 1936: 252, Nyr. 10: 407). A jelző alaki tájszó, jelentése 'hüvelykem, hüvelykujjam'.

Az ÉrtSz.-ben szereplő **keljfeljancsi** jelentése 'baba formájú kis játékszer, amely az aljába rejtett súly hatására fektéből mindig felegyenesedik'. A TESz. megjegyzi, hogy más nyelvekben is találhatunk hasonló szerkezeteket a **keljfeljancsi** neveként. A **keljfeljancsi**-nak a **jancsi**-hoz hasonlóan van 'pénisz' jelentése is (éa.)

A **kígyósjancsi** jelentése Mezőkövesden 'miskakancsó' (ÚMTsz.). Az elnevezés motivációja talán a minta kacskaringós alakja lehetett.

Az ÚMTsz.-ben szereplő **kisjancsikés** jelentése 'fanyelű kisbicska'.

A **kukoricajancsi** jelentése 'kukoricacsőből készített játékbaba' (Hódmezővásárhely, ÚMTsz.).

A **krumplijancsi** 'pénzügyőr, finánc' jelentéssel szerepel az ÚMTsz.-ben Óbecséről. A szóban szereplő krumpli vagy máshol a krumplivirág általában az egyenruhákön lévő rangjelzésre, általánosságban az egyenruhára utal.

A **macskajancsi** jelentése a közszlengben 'pitiáner ember' (éa.), a börtönszlengben pedig az újonnan börtönbe kerülő személy neve (SZABÓ 1999).

Mitugrászjancsi a folyton lábatlankodó ember gúnyos neve Nagykovácsán az ÚMTsz. gyűjtése alapján.

A SzegSz. a **paprikajancsi** három jelentését is megadja: 1. 'cirkuszi, vásári bohóc', 2. 'aki feltűnő öltözködésével nevetségessé teszi magát', 3. 'paprikaember', az utóbbit tréfásnak minősíti. A SzamSz. a **paprikajancsi**-nak 'hanswurst' jelentését adja meg. Az ÉrtSz. is felveszi szócikként, jelentései: 1. '<vásári vagy egyéb bábjátékban> nagy orrú, piros ruhájú siheder, illetve az ezt ábrázoló bábu, figura, aki ravasz, ötletes módon védi az elnyomottakat a hatalmasokkal szemben.' Bizalmas és ritka használatúnak minősítve jelentése 2. 'vásári bábszínház'. Rosszalló stílusúnak tartja 3. 'bohóckodó, éretlenül komédiázó vagy rikítóan öltözködő személy, pojáca' értelemben. Jelzői használatban ritka és rosszalló stílusminősítésűnek tartja. A TESz. 1842-ből így adja meg a jelentését: 'vásáron vagy bábjátékban szereplő, nagyorrú, piros ruhás, ravasz ötleteivel nevetgető személy vagy bábu', 1846-ból: 2. 'komolytalanul, bohócként viselkedő személy', 3. 1848-ból: 'szélhámos megbízhatatlan kalandor', 4. 1873-ból: 'feltűnően, rikítóan öltözködő személy'. SZENDREY 'féleszü, hóbortos, eszelős, bolond' neveként említi (1936: 254) és a következő köznevesült tulajdonnévi szinonimáit sorolja fel: *antal, balázs, bandi, bódi, gazsi, jakab, bence, gyurka, istók*. A szó keletke-

zésében nyilván szerepe volt a német *Hanswurst* 'ostoba szolga a régi német farsangi játékban, komikus szereplő a XVII–XVIII. századi vígjátékban, együgyű tréfacsináló' (szó szerint „kolbászjancsi”)’ szónak, a *jancsi* utótag használata feltehetően a német szó előtagjának hatását mutatja. A magyar szó előtagja vagy a régi városi bohócok és a bábfigurák piros ruhájára, illetve sapkájára, vagy paprika alakú orrára, esetleg az arra húzott valódi paprikára, vagy pedig a magyarok kedvelt fűszerére, a paprikára utal. A magyar *János* név *Jancsi* becézőjének leki-csinyló, rosszalló vagy tréfás szerepére ld. a *jancsi* előtagként való előfordulásait (TESz.). TOLNAI szerint (1898: 5) a *paprika-jancsi* együgyűséget tettet, de ravaszabb mindenkinél. Általában a nemzeti konyhából veszi nevét, pl. *Hanswurst*, *Jean Potage*, *John Pudding*, *Maccheroni*. A *Mihályi szótár* értelmezése szerint a mérges, dühös, gyorsan haragra gerjedő (általában) gyereket nevezik *paprikajancsi*-nak, vagy a dühtől vörös, kis termetű embert (KISS 1979).

Az **ugrálójancsi** a *paprikajancsi* szinonimája (B. LÖRINCZY 1991: 425).

TOLNAI említi a **Parlagi Jancsi** nevet is, ami a tanulni nem szerető, műveletlen ember neve (1989: 8), SZENDREY 'modortalan'-ként értelmezi (1936: 255).

A Szamosháton ismert **puliszka-jancsi** szó jelentése 'erőtlen, gyöngye gyermek; lágy, erélytelen, gyáva és gyöngye ember' (SzamSz.).

JANKÓ

1. A *János* férfi keresztnév becézett alakja (LADÓ 173, LADÓ–BÍRÓ 72, HAJDÚ 104, SzamSz., SzegSz.). A CzF. hozzáteszi, hogy „Népies nyelven idősebb János”. Első adatai: 1476/1484: *Janko*, 1525: *Janko* (Oklsz.). Családnévként a CsnSz. először 1447-ből *Johannes Janko* alakban említi. Családnévként apanév.

2.1. Önálló előfordulásait több szótár is tartalmazza, pl. a MTsz.: tréfás minősítéssel adja meg az 'apacs' jelentését, és hozzáteszi, hogy „Kotor a **jankó**: mondják, mikor az apacs sekély vízben akadozik”. Az *apacs* jelentése ugyanitt 'vezérfa az öregfaló két végén'. Ezt az értelmezést SZENDREY is közli (1936: 257). A SzegSz. 'faragószék' értelemben adatolja, és összetételeit sorolja fel. Az ÚMTsz. több jelentését is megadja: 1. 'tréfás káromkodás' („A *Jankó Miskáját!*” – Borsod vármegye), 2. '40-50 cm hosszú, kétágú fadarab, amely a boglya fel-emeléséhez használt rúd megtámasztására szolgál' (Füzesgyarmat, Komádi), 3. 'faragószék' (Dormánd), 4. 'a pedált a kerékkel összekötő rúd a rokkán' (Hernádszurdok). A diáknyelvben általában férfi értelemben használják (KARDOS–SZÜTS é. n.), a nyelvjárásokban pedig féleszű, hóbortos, bolondos emberre mondják (SZENDREY 1936: 254). A CzF. szerint 'tréfás beszédben tulajdonítatik haszontalan vagy ostoba, bolondos embernek'. Ugyanez szerepel „*Ugyan nagy Jankó vagy*” formában TOLNAI-nál is (1898: 5), de ugyanilyen értelemben hasz-

nálják jelzővel is *Bolond Jankó* formában. A *jankó* kicsit is jelent, pl. „*hogyan olyan pici vót, Jankó lőtt a neve*” (SZENDREY 1936: 180). Ezért hívják *jankó*-nak a *tökmagjankó*-t, *babszemjankó*-t, *borsszemjankó*-t is, írja BERNÁTH (1986: 170). A diáknyelvből származik, és újabb keletű a *jankó*-nak ’nagyképű, jani’ jelentése (KARDOS–SZÜTS é. n.).

Szólásokban való megjelenéseit ld. a *János* címszónál.

2.2. Összetételek előtagjaként szerepel pl. a ***jankófa*** elnevezésben, amely Hosszúpályiban a lepényfa (*Gledicia Triachantus*) megnevezésére szolgál (ÚMTsz.).

A ***jankófeje*** ’a faragószék emberfej formájúra kifaragott része, amelynek segítségével a faragandó tárgyat a faragószékbe szorítják’ (Öttevénny, ÚMTsz.).

A ***jankófűrész***-t a SzegSz. veszi fel a következő jelentéssel: ’kecskebakra szerelt szerkezettel ellátott fűrész, amellyel egy ember is könnyen fűrészeltet’.

Csomós hagyma értelemben használatos a ***jankóhagyma*** növénynév a Mecsekben (Mecsekszakáll, ÚMTsz.).

2.3. Összetétel utótagjaként szerepel az ***aprószemjankó*** kifejezésben, amely főleg jelzői használatban fordul elő (pl. Csík vármegyéből: *aprószemjankó lovakon*, a kifejezés jelentése ’kis termetű (lovakon)’ (ÚMTsz.).

A SzegSz.-ban szereplő ***Babszem Jankó*** (ott *Babszöm Jankó* alakban) jelentése: 1. ’mesehős’, 2. ’aprócska ember’ (ez utóbbi tréfás stílusú). TOLNAI (1898: 4) és SZENDREY (1936: 252) ’alacsony ember’ értelmezését közli, SZENDREY hozzáteszi, hogy él *babszemjankónyi* ’kicsi’ jelentésű származéka is.

A ***balfaszjankó*** jelentése az ÚMTsz.-ban ’mafla, élhetetlen ember’ (Gyuláról és Békésről való szó), a SzegSz.-ben ’ügyefogyott (férfi)’ értelemben szerepel. Az előtag jelentése az ÉrtSz. szerint ’szánalmasan ügyefogyott, tehetetlenül mafla és gyámoltalan’, stílusminősítése durva. Ritka használatúnak tartja főnévi használatát: ’ilyen személy, főleg férfi vagy fiú’. A CzF. szerint „csak alsó néprétegekben divatos szó”.

A ***bolondjankó*** jelentése ’eszélős, bolond ember’ (SZENDREY 1936: 254, Hódmezővásárhely, Csongrád megye, ÚMTsz.). TOLNAI (1989: 5) egy másik, mára már elavult szóval is magyarázza: ’bolondozó, félnadrág’.

A ***bőrjankó***, amely az ÚMTsz.-ben szerepel Gyuláról adatolva ’hímvestző’ értelemben használatos.

A ***buzijankó*** összetételt a SzamSz. tartalmazza (ott *buzijankóu* alakban szerepel), jelentése: ’bazsalikom’. A szó valószínűleg népetimológiával jöhetett létre.

A ***bodri jankó*** a rubiánka nevű virág valószínűleg népetimológiával alakult neve (Nyr. 12: 199, SZENDREY 1936: 251), más forrásokban a ***bodor jankó*** is ennek a virágnak a megnevezése (Nyr. 12: 199).

Alacsony és „csípős” természetű embert neveznek TOLNAI szerint **borsszem Jankó**-nak (1898: 4), ezt a kifejezést SZENDREY is említi (1936: 252).

Ugyancsak alacsony emberre mondják, hogy **tökmag-jankó** (SZENDREY 1936: 252, TOLNAI 1898: 4).

Időrendben az első szótár, amely említi a **fajankó**-t, a CzF., ott a következő jelentésekkel szerepel: 1. 'csúfnév, s a m. buta, ostoba, idomtalan tuskó', 2. 'csizmahúzásra való faeszköz', 3. 'szánkó orrára faragott vagy bognárcímerül szolgáló emberfej fából'. A tájszótárak közül a SzegSz. és az ÚMTsz. tartalmazza, az előbbi 1825-ből adja meg az első jelentést a következő értelemben: 1. 'ügyefogyott tökfilkó', 2. 'madárijesztő', 3. 'faragószék'. Az ÚMTsz. a következő jelentéseit közli: 1. 'faragószék', a) 'ennek felső része, amelybe a megmunkálendő fát beszorítják' (ezek a jelentések Mezőtúrról, illetve Regécről, Ceglédre, Baskóról és Háromhutáról származnak), 2. 'felül behasított farönk, amelybe a világításra szolgáló fapálcikát, a fáklyát teszik' (Háromhuta), 3. 'fűrészbak' (Békes), 4. 'gyermekjáték, amely két egymásba illesztett fából áll' (Hajdúhadház, Mezőtúr). SZENDREY is említi ez utóbbi értelemben (1936: 257). Az ÉrtSz. Főnévként vizsgálja: 1. 'ostoba, esetlen, ügyetlen, semmire se használható (fiatal) férfi' (stílusminősítése régies és tréfás), 2. 'semmi jó és szép iránt nem fogékony, kemény szívű ember' (stílusminősítése ugyanolyan), 3. 'fából faragott alak, (nagyobb) fabáb', ez utóbbi jelentése elavult. SZENDREY 'mafla, becsapható' értelmezését is adja, s szerinte ez a kifejezés a **fűzfajankó**-ból rövidült (1936: 254). TOLNAI bővebben értelmezi. Szerinte a **fajankó** 'társaságban, kivált lányok között nem tud mozogni, keze-lába útjában van, igen és nem-en kívül egyebet nem szól, azt is lassan mondja' (1898: 8). A TESz. első említését 1754-ből adja meg, jelentései: 1. 'ostoba, esetlen ember, tökfilkó', 2. 'fából faragott alak', 3. 'csizma lehúzására való faeszköz', 4. 'egy fajta gyerekjáték', 5. 'faragószék', 6. 'világításra használt égő faforgács tartója'. Keletkezés módját vitatottnak tartja. Előtagja a leértékelő, hitványságot, haszontalanságot kifejező jelentésben szereplő **fa-**, vö. R. **fabatka**, **fajancsi**. Utótagja a **János** becéző változata, amely e kapcsolatban szintén lekicsinylő jelentésárnyalatot kapott. Az 1. és 2. jelentés esetleg nem függ össze közvetlenül egymással, mivel a másodikban a **fa-** előtag jelentése konkrét. Másik elképzelés szerint az utótag a **Jankó** becenév Keresztelő Szent János mindenütt ismert (fa)szobrainak lehetett tréfás neve. Eleinte bizonyára szó-lásszerű kifejezésekben használták. E magyarázat szerint a 2. jelentés az eredeti.

'Faragószék' jelentésben használatos a **faragójankó** kifejezés Monoron (ÚMTsz.).

A **fűzfajankó** elnevezést SZENDREY sorolja fel (1936: 254), jelentését a következő részlettel magyarázza: „Estve, ha hazajön, csak részegeskedik, Mint egy fűzfajankó, mellettem úgy fekszik”.

A mafla, málé embert gyakran **máléjankó**-nak nevezik (Hódmezővásárhely, ÚMTsz.), és ugyanez a **maflajankó** jelentése is (B. LŐRINCZY 1991: 425).

Naplesi Jankó a lusta ember neve (SZENDREY 1936: 255, TOLNAI 1898: 7).

Lófaszjankó a mamlasz, ostoba ember neve az ÚMTsz. szerint.

A SzamSz. említi a **paszuly-jankó** kifejezést, melynek két jelentését adja meg: 1. 'nagyétkű, paszulyt kedvelő gyermek', 2. 'erélytelen, élhetetlen teremtes'.

Hasonló jelentésekben használatos az ugyancsak a SzamSz.-ban szereplő **pu-liszka-jankó** is.

A **ribijankó** kifejezés 'szagos levelű kerti növény' megnevezésére szolgál ('rubiánka, *Cheropodium botherys*'), és valószínűleg népetimológiával jöhetett létre (Nyr. 12: 199, SzamSz., SZENDREY 1936: 251)

A **szalmajankó** kifejezés jelentése madárijesztő (B. LŐRINCZY ÉVA 1991: 425).

A SzegSz.-ben szerepel a **szarjankó** 'szarházi, semmirekellő ember' értelemben.

Az ÚMTsz. veszi fel az **istenjankója** kifejezést, amely Sopron vármegyében 'ostoba ember' értelemben él, Hódmezővásárhelyen pedig szitkozódásban szerepel („Az isten jankóját!”).

Vörös Jankó a neve a boros kulacsnak (MNY. 1: 371–3).

A **frankójankó** a börtönszengben megbízható embert jelent (SZABÓ 1999).

2.4. Képzővel áll az ÚMTsz.-ben szereplő **jankói alma** és **jankói-jeges** elnevezésben, amely almafajták (az utóbbi téli alma) neve. Mindkét szó csak megszorításokkal köthető ehhez a csoporthoz, csak abban az esetben tartoznak ide, ha az -i melléknévképző és a két név a téli János-napok (dec. 27., jan. 23., 27., 31., febr. 8., 24.) körül is fogyasztható almafajtát jelöli. Felvetődhet esetleg a helynévből való származtatásának lehetősége is, ugyanis a FNESz.-ben szereplő **Jánoshalmá**-t korábban **Jankó** (1750) és **Jankószállás** néven (1580) említik, amely egy **Jankó** nevű (kun) személy települését jelöli. Elképzelhető, hogy az -i képzővel származási helyre utalnak, de mivel a betelepülő szerbek a helynevet megváltoztatták, később pedig tudatos magyarításra került sor hatósági úton, valószínűsíthető, hogy az eredeti **Jankó** / **Jankószállás** név elhomályosulhatott, s így az összetételek helynévből való származtatása kevésbé valószínű.

3. Igeként: **jankózik** az, aki fonóbeli játékot játszik. A szótár szerint a játék lényege, hogy egy bekötött szemű legény a *Hun vagy Jankó?* kérdésre adott válasz irányából tájékozódik arról, hogy a másik hol áll (Nyárszó, ÚMTsz.).

JÁNOS

1. A héber *Johanan* görögös-latinos *Johannes* alakjából rövidült férfi keresztnév (LADÓ 173, LADÓ–BÍRÓ 72). A SzamSz., SzegSz. és a CzF. csak keresztnévként veszi fel. Első említései: 1138/1329: *Ianis*, *Ianus* (ÁkSz.), 1231: *yanusfaya*,

1291: *Adasioanusfelde* (amelynek olvasata talán *Joános*), 1330: *Janusfolua* (OklSz.). A CsnSz. az első adatot 1483-ból közli erre vonatkozóan: *Urbanus Janus*, 1489: *Janus*, 1492-1512: *Mathin Janos*. Helynevekben is gyakori, pl. *János-halma*, *Jánosháza*, *Jánoshida*, *Jánosrét*, *Szentjánosháza* (FNESz.).

2.1. Önálló előfordulásának az ÚMTsz. három jelentését adja meg: 1. szólásban általánosságban férfit jelent, 2. 'iparossegéd, mesterlegény' (Gyula), 3. 'pulykakakas' (Komárom).

KABDEBÓNÁL (1917) a **jános** jelentése 'kocsis'.

Közmondásokban való előfordulásai (O. NAGY GÁBOR 1966: 314–5): (A)mit *Jancsi (meg) nem tanult, nem tudja azt* (rég: *ritkán tanulja meg*) *János*, jelentése: a) amihez fiatalon nem szokik hozzá az ember, azt idősebb korában sem szokja meg, b) az alapvető ismereteket fiatalkorban kell megszerezni, mert később már nehezebben tanul az ember. A szólást O. NAGY GÁBOR tájnyelvinek minősíti. Változatai: *Amit Jancsi megtanult, János sem felejt, Amit Jancsi meg nem tanult, János sem tudja* (FORGÁCS 2003: 325). A *Ha Jancsi lop, János bizonyonnyal fennakad* közmondás jelentése: a) az ifjúkori vétkekért gyakran felnőtt fejjel lakol meg az ember; b) azokból válnak bűnözők, gonosztevők, akik már fiatalon letérnek a tisztesség útjáról. Ez a közmondás régies stílusminősítésű. Szólásokban is szerepel: *Jankónak mondják, János is értsen belőle*, jelentése: 'nemcsak annak szól a figyelmeztetés, akihez nyíltan intézik a szót, értsen belőle más is!' (tájnyelvi). *Beadott neki, mint János deák az isteni tiszteletnek*, jelentése: alaposan ellátja a baját, kegyetlenül elintézte, stílusa gúnyos és tájnyelvi. *Én is János, kend is János, az isten is János* (Hódmezővásárhely), jelentése: sokunkat hívnak Jánosnak, de nem szégyelljük a nevünket – mondják a János nevű emberek egymásnak tréfásan, különösen borozgatás közben (tréf.). A *János pap országa* egy képzeletbeli ország, a semmittevés hazája (régies). Ebben a kapcsolatban a két világháború között is följegyezték: *Úgy van, mint János pap országában: heverőé öt pengő, a munkásé 40 krajcár*. Ezt az mondta méltatlankodva, aki úgy érezte, hogy nehezebb munkáért kevesebb ellenszolgáltatást kapott, mint más a könnyebb munkáért. Tájnyelvi kifejezés. *Olyan, mint vak János*, jelentése: 'nagyon boldogtalan, szerencsétlen' (tájnyelvi). *Szaladj török, inadban (a) János vajda!*, jelentése: 'mentsd az irhádát, mert meglakolsz'. Stílusminősítése régies. *Szent János áldása* a távozás előtt ivott utolsó pohár bor (rendszerint ebben a kapcsolatban: „Igyuk meg Szent János áldását!” = igyuk meg a búcsúpoharat!). *Gyakran megárt a Szent János pohara* = gyakori koccintgatásnak ittasság a vége (rég.). *Szent János-napkor mond jeget* = nem lehet hinni a szavának, mert nagyít, túloz (táj.). A *Megrázlak, hogy mindjárt Szent Jánosra vicsorítod a fogad!* Kifejezés értelme 'kegyetlenül megrázlak!' (táj.). *Szent Jánosra szakad meg a búza töve* – mondják gyakran, a népnyelv szerint ugyanis június 24. után lehet aratni a

búzáat. *Amit János (mint a János) fújja, Jancsika (Jancsikó) úgy ropja* (vagy *táncol*), jelentése: a fiatalok magatartását a felnőttek irányítása szabja meg, stílusminősítése régies. *Ne úgy egyél, hogy Já-á-nos, Já-á-nos, hanem István, István*, ami azt jelenti, hogy nem illik nyitott szájjal enni (táj.). *János bátya is Jankó volt még akkor* mondják, ha nagyon régi időkre utalnak (MARGALITS 1896, TOLNAI 1898: 3). *János pap ítélőszéke* a neve MARGALITS szerint az eligazítatlan ügynek, szerelmi szóváltásnak (1896).

Egyéb szólásban való előfordulását ld. még a *pista* címszónál is!

2.2. Összetételek előtagjaként: a *jánosáldás* jelentése az ÉrtSz. szerint 'szent-jánosáldás'. Stílusminősítése bizalmas. Máshol 'vendéglátáskor a hazaindulás előtt kiivott utolsó pohár' a jelentése (SzlavSz., MNY. 57: 57).

A ***János áldása*** kifejezés az egyházhoz kötődik, a katolikus egyházban ugyanis karácsony másodnapján a reggeli istentisztelet alkalmával bort szentelnek, ez az ún. *János áldása*, és ugyanez az aznap elköltött borital neve is (Ball.) Az ekkor megáldott újbor a ***jánosbor*** (JANKOVICS1988: 328).

Jánostánc-nak hívták a középkorban valóságos járvánnyá dagadó táncbolyt, mivel rendszerint a nagy napforduló ünnepén, Szent Iván napján járt pogány eredetű tűztánc alkalmával ütötte fel a fejét (JANKOVICS 1988: 154).

Az ÚMTsz.-ban szereplő ***jánosalma*** almafajta neve Rákoskeresztúron.

A Mezőkövesdről származó ***jánosbácsi*** 'blúz díszítőmotívumaként' szerepel (ÚMTsz.).

A ***jánosbogár*** az ÚMTsz.-ben a bodobács neveként szerepel, Hosszúhetényben viszont a szentjánosbogár elnevezése (HhSz.).

A ***jánosbogárka*** ritkán használatos szó, jelentése 'szentjánosbogár' (ÉrtSz.).

A ***jánoskenyér*** jelentése 'szentjánoskenyér' (SzlavSz.), az ÉrtSz. ritka használatúnak tartja, ugyanebben a jelentésben. A ***jánoskenyér*** Kis-Ázsia és Szíria területén őshonos a lepényfafélék családjába tartozó örökzöld fa barna hüvelytermésének a neve, melyet először 1983-ból adatolnak. Magának a fának a neve ***jánoskenyérfa*** (VÖRÖS ÉVA 1996).

A ***jánoskeresztység***-et Szegedről említik, ott *János-körösség* alakváltozatban szerepel (SzegSz.). A szóhoz kapcsolódó hiedelem szerint keresztlehetlenül elhalt vagy halva született gyerekekről az a hiedelem, hogy minden hét esztendőben fölsír. Aki meghallja, annak könyörületből egy rézpénz darabot kell a hang felé vetni ezekkel a szavakkal: „*én tégöd mögköröszöllek Köröszölő Szent János nevibe!*” Ilyenkor a gyermek megnyugszik és üdvözl.

A ***jánosmeggy*** jelentése Rákoskeresztúron 'meggyfajta' (ÚMTsz.).

Jánosnapi-barack nemesített barackfajta megjelölésére szolgál Szegeden (SzegSz.).

A **jánosnapi káposzta** 'korán érő káposztafajtá'-t jelöl (Nemesgörszöny, ÚMTsz.).

A **jános pohár** kifejezés értelmezésének a *paprikajancsi*-hoz és a *fajankó*-hoz hasonlóan gazdag irodalma van. Döbröközön pl. az utolsó poharat jelenti, amelyet a társaság tagjai megisznak, mielőtt hazaindulnának (ÚMTsz.). BALLAGI a *János áldása* és a *János pohara* kifejezést együtt, a *János* címszónál vizsgálja, jelentéseként pedig a következőket adja meg: a) 'a katolikus egyházban karácsony másodnapján a reggeli istentisztelet alkalmával megszentelt bor' vagy b) 'ugyanazon a napon elköltött borital' (Ball.). PROHÁSZKA szerint (MNY. 57: 57) régebben kifejezetten csak a *János* nevűek köszöntésére szolgált, ma már általában az utolsó, búcsúpoharat jelenti.

A **jánosretek** egy körtealakú retekfajta elnevezése (SzegSz., ÚMTsz.).

2.3. Összetételek utótagjaként való előfordulása: **blődjános** a buta, hülye szinonimája (KABDEBÓ 1917).

Bólogatójános a mindenre rábólintó, erélytelen, tenni nem tudó ember neve (éa.). A **fejbólintó János** olyan – rendszerint közéleti – személy, szervezet, aki, ill. amely minden felsőbb véleményt kritika nélkül helyesel (FORGÁCS 2003: 185).

Egynótás János-nak nevezik a mindig ugyanúgy viselkedő, változatlanul cselekvő embert, pl. a következő idézetben: „*Ne sértődjék meg, drága Lexa, de maga a babácskáival csak afféle egynótás János*” (John Updike: Eastwicki boszorkányok, Európa Könyvkiadó, Bp., 1986. 97).

Gangajános a neve az ügyetlen, esztelen embernek a Gyergyó-vidéken (ÚMTsz.). Az előtag jelentése a CzF. szerint 'ritka használatú szó, s oly lábokról mondják, melyek igen tertyedtek'. A TESz. szerint: 'a kisgyermek hintáztatásához, ringatásához használt nagyobb kendőféle' (1795 körül), 'a női ruhát deréktól lefelé fedő kötény' (1816). Ez utóbbi szótár egyébként ismeretlen eredetűnek és palóc nyelvterületen élőknek tartja a szót. Az összetételben inkább a CzF.-ban említett értelemben szerepelhet.

Máléjános a neve a diáknyelvben a rendőrnek, idézi az ÚMTsz. Debrecenből.

Magajöttjános az idegenből egyedül, vagyontalanul érkezett és letelepedett férfi neve a Kiskunságban (ÚMTsz.).

A kellemetlen, rossz időt **kóborjános**-nak nevezik (Kőszeg környéke, ÚMTsz.), a **tátor-jános** a szél neve (Makó, SZENDREY 1936: 251).

Az **Olcsó János** régies jelentése: a) apróbb tárgyakat áruló utcai vagy vásári árus, b) tréfásan olyan ember, aki nagyon olcsón ad vagy készít valamit. TOLNAI szerint (1898: 4) faluról falura jár, és magát dicséri. Szerepel a BüssSz.-ban is, a drágán árusító ember neve pedig **Drága János** (ÁBRAHÁM 1991).

Erős János a vasgyúró neve (TOLNAI 1898: 4, SZENDREY 1936: 252).

A vagyontalan, nincstelen ember neve **Földnélküli-jános** (SZENDREY 1936: 252).

A púpos ember neve **uzsonnajános**, aki gúnyolódók szerint a hátán viszi az uzsonnáját (B. LŐRINCZY 1991: 424).

A **szentjános** a János napján szentelt „örömkalács” neve (JANKOVICS 1988: 123).

A **szent-János-fű** egy gyógynövény, latin nevén *Hypericum perforatum* neve. A köznyelvben közönséges orbáncfűként ismerik. A MTsz. Vas megyéből közli.

A **Szent János bogára** jelentése 'hétpettyes bogár' (MTsz.).

A **szentjánoskenyér** egy földközi-tengeri fának szárítva csemegeként fogyasztott lapos, feketés, édeskés termése (ÁBRAHÁM 1991). **Szentjánoskenyérfa** pedig e növény fájának (*Ceratonia siliqua*) a neve (PRISZTER).

A **szent-János-pohár** jelentését a MTsz. nem közli, csak példával értelmezi: *Elkűttek a szent-János-pohárral* – mondja a gyerek, akit János napját köszönteni küldtek (Baranya megyéből való adat). TRÓCSÁNYI idéz (MNY. 6: 351) a kifejezés eredetéről egy szemelvényt: „János Pohára emlékezetes, maradott fel a' Németektől, a' kikkél a' szokás vólt még mikor Pogányok vóltanak; hogy Uj-Esz-tendő' tájban János emlékezetére 's a' barátság fen-tartására borral kedveskedtek egy-másnak s' az után-is az a szokás nálok meg-maradván, nevezték Sz. János Pohárának.” Egy másik forrás szerint a **szentjános pohara** a búcsúpohár tréfás neve, melynek eredete onnét van, hogy Szent János apostol a bornak a védő-szentje (MNY. 3: 338).

A **szent-János-tüze** egy kopott hátikosarokkal tetőig tűzdelt sudárfa, amit Szent János napjának alkonyán a közel lévő hegymagaslatokon több ponton meggyújtanak, Szatmár megyéből származó szó. A kifejezés néprajzi vonatkozásait a MTsz. tartalmazza.

2.4. A **jánosoz** igéből képzett főnév a **jánosozás** az ÚMTsz.-ban szerepel, jelentése: 'nagy mulatozással járó János-napi köszöntés, a János-nap megünneplése' (Siter, Magyarcsesztve, Radnót, Koronka, Magyaró, Nyárádszentimre, Szentgerice). A **jánosolás** a szokásos János-napi köszöntő neve (JANKOVICS 1988: 328).

3. Igeként: **jánosol**, jelentése: 'János-napot köszönt, ünnepel', az ilyen jelentésű adatokat az ÚMTsz. Borsod vármegyéből és Kalotaszeg vidékéről közli. SZENDREY szerint (1936: 254) a **jánosol** jelentése 'karácsonykor a Jánosokat énekszóval köszöntve feljárni'.

A **jánosoz** csak utalószócikk az ÚMTsz.-ben, jelentését a SzegSz. tárgyalja: 'János-névnapot ül, vagy részt vesz rajta'.

A MTsz. szerint a **bőrijánoskodik** ige jelentése az, hogy részegeskedik. A szó Moldva vidékéről származik. TOLNAI (1898: 8.) megjegyzi, hogy nyilván valami Bőr János nevű ember nevéből származik a szó (Nyr. 10: 407), máshol (Nyr. 5: 89) pedig úgy szerepel, hogy Bőr János részeges ember volt, épp ezért maradt így fenn a neve. A Bőr egyébként akkoriban még családnévként is élt a csángóknál.

JULIS

1. A *Julianna* vagy a *Júlia* -is képzős becéző alakja (LADÓ 69, LADÓ-BÍRÓ 193, HAJDÚ 120).

2. *Hova*- vagy *hová-julis* az utcán sokat kódorgó nő neve a Dunántúl déli részén (OrmSz., ÚMTsz.).

KATA

1. A *Katalin* név egyszótagú zárt rövidülések után álló -a képzős becézett alakja (HAJDÚ 63), főként az erdélyi használat alapján önállósult (LADÓ 71, LADÓ-BÍRÓ 196). Első említése az ÁkSz. szerint 1202-ből való, ekkor *Kaca* alakban jegyezték fel, később *Cata* (1214/1550) és *Katha* (1220/1550) alakját is megtaláljuk. Az OklSz. 1355-ből említi a *Kathaere*-t, illetve 1379-ből a *Katharethe*-t, amelyek előtagjában talán a *Kata* rejlik. Családnévként való használatáról az első adat 1402-ből származik: *Mychaeli Katha*, későbbi említések *Katha*, *Katha*, *Kata*, *Catha*. A családnév a *Kata* becézőnévből származik, családnévként az anya neve szerepel. Az apajogú társadalomban nagyon ritkán leányanya, korán özvegyiségre jutott nő, esetleg nagyon tekintélyes anya neve válhatott családnévvé. Másik elképzelés szerint a *Kata* nemzetségnév, s eszerint nemzetségi hovatartozást jelöl (CsnSz.). Családnévként való előfordulására a SzegSz. is utal, 1522-ből említi a *Michael*, *Franciscus*, *Nicolaus Katha* neveket. Helynévként is megjelenik *Katafa* alakban Vas megyei helység nevéként (FNESz.).

2.1. Önálló előfordulásai: **kata**: 1. 'szerető' (MTsz., Nyr.87: 248.), ebben a jelentésben szerepel a SzegSz.-ban is, és a MTsz. is szegedi gyűjtésként említi, 2. 'varjú' (Bars megye, MTsz., ÚMTsz.). SZENDREY (1936: 256) 'kikapós nő'-ként értelmezi és így magyarázza: „jó világ van a katákra, haza gyűttek a katonák”. A *kata* a katicabogár nevéként is szerepel 1905-től kezdve (a TESz.-ben a *katicabogár* címszónál). A *kata* önálló jelentése még az ÚMTsz.-ben 'a disznó vakbele', illetve 'a disznó vastagbelének egyik része', mindkét jelentés Lovászpatonáról és Kisberről származik. Ez utóbbi jelentésben használatos *katája* alakban is (Zselic). Ezzel függ össze a *kata* másik önálló jelentése, mely a 'disznóöléskor töltött kis gömböc' (ÁBRAHÁM 1991). BERNÁTH szerint a „*kata* clitoris jelentésére utal a menyecskepaszuly elnevezés is, mely fehér, csírájánál fekete foltos babot jelent, ahol a fekete folt a pubes és a csíra a menyecske. Éppen a csírához való hasonlósága miatt nevezték a disznó vakbelének féregnyúlványát menyecskeének és *katá*-nak. A *Panni* is, mint a *Kata*, gyakori neve a clitorisnak.” Ugyancsak itt szerepel az a megjegyzés, hogy „a *Panna* és a menyecske szavaknak erotikus jelentése is volt: *Kata*, *Panna* voltak a férfitagot jelölő *Jancsi*, *Gyurka* stb.

szavaknak női párjai” (BERNÁTH 1986: 129). A *kata* önállóan melléknévként csak Szlavóniában használatos, ott is megszorítással: csak leánygyermeknek mondja az idősebb nő, jelentése: ’bolondos, feleselő, szájas’ (SzlavSz.). Ugyanebben a szótárban a *kakaó* címszónál melléknévként, ugyanebben a jelentésben szerepel: „*Ajde, tē kajsa! Ajde, tē kata!*” A *kata* többször ismételve a kotlós-tyúk hívogatására is szolgál (Tunyogmatolcs, ÚMTsz.), valószínűleg hangutánzó eredetű szó lehet.

Önállóan szólásban is előfordul, például: *Fenét Kata, mégis lány vagy?* Ezt annak mondják gúnyosan, aki valami lehetetlenséget kíván vagy parancsol, stílusminősítése tájnyelvi.

Ögyeleg, mint falufarka Kata, jelentése: folyton kóborol, folyton a falut járja.

Süt a Kata, szapul is, túró t csinál, köpül is, ha nekikap, meszel is, ezt mondják tréfásan a szorgoskodó, sürgölő asszonyra vagy lányra. Stílusminősítése tájnyelvi (O. NAGY GÁBOR 1966: 340–1).

A könnyű *Katót* (*Katát* vagy *Katit*) *táncba* (*táncra*) *vinni* szólásnak jelentését lásd a *Kati* címszónál.

A SzegSz.-ban szerepel tréfásnak minősítve a *Nézik Vak Katát* szólás, melynek jelentése: egyszerre két világító eszköz ég. O. NAGY GÁBOR szerint is ugyanez a tájnyelvi, tréfás kifejezés értelme (1966: 340).

2.2. Összetételek előtagjaként szerepel a *kata* a **katabogár** ’katicabogár’ jelentésű szóban (ÚMTsz., TESz.).

A **kataeszű** jelentése Szlavóniában ’összevissza butaságokat beszélő’ (SzlavSz., ÚMTsz.).

A **kataforma** melléknevet ugyancsak a SzlavSz. tartalmazza, jelentése ’illetlen, rendetlen magaviseletű’, a szótár szerint mindenkire mondják, nemcsak nőre alkalmazható kifejezés.

A **katakóro** a *katángkóro* népetimológiával létrejött alakja (Makád, ÚMTsz.), amit egyéb alakváltozatai is mutatnak: *katángkóré*, *katlankóro* (Hódmezővásárhely, Hosszúpályi, Szatmár vármegye, ÚMTsz.), *katangóro* (Hernádszurdok, ÚMTsz.). Az OklSz.-ban *katánkóro*, a SzamSz.-ban *katlanókórou* alakban szerepel.

A **katakönyök**-nek több jelentését is megadja az ÚMTsz.: 1. ’a disznóbélen lévő kitiüremkedés’ (Lovászipatona), 2. ’keresztcsont; keresztfa, amely a kenderzsőszet tartja (a rokkán)’ (Mezőtúr), 3. ’a dagasztó teknő oldaláról lekapart maradék kenyértésztából sült kis cipó’ (Kiskunhalas). Az utóbbihoz hasonló értelemben használja a *Kata-könyök* összetételt a MTsz. is: ’kenyértésztából készült könyökforma vagy patkó alakú sütemény’ (Kiskunhalasról, Sopron megyéből, a Rábaközéből és Komáromból adatolva). Ebben a szótárban a *Kata-könyök* és a *Kata-könyöke* egy címszóként szerepel, az ÚMTsz. viszont különválasztja őket,

és a *katakönyöke* jelentését így adja meg: 1. 'a disznó vastagbelének kezdő, erősen ívelt része' (Szenna vidéke), ezen belül Kötcsé vidékén konkrétan 'a disznó vakbelé'-t jelenti, 2. 'a disznó egyik csontja' (Kunszentmiklós), 3. 'a nádtető készítésénél a nádcsomókat összeerősítő kötél vagy drót megszorításához használt, könyök alakban nőtt, közepes nagyságú faág' (Fülöpszállás), 4. '(rokkán) az a függőleges pálcát tartó keresztfa, amelyen a kenderszösz van, keresztcsont' (Mezőtúr). Szeged környékén 'a birka lábának mócsingos része' értelemben (SzegSz.), az Ormánságban 'gömböc' értelemben szerepel (OrmSz.). Hosszúhátúban és Nagykönyiben a *katakönyök* a disznó vastagbelének hajló (görbülő) része, amelybe a húsos hurka vagy a gömböc, a disznósajt tölteléke kerül (HhSz., MNyTK. 170: 162).

A *katalika* jelentése az ÚMTsz.-ben 'katicabogár'. Ez valószínűleg a *katalinka* hasonló jelentésű szó alakváltozata.

A *katalyukja* kifejezésekben szerepel, például *kataliktya dagad*, azaz nyugat, északnyugat felől felhősödik az ég (Felpéc, Pápa vidéke) (ÚMTsz., SZENDREY 1936: 257).

A *kataszeglet*-et Lovászpatonán (ÚMTsz.) és Nyúl községben ismerik (ÁBRAHÁM 1991), tréfásan azt az égtájat nevezik így, amelynek irányából leggyakrabban érkeznek az esőfelhők, azaz a nyugatot.

Az ÚMTsz.-ben szereplő *katanénifeje* 'görcsös fahasáb'-ot jelent (Ada).

A Debrecenből gyűjtött *katapala* népi gyógyszernév, teakeverék, amelyet a kelésre való kataplazma nevű, borogatás alapanyagának, a lenmaglisztnek a pépesítéséhez, illetve a belőle készített pép lágyításához is használnak (ÚMTsz.).

A *katapila* főnevet a CzF. veszi fel címszóként, eszerint 'tréfás gúnyneve az együgyű, gyáva, elasszonyosodott férfinak, másképp: *Katuska*. Ha a *Bolond Kata* és *Széli Pila* divatos kifejezéseket vesszük, szorosabb értelemben a *katapila* jelent ostoba szeleburdit' (TOLNAI 1898: 5, Nagybánya, Torda, SZENDREY 1936: 255).

A *katarózsa* főnevet tartalmazza az ÚMTsz., amely Rábcakapiból és Szigetközből 'krizantém' jelentéssel adatolja, illetve az MTsz., amely Vas megyéből hasonló értelemben. Itt él halottvirág szinonimája is.

A *katavirág* Iharosberényből való szó, és 'krizantém'-ot jelent (pásztorfargás motívumaként is) (ÚMTsz.).

Az ÚMTsz. a *katakata* jelentését az MNyA.-ra hivatkozva 'katicabogár'-ként adja meg.

2.3. Összetételekben, jelzői előtaggal szerepel a *bacsokata*, amely a *matyó* címszónál 'fütyörésző személy tréfás megszólításaként' szerepel az ÚMTsz.-ben Nógrád, Gömör és Kishont vármegyében. Az előtagot nem lehet megbízhatóan azonosítani, talán a SzegSz.-ben és az ÚMTsz.-ban szereplő *bacsó* 'juhász' je-

lentésű szóval azonosítható, de az összetétel előtagjaként való jelentése nem tisztázott.

Andrásfáról származik a **berkikata** szó (ÚMTsz.), jelentése 'hóvirág'.

A **baszkata** a réti bakszakáll nevű virág elnevezéseként is használatos (Szászfenes, ÚMTsz.). Az előtag jelentését nem lehet határozottan sem a *basz(ik)* igéhez, sem (az esetleges szótaghatár eltolódást, illetve továbbképzést is figyelembe véve) a *baszka* 'bolondos' jelentésű melléknévhez kötni (ÚMTsz.).

A **beszédeskata** jelentése az ÚMTsz. szerint Hódmezővásárhelyen 'bőbeszedű asszony'.

A **bócérkatá**-t a Csallóközben 'iringó (*Eryngium campestre*)' jelentéssel használják. Az ÚMTsz., a MNövsz., SZENDREY (1936: 256) és a SzegSz. veszi fel címszóként, ez utóbbi melléknévként tárgyalja, jelentését pedig 'borzas, kócos, fésületlen' értelemben adja meg hozzátéve, hogy ritkán ma is hallható. Az ÚMTsz. az előtag jelentését határozza meg ugyanebben az értelemben. Diósje-nőről és Makóról való.

A **bojszikata** jelentése 'boglyos, borzas leány', az ÚMTsz. Makóról adatolja. Az előtag jelentése melléknévként 'bolyhos, nagy szőrű kutya, tehén', főnévként: 1. 'göndör szőrű kiskutya', 2. 'boglyos, borzas leány'. Az előtag jelentése önmagában is ugyanaz, mint az összetételé.

A **bolyhoskata** az ÚMTsz.-ben utalószócikk, jelentése a SzegSz. alapján 'kócos, fésületlen', tréfás stílusminősítésű. Kiegészítésként hozzátesszük, hogy „Nemcsak nőre, hanem férfira is mondják”.

A **boncoskata** jelentését az ÚMTsz. 'borzaskata'-ként (*Nigella damascena*) adja meg. Az előtag jelentése 'kócos, borzas (haj), bozontos, gubancos'.

Borzaskata a megnevezése Nagyvátyon a 'Nigella damascena' nevű virágnak (a MNövsz.-ben szerepel még 'hólyagvirág' elnevezése is), illetve Esztergom és Nagyváty területén a 'mezei katicavirág'-nak (*Nigella arvensis*). Jelent továbbá egy süteményféleséget (Göcsej): 'a tetején cukorral meghintett, finomabb pogácsafélé'-t (ÚMTsz.). Máshol 'kócos, fésületlen, fésülködni nem szerető' a szó jelentése (MNYTK. 170: 162, TOLNAI 1898: 6, SZENDREY 1936: 235, HhSz.). Értelmező szótárainkban 'borzas hajú leány', 'laskatésztából készült, tüskés gombóchoz hasonló alakú sütemény, melyet úgy készítenek, hogy egy kisebb csomó laskatészta közepébe vaniliás krémet tesznek, s az egészet zsírban kisütik', és 'a boglárkafélék családjába tartozó növény, ötlevelű csészéje világoskék, kedvelt egyéves kerti virág' értelmezései szerepelnek (ÉrtSz., ÉKsz.).

A **bödekatá**-t az ÚMTsz. a katicabogárral azonosítja. A *böde* a nyelvterület egy részén önmagában is jelenthet katicabogarat.

Bolond Kata a neve a féleszű, eszelős, hóbortos, bolond nőnek SZENDREYNél (1936: 254), TOLNAI (1898: 5) hozzátesszi, hogy ő és *Bolond Jancsi* házások (azaz két bolond egy pár).

A **cifrakata** megnevezést, mely Hódmezővásárhelyen használatos, és könynyelmű, rossz erkölcsű leányok megnevezésére szolgál (ÚMTsz.).

A **csetrekatá**-nak mondják Kisdörgicsén a 'böbeszédű, fecsegő leány'-t (ÚMTsz.). A **csetre** jelentése 'meggondolatlan, szeleburdi lány' (Cegléd), 'rövidre kötött kendő' (Oroszlány), illetve Nógrád, Gömör és Kishont vármegyében 'csavargó leány' (ÚMTsz.). Az összetételben valószínűleg első jelentésében szerepelhet.

Az **emberkata** kifejezés jelentése Szlavóniában 'férfi munkát is végző nő' (SzlavSz.).

A **foskata** jelentése 'katicabogár' (ÚMTsz.). Az előtagot nem lehet biztosan azonosítani.

A **fusfuskata** Szeged környékéről származó szó, jelentése 'katicabogár' (ÚMTsz., SzegSz.).

A **fuskata** utalószócikk a **fűskatá**-ra (ÚMTsz.). SZENDREY 'bence' értelmezését adja, és Ceglédre adatozja (1936: 256).

A **futrikatá**-nak több jelentését is megadja az ÚMTsz.: 1. 'eleven, mozgékony kislány', tréfás minősítésű Lovászpatonáról, 2. 'szeleburdi, kapkodó' (Lonsonc, Kolozsvár) és 3. (Borsod vármegyéből gúnyosnak minősítve) 'a szomszéd-
ba gyakran átjáró és ott elidőző nő'. Az előtag jelentést ld. a **futrikati**-nál.

A **futrinkakata**, amelyet az ÚMTsz. Makóról adatoz, 'eleven, mozgékony kislány' értelemben használatos. A **futrinka** jelentése 1. 'katicabogár' (Zilah vidéke), 2. 'ide-oda szaladgáló, futkosó (állat vagy jármű)' (Gacsáj), 3. 'eleven, mozgékony (kislány)' (Makó, Debrecen, ÚMTsz.).

A **fűsfuskata** jelentése Szegeden 'katicabogár' (ÚMTsz.).

A **fűskata** jelentése ugyanez, alakváltozatai: **fuskata** (Nagykörös), **fűskata** (Sarkad), **fűzkacsa** (Szarvas vidéke), **fűszkata** (Doboz), **fűzkata** (Nagyszalonta), de használják a 'téglán, kövön élő, vöröses színű, szögletes szárnyú, pettyes, lapos bogár' megnevezésére Nagyszéld környékén (**fickata** vagy **fuskata** alakváltozatai vannak), illetve Dobozon (**fűszkata**) (ÚMTsz.). A CzF. **fűskata** alakváltozatban adatozja, jelentése pedig 'Féltekéhez hasonló alakú rovar, tompa csápokkal, fehér, veres és fekete pettyes szárnyapaizssal'. A **fűskata-bogár** név Nagykörös vidékén él (**fuskata bogár** alakban), jelentése 'katicabogár' (ÚMTsz.).

A **falufarka-kata** kifejezésnek 'tekergő, utcás' jelentését adja meg SZENDREY (1936: 255). Mihályiban az előtag is szerepel önállóan durva stílusminősítéssel, a jelentése 'állandóan csavargó (elsősorban nő)' (KISS 1979).

Ugyanez a jelentése a **falu-kata** kifejezésnek is (SZENDREY 1936: 254, TOLNAI 1898: 6, Tsz.).

A **göncöskata** Nagyváty területén 'vetési katicavirág (*Nigella arvensis*)' értelemben használatos, illetve 'borzaskata' virágnévi jelentése is van (ÚMTsz.).

A **hafrakata** jelentése (Esztergom) 'hebehurgia, szeles nő', az ÚMTsz. adatolja. Egyébként az előtagnak önmagában is ugyanez a jelentése (ÚMTsz.).

Hőgőkata az együgyű, bolond nő neve (SZENDREY 1936: 254.). Az előtagnak talán a **hőgöli** 'gyengeelméjű, hülye vagy ostobán fecsegő' melléknévhez van köze (ÚMTsz.).

A **kajlakata** 'csintalan, pajkos leány' értelemben él Tolna megyében. A **kajla** ide köthető jelentései Tolna megyéből: 'csintalan, haszontalan', 'szeles, hebehurgia', 'hóbortos, félbolond' (ÚMTsz.).

'Szeleburdi (kis) leány' értelemben használatos Vácott (ÚMTsz.) a **kalamajkakata**, melynek előtagja jelentheti a következőket: 'veszekedés', 'zajos, táncos multság', 'zavaros, összevissza beszéd', 'hóbortos, féleszű, bolondozó', illetve 'vicik-vacak' (ÚMTsz.). SZENDREY 'hóbortos, bolondos, eszelős' értelmezését adja (1936: 254).

A *Magyar Nyelvőr*ben találhatjuk meg a **Kós Kata** jelzős kifejezést (Nyr. 1: 183), amelyet így magyaráznak: „A Katalinkát vagy a hogy még másképp nevezik: a Kós Katát, hogy elszállásra bírják, csak úgy rémítgetik, mint másutt, de sokkal hosszabb mondásban...”. SZENDREY csak 'bence'-ként értelmezi (1936: 256).

Kottakata a diáknyelvben az énektanárnők gúnyos és régebben használt elnevezése (HELLE 1992).

A **lomboskata** jelentése 'borzas, fésületlen lány' (Kézdivásárhelyről adatolja az ÚMTsz.).

A **lapos-fűskatá**-t az ÚMTsz. a bodobáccsal azonosítja.

A túlzottan öltözködő, sok alsószoknyát viselő nő neve Nagykönyiban **péntőkata** (MNYTK. 170: 162). A **péntő** jelentése ugyanott 'alsószoknya, pendely'.

A **satra-kata** jelentése 'féleszű, bolond, hóbortos', és ugyanezt a jelentését adja SZENDREY (1936: 254) a **sedre-katá**-nak is.

A **szél-kata** is a hóbortos, bolondos, együgyű nő neve (SZENDREY 1936: 254, TOLNAI 1898: 8).

A *Magyar Nyelv* népnyelvi gyűjtései tartalmazzák a **szűcskata** összetételt a torontálvásárhelyi tájszók között, melynek jelentése 'bodobács' (MNY. 7: 43, SZENDREY 1936: 256, SzegSz.).

A *Magyar Nyelvőr* hódmezővásárhelyi tájszógyűjteménye tartalmazza a **szűz-kata** kifejezést (Nyr. 45: 187), melynek jelentése ott 'hétpettyes böde', a SzegSz. és SZENDREY 'katicabogár' jelentéssel adja meg (1936: 256).

A SzegSz. a **toprongyikata** jelentését úgy magyarázza, mint 'toprongyos' (főleg fehérnép). A **toprongyos** jelentését (amelyből a **toprongyi** rövidüléssel jöhetett létre) az ÉrtSz. 'elhanyagolt külsejű, piszkos, nagyon rongyos öltözetű (személy, csoport)' értelemben adja meg.

A **vészemkata** tulajdonsága, hogy a pénzt értéktelen dolgokra fecsérli el, könnyelműen költekezik. Az elnevezés egy Nagykönyiban élő Kata nevű nő mi-

att alakult ki, aki mindig azt mondogatta, mikor mit vesz a boltban, de később a szó általános használatává vált (MNYTK. 170: 162), ugyanígy keletkezett a *bőrjánoskodik*, *cigánypéter* kifejezés is.

3. Képzett alakban szerepel a **katás**, amelynek az ÚMTsz. két jelentését adja meg: 1. 'lányok társaságát kereső és kedvelő (férfi)' (Csurgó vidéke), 2. 'olyan (férfi), aki szívesen kuktáskodik, segít a konyhában' (Lovászpata).

A rikító, többszínű ruhába öltözött nő neve **cifrakatás** (Hódmezővásárhely, ÚMTsz.).

KATI

1. A *Katalin* megrövidült és -i becező képzős változata (LADÓ 71, LADÓ-BÍRÓ 196, SzamSz., CzF., HAJDÚ 71). Családnévként az CsnSz. 1437-ből adatozta először *Kathi* alakban Szatmár megyéből, későbbi alakjai: *Kathi*, *Katy*, *Katj*, *Katthj*, *Kathy*, *Kati*, *Katyi*. Családnévként anyanév. A névadás motivációját lásd a *Kata* címszónál. Felvetődik a veszprém megyei *Kát* vagy Szabolcs megyei *Káthy* helynévből való származtatás lehetősége is (helynév + -i melléknévképző). A helynévből való származtatást azonban csak családtörténeti vizsgálatokkal lehet igazolni. Helynévből való származtatás esetén birtok, lakó- vagy származási helyre utaló név. Ez utóbbi azonban itt nem jöhet szóba; az átvitt jelentésű, illetve a szólásokban használt *Kati* minden bizonnyal a keresztnév becézett alakja lehet csak, ugyanis a név más becező alakváltozatai is megjelennek hasonló szerepekben.

2.1. Önálló előfordulásai: az ÚMTsz. két jelentését adja meg: 1. '(nőre vonatkoztatva) valakinek a kedvese, szeretője' (Gyula), 2. 'nyenyere, tekerő, bözsike' (Szentés). Ez utóbbi tréfás stílusminősítésű. A CzF. és a SzamSz. csak becézett keresztnévi alakként utal rá.

BERNÁTH BÉLA szerint a nyenyere, tekerő 'bözsike, Kati' neve eufémisztikus jelentésátvitelen alapulhat (1986: 73). A *Kati* vagy *Katipila* szerinte sok más női névhez hasonlóan jelenthet vulvát is (119). MARGALITS (1896) szerint *kati* annak a férfinak a neve, aki a konyhán katicáskodik.

Önállóan szólásokban fordul elő (O. NAGY GÁBOR 1966: 340–1): „(Hogy) *el ne vesse Kati Petit*”, ezzel okolják meg tréfásan, ha a terhes asszonyt vagy a valami után nagyon sóvárgó embert megkínálják valamivel, illetve ha a nagyon kíváncsi ember érdeklődését kielégítik. Tájnyelvinek minősített szólás. Ugyanez az *Elmegy* (*leesne* vagy *leteszi* vagy *el ne vesszen* vagy *legyen meg*) a *Péterkéje* (*péterkéje*) szólás jelentése is.

Kis Kati is megteheti (tudja) = jelentéktelen dolog az, bárki megteheti, illetve tudja. A szólás régies stílusminősítésű. TOLNAI úgy magyarázza, hogy akárki, még pedig akármilyen gyenge, közönséges ember is megteheti (1898: 3).

Belejön, mint Katiba a gyerek = valaki beletanul valamibe. Tájnyelvi és tréfás stílusminősítésű.

A Mi a hiba Katiba? kifejezés jelentése: mi baj van, mi a hiba?

Áll, mint Katiba a gyerek = erősen, szilárdan áll valami. Bizalmas, tréfás stílusú.

(Olyan) bizonyos (biztos), mint Katiban a gyerek = egészen bizonyos (stílusminősítése népnyelvi, tréfás). A SzamSz. szerint tréfás erősítése egy állításnak.

Közmondásokban is előfordul, például a nagyon ismert *Könnyű Katót* (*Katát* vagy *Katit*) *táncba (táncra) vinni* mondásban, melynek tájnyelvi alakváltozatában hozzátesszik még: *mert ő is akarja* vagy *ha neki is kedve van*. A közmondás régebbi változata: *Kedve van Katinak a tánchoz*. Jelentése: 1. 'könnyű azt rávenni valamire, akinek magának is kedve van a dologhoz', ebben az értelemben idézi FORGÁCS TAMÁS is (2003: 351), 2. (szólásszerű használatban:) 'tudom, hogy kedvére van a dolog, ha színleg vonakodik is'. Az utóbbi jelentéssel szerepel a SzamSz.-ban is, a közmondásban ott a *Kata* szerepel. BERNÁTH BÉLA szerint valószínű, hogy ebben a közmondásban is mind a *Kata*, mind a tánc eufemizmus, mint a következő kifejezésben is: „Pengesd, babám, nem bánom, Magam is úgy akarom” (1986: 25).

Lusta Kati rest anyának leánya, jelentése 'ha lusta a leány, rendszerint az anyja is az'. Stílusminősítése régies.

Az orrodnak kis Katinál vagyon a kesztyűje szólásban az orr ezoterikus jelentése 'pénisz', a *kis Kati* 'női nemiszerv', ahol a *kis* jelző utal arra, hogy ez fedőnév (BERNÁTH 1986: 25).

Az üti Peti Katit szólást akkor mondják, amikor harangoznak. BERNÁTH BÉLA szerint a *Peti* a harang ütője, másképpen monya, a *Kati* a női szeméremtest eufémisztikus elnevezése (1986: 73).

A *Lusta Kati Röst Ferkóval, sűrög-forog egy korsóval* szólást TOLNAI idézi (1898: 7), hozzátesszi, hogy a szólás folytatása: 'de azért odabenn szomjan halnak az emberek'.

MARGALITS EDE közli a *szokás* címszónál (magyarázat nélkül) a *Kati is csak szokásból táncol* szólást (1896).

Im ment Kati fírhő mondják pl. egy történet végén: így lett, így történt.

Ha valamit elrontottak, akkor azt mondják: *Puff, Kati, kettő lessz*. Mindkét szólást ÁBRAHÁM IMRE idézi (1991).

2.2. Összetételek előtagjaként: **katibogár**, az ÚMTsz. 'katicabogár' jelentéssel adatulja (Zilah).

'Bürök' a jelentése a Zilah vidékéről, Tordáról, illetve Szilágybagosról adatul **katifaná**-nak, alakváltozata ezeken a helyeken **katifona** (ÚMTsz.). Az utótág

jelentését az MTsz. 'fonákja, visszája (szövetnek, ruhának, bőrnek stb.)' értelemben adja meg, kifejezésekben *fonája*, *fanája* alakban szerepel. BERNÁTH szerint (1986: 20) a szagos bürök neve a *katifona*, amelyben a *kati* a megszemélyesített cunnus, míg a *fona* a fanát (pubes) jelenti.

A **katikönyök** összetétel jelentését a SzamSz. úgy adja meg, mint 1. 'rövid disznóbél, melybe hurkát töltenek', 2. 'görbe alakú rövid hurka' vagy 'hurkavég', 3. 'fodros hurka'.

A **katikönyöke** összetételt csak az ÚMTsz. és az MTsz. tartalmazza. Az ÚMTsz. három jelentését adja meg: 1. 'szarvasmarha hátsó lábának hajlása, térdízülete' (Debrecen), 2. 'a disznó medencecsontja és combcsontja által alkotott ízület' (Hajdúnánás), 3. 'a levágott juh lábszára a boka- és térdcsonttal együtt' (Debrecen). A MTsz. szerint 'levágott marhának bizonyos része'.

A **katipila** címszóként szerepel az ÚMTsz.-ben, jelentése ott főnévként 'a konyhában lábatlankodó, női teendőkbe szívesen beleavatkozó férfi' (Gyalu, Torda, Udvarhely vármegye, Fogarásról felvett alakváltozata *katipilla*). Jelentése melléknévként 1. 'kíváncsiskodó, kotnyeles' (Székelyföld), 2. 'félbolond, ok nélkül fel-felkacagó (ember)' (Magyarókeréki). A SzT. szerint jelentése 'katus, katuska, katica (női munkába kotnyeleskedő férfi)'. A MTsz. 'nőies természetű, nőies dolgokba avatkozó, női munkát végezni szerető fiú vagy férfi' jelentését adja meg. A Tsz. jelentését 'hanák, katuska' értelemben adja meg, és hozzáteszi, hogy székely szó. SZENDREY (1936: 255) 'kata' értelmezését adja meg, TOLNAI pedig 'együgyű, asszonyos, papucshős férfinak' nevezi (1989: 5). BERNÁTH szerint a *Pila*, a *Katipila*, *Katuska*, *Panóka* nevek azért jelölnek hermafrodita férfiakat, mivel nemiszervük nőies, clitoris nagyságú. Az előbb felsorolt nevek egyébként önmagukban is jelenthetnek cunnust. A *Katipila* jelentése még 'hermafrodita férfi' (1986: 119). Az utótagja szintén keresztnévi eredetű, a *Pila* az *Ilona* név egyik becéző formája (*Ila-Pila*) (244).

A **katipiti** melléknév jelentése 'torkos, nyalánk', az ÚMTsz. Gyuláról adatolja. Az ÉrtSz.-ban szereplő *piti*² címszó 2., tréfás stílusminősítésű jelentésének lehet, hogy köze van az utótaghoz, jelentése ugyanis '<összetett kézzel mondott kérlelés, rimánkodás kifejezésére>: nagyon kérlek'.

A Magyarlónáról származó **katirózsa** jelentése 'réti nyúlhere, Anthyllis Vulneraria' (ÚMTsz.).

A **katiszeglet** azt az égtájat jelenti, amelynek irányából leggyakrabban érkeznek az esőfelhők, azaz nyugatot. Az ÚMTsz. Mihályiból adatolja. SZENDREY *kati-szeg* és *kati-szeglet* alakban is említi (1936: 257).

A **kativirág** egy közelebből meg nem határozott virágfajtát jelent Nagykanizsán (ÚMTsz.).

2.3. Összetételek utótagjaként jelzővel: **boglyaskati**, amely 'kócos, boglyos gyerekek vagy felnőtt leány megnevezéseként, illetve megszólításként' szerepel (az ÚMTsz. adatolja Nagyszalontáról és Újfehértóról). A MTsz. 'kis boglyos, kócos, fésületlen hajú' értelemben tárgyalja. A *boglyas* (nép. *baglyas*) jelentése az ÉrtSz. szerint 'fésületlen, borzas, kócos, kuszált (haj vagy ilyen hajú személy neve)' (vö. CzF., MTsz., SzT.).

A **borzaskati** jelentése az ÚMTsz. szerint: 1. 'kócos hajú (kis)leány' (Balmazújváros, Debrecen), 2. 'fehér vagy kék virágú folyondár' (Tamáshida), 3. 'aranygaluska (sült tésztaféle)' (a Bakony vidékéről). A SzamSz. a **borzaskati** alakváltozatát tárgyalja, jelentése: 1. 'Nigella damascena (kerti virág)', 2. 'borzas leányka', az utóbbi stílusminősítése népies. A *borzas* jelentése: 1. 'fésületlen, kócos', 2. 'kb. lompos' (SzT.). A BodrSz. is 'Nigella damascena' értelmezését adja meg (világoskék virágú kerti növény).

Pelargonium a jelentése a **büdöskati**-nak, a szó Tatrangról való (ÚMTsz.).

A **bödekati** jelentése 'katicabogár', egyébként a *böde* jelentése önmagában is 'katicabogár' (Bocfölde, Noszlop), Rábagyarmatról azonban 'liba' jelentéssel adja meg az ÚMTsz.

A férfias természetű vagy hermafrodita nő neve **fasz-kati** (SZENDREY 1936: 255).

A **falukati** kifejezés jelentése 'utcán lebzselő nő' (SZENDREY 1936: 255). Ugyanez a jelentése a **Falufarka Kati** kifejezésnek (TOLNAI 1898: 5).

A **fusskati** a *fűskati* utalószócikke, a **fűskati** jelentése pedig 'katicabogár' (Nagyszalonta), illetve *fusskati* alakban Debrecenből adatolva 'futrinka' (ÚMTsz.).

A **futrikati** jelentése 1. 'eleven mozgékony kislány', tréfás stílusminősítésű (Lovászipatona, Debrecen), 2. 'szeleburdi, kapkodó lány' (Zilah vidéke) (TOLNAI 1898: 8, ÚMTsz.). A *futri* melléknév jelentése önmagában is lehet 'eleven mozgékony kislány' (Lovászipatona, Debrecen), illetve 'hebehurgya, kapkodó' (Sékelykeresztúr, Hajdúnánás, Csenger, Zilah vidéke), Kórhágysszentmártonban 'félbolond' jelentése van (ÚMTsz.), máshol az egész *furti-kati* kifejezést is így értelmezik (SZENDREY 1936: 254).

Helyrekati az ügyes menyecske elnevezése (LŐRINCZE 1961: 154).

Lusta-kati-nak nevezik a lusta lányt (SZENDREY 1936: 255, TOLNAI 1898: 7).

A **lyukaskati** kifejezést kislány megnevezésére vagy megszólítására használják Debrecenben (ÚMTsz.).

BERNÁTH BÉLA idézi, hogy a párosító énekek egyik variánsában a *Marci Miska* és a **kisKati** sem egyedi név (ennek ellentmondanak a nagy tér- és időbeli távolságok), az első a férfi, a második a női nemiszerv fedőneve (1986: 25). *Kis Kati* általában 'akárki, senki, akármilyen gyenge, közönséges ember' jelentésben szerepel (TOLNAI 1898: 3, SZENDREY 1936: 252).

Monyas-kati Csík vármegyében a férfias természetű nő, hermafrodita elnevezése (SZENDREY 1936: 255).

Az ÚMTsz.-ben utalószóciikként szereplő **katitó** az *orozló*, *orozó* szinonimája Szlavóniában, ezek az öregek nyelvében tolvajt jelentenek (Szentlászló, SzlavSz.).

A Karancs vidékén a modern táncokat **padrakatyí**-nak nevezték (BERNÁTH 1986: 142). A *Katyí* a *Kati* név palóc vidéken gyakori becéző alakja.

Az a nő, akit **széli-kati**-nak neveznek, az féleszű, bolondos, hóbortos (SZENDREY 1936: 254).

A **szűcskatibogár** jelentését ld. a *katibogár* címszónál.

A mindig az utcán ténfergő lány vagy asszony neve **utcakati** (SZENDREY 1936: 254, TOLNAI 1898: 6).

2.4. Melléknévként -s képzős alakban fordul elő az ÚMTsz.-ben, ahol a **katis** utalószóciikk a **nagy katis** kifejezésre utal, ami kendőfodor ráncolási módjának megnevezésére használt kifejezés.

3. Igeként: a *katipilá*-ból képzett **katipiláskodik** ige jelentése '(férfi) a konyhában lábatlankodik, női teendőkbe avatkozik', a szó az ÚMTsz.-ben szerepel, Udvarhely vármegyéből való. Az SzT.-ban becsmérő stílusminősítést kapott, jelentése: 'kotnyeleskedik, katuskodik'.

KATICA

1. A *Katalin* név becézett alakja (LADÓ 71, SzegSz., SzamSz.). A *Katalin* név rövidült, -ica képzős alakja (HAJDÚ 88). A becézett alak később önállósult (LADÓ-BÍRÓ 197).

2.1. Önálló előfordulását az ÚMTsz., HhSz., BüssSz. és az ÉKsz. adatolja 'katicabogár' jelentéssel Érdről. Minden bizonnyal -bogár utótagú összetételekből önállósultak a *Katalin* névnek 'katicabogár' jelentésben használt becéző változatai, például a **katica** is (TESz.). Erre példa még a *kató*, *katalinka*, *katalina*, *kata*, *katóka*, *katuska*, *katalin*, *katika*, *katilinka*, *katarinka*, de nem fordul elő ilyen közszói jelentéssel például a *kati*, *kata*. Az ÉKsz. a szót népiesnek minősíti. Nyelvjárásban 'gyámoltalan, pipogya ember, férfi' (Gerényes, ÚMTsz.), 'férfias természetű nő, hermafrodita' (SZENDREY 1936: 255), a szlengben 'katona' jelentése is él (gúny.) (HELLE 1992).

2.2. Összetételek előtagjaként szerepel a **katicabogár** kifejezésben (ÚMTsz., ÉrtSz., OrmSz., SzlavSz., SzegSz., HhSz.), melynek jelentése 'Coccinella septempunctata', azaz hétpettyes katicabogár, az ÚMTsz. a jelentését 'bodobács'-nak adja meg (ld. MNyA. 648: *bodobács*). Az ÉKsz. szerint a *katicabogár* jelentése 'sötét pettyekkel tarkázott, pirosas színű, félgömb alakú kis bogár', illetve

általában jelenti ezt és a vele rokon bogarakat magába foglaló családot (Coccinelladae). A TESz. szerint a szó 1861-ben fordul elő először, előtagja a *Katalin* név egyik becézett változata. Más változataiban a név más becézett alakja is szerepel (TESz., ÚMTsz., MTsz., MNyA.), de ezek önállóan is szerepelnek ugyanabban a jelentésben, pl. *kató*, *katóka*, *katalinka*, *kata*, *katica*, mely alakok minden bizonnyal korábbi *-bogár* utótagú összetételekből önállósultak (TESz.). Hogy e bogár magyar nyelvi elnevezésébe miért éppen ez a női név került, nincs felderítve. Ritkán más női név is megjelenik ilyen jelentéssel, pl. *Ilona-bogár*, *Máriskó-bogár* (MTsz.), de férfinév csak igen ritkán. Keresztnévből alakult állatnevek egyébként nem ritkák a magyarban. Más nyelvekben is vannak vallási képzeteket idéző elnevezései a katicabogárnak, pl. angol: *ladybird* (tk. 'miasszonyunk madara'), francia: *bête à bon Dieu* (tk. 'a jó Isten állata'), olasz: *pecorella della Madonna* (tk. 'a Madonna barmocskája'), és ezek nem ritkák a magyarban sem, pl. N. *Isten tehénkéje* (Nyr. 30: 529); *istenbogár*, *istenke bugarkája* (MTsz.), *istembocikája*, *istembogár*, *istembogárka*, *istembugárkája*, *istenkaticája*, *istenkatikája*, *istenkebugara* (MNyA. 648: *bodobács*). A diáknyelvben nem állatnévi, de kialakulásában ahhoz kapcsolható jelentése is létrejött a *katicabogár* szónak, ez a neve a kicsi személyautóknak (KARDOS-SZÜTS é. n.), mely valószínűleg a 'bogárhátú autó' elnevezés asszociatív hatása alapján rövidülésével jött létre.

A *katicabogárka* jelentése 'katicabogár' (ÚMTsz., KiskSz.).

A *katicaember*-t az ÚMTsz. Gerényesről adatolja, a jelentése 'gyámoltalan, pipogya ember, férfi'.

A *katicaközepes* az ÚMTsz.-ben melléknévként vagy főnévként szerepel (Mezőkövesd), és egy ott használatos hímzsminta elnevezése.

A *katicavirág* kifejezést Veszprém megyében használják (ÚMTsz.), jelentése 'borzaskata'. Az OrmSz. megadja a köznyelvitől eltérő kiejtését (*katicavérág*) is. A MNövSz.-ben és PRISZTERNél jelentése 'Nigella (feketécské, hályogvirág)'. A *katicavirágos* szónak csak a szófaját közli az ÚMTsz. (melléknév vagy főnév), egyébként az *őszi katicavirágos* kifejezéssel magyarázza.

A *katicamiska* Nagykönyiban olyan férfinak a neve, aki asszonyok dolgába avatkozik (MNyTK. 170: 160).

2.3. Gyakori összetételekben, jelzővel is, pl. az Alföldön a *kiskatica* jelentése 'katicabogár' (Kiskunfélegyháza, ÚMTsz.).

A Szigetközből és Nagykanizsáról származik a *borzaskatica* összetétel, amelynek az ÚMTsz. elsőnek 'borzaskata, mezei katicavirág, Nigella damascena', másodiknak 'tésztaféle' jelentését adja meg. Leggyakrabban máshol is növénynévként szerepel (SZENDREY 1936: 256).

A *borzaskata* szinonimájaként szerepel a *kék katicavirág*, a *kerti katicavirág* és a *török katicavirág* is (PRISZTER). *Szőrös katicavirág* a termesztett katicavi-

rág (*Nigella sativa*) népi neve (ez más néven feketekömény vagy rómaikömény) (PRISZTER). A '*Nigella avensis*' a **mezei katicavirág** neve (PRISZTER). Az Ormánságban **ősz**i **katicavirág** a *katicavirág* neve, hímzsmintaként pedig **ősz**i **katicavirágos** az elnevezése (OrmSz.).

A **bodroskatica** jelentése 'borzoscata', az ÚMTsz. a Dunántúlról, Veszprém megyéből adatolja.

Az ÚMTsz.-ben szereplő **fűskatica** utalószócikk a Szamosháton gyakori *fuskatica* elnevezésre utal, melynek jelentése 'katicabogár, *Coccinella septempunctata*' (SzamSz.).

Birtokos jelzői összetételben szerepel az **istenkaticája** elnevezésben, amely az ÚMTsz.-ben szerepel, s ott jelentését 'katicabogár'-ként adják meg. Ez az elnevezés a vallási képzeteket idéző nevek közé sorolható.

2.4. Képzett (-s képzős) melléknévi alakját az ÚMTsz. veszi fel önálló címszóként, a **katicás** jelentése 'olyan (férfi), aki szívesen kuktáskodik, segít a konyhában' (Lovászpata).)

3. Igeként a **katicáskodik** jelentése a nyelvjárásokban: 'női dolgokba avatkozik' (MTsz., BüssSz., Veszprém m., SZENDREY 1936: 259, MNy. 3: 182, MNy. 7: 136, TOLNAI 1898: 5). A CzF. 'katuskodik' jelentését adja meg. Az ÉrtSz. és az ÉKsz. ritkának és népiesnek minősíti, jelentése: '(férfi) konyhán okvetetlenkedik, lábatlankodik, nyalakodik, asszonyi dolgokba avatkozik, katiskodik'.

KÁDI

1. HAJDÚ a *Katalin* becéző alakjaként német átvételnek tartja (97), máshol nem szerepel becéző alakként.

2. Vakkádi a kanccsal, rosszul látó ember csúfneve Nagykönyiban (MNyTK. 170: 163).

KÁZMÉR

1. A lengyel eredetű *Kazimír* magyarosabb alakja (LADÓ 179, LADÓ-BÍRÓ 79). Első említése 1138-ból való *Kazmer* és *Cazmer* alakban (AkSz.). A *Kázmér* apanévi eredetű családnévként először 1453-ben (*Fabianus Casmer*). Későbbi adatai: 1471: *Briccio Kasmer*, 1478: *Stephanus Kozymer*. Becézett alakja is előfordul ebben a funkcióban: 1600: *Em(ericus) Kazo* (CsnSz.). Helynévben a *Kazmerfok* (1401, OklSz.) és *Kázmér* helységnévben is megjelenik (FNESz.).

2. A hazudós, „kamuzó” ember neve a diáknyelvben **kamukázmér** (Nyr. 121: 298).

LIZIKE

1. A *Liza* becéző alakja (LADÓ 78), az *Erzsébet* becézőjeként is megjelenik (HAJDÚ 152).

2. A vízifukszia neve Erdélyben (Székelyudvarhelyen) *szorgalmas lizike* (éa.).

LUCA

1. A latin *Lucia* név régi magyar formája (LADÓ 78, LADÓ-BÍRÓ 206, SzegSz.). Első feljegyzése 1138/1329-ből való *Lucas* és *Luca* alakban (AkSz.). Családnévként a XV. századtól adatolható: 1453: *Blasio Luca*, 1459: *Lwcza*. A viszonylag sok adat közül néhány talán a *Luka* címszó alá sorolható. A fenti adatok anyanévként jelennek meg. Eredeti latin alakja is megmaradt családnévként a XV. században: 1464: *Barnabas Luchya* (CsnSz.). Helynévként is előfordul a CzF. szótárban, ahol erdélyi, Fogaras vidéki falu nevéként szerepel.

2.1. Önálló előfordulásainak jelentése igen változatos, az ÚMTsz. a következőket sorolja fel: 1. 'boszorkány', ugyanebben az értelemben szerepel a SzT.-ban is azzal a megszorítással, hogy a néphit kétféle **Lucá**-t ismer: a jószágost és a boszorkányost: az utóbbiak főleg szidalmazásban szerepelnek. 2. '(Luca-napi népszokás szereplőjeként) álarcos, jelmezes, rendszerint nőnek öltözött legény', illetve 3. 'a lucajátéknak az a résztvevője, aki a kezében lévő fakanállal vagy seprűvel igyekszik játékosársai közül valakit megütni, hogy aztán helyet cserélhesen vele'. A 4. jelentése 'meztelen', az 5. 'bóbaluca'. Meztelen jelentésben SZENDREY is említi (1936: 253). A MTsz. Somogy megyéből említi, ahol jelentése 'remete', de a jelentés kialakulására nem ad magyarázatot. A börtönszlengben a *luca* a női fegyőr, börtönőr elnevezése (SZABÓ 1999).

Szólásokban csak összetétt alakban fordul elő.

2.2. Összetételekben előtagként is gyakran szerepel. A **lucaszék**-et Luca-napján, december 13-án kezdték készíteni, és minden nap valami keveset kellett dolgozni rajta, hogy pont karácsony estéjére készüljön el. Azt a babonát fűzik hozzá, hogy aki karácsony éjjelén ráül, meglátja a falu boszorkányát (Tsz., SzamSz., SzlavSz., HhSz., BodrSz., KiskSz., OrmSz., SzegSz., Ball., CzF., ÉKsz., ÉrtSz.). A TESz. szerint a szóra az első adat 1808-ból való. A *lucaszék*-nek vagy más néven **lucaszéké**-nek lassú elkészítésére utal az *Úgy készül, mint a Luca szék(e)* kifejezés, melynek jelentése 'lassan készül valami' (Hódmezővásárhely, Szatmárcseke, ÚMTsz.). Más változatai: *Készül, mint a Luca széke* = *Soká készül, mint a Luca széke* (O. NAGY GÁBOR 1966: 446), *Úgy dolgozik, mint a Luca székin* (MARGALITS 1896, SzegSz., SzlavSz., ÚMTsz., Ball.), *Valóságos lucaszék* / *Lu-*

caszéket csinál belőle. A kifejezés jelentése 'nagyon lassan tesz meg valamit'. Az *Olyan a ház, mintha lucáztak volna* kifejezés jelentése: nagy rendetlenség, sok szemét van a szobában (rég.) (O. NAGY GÁBOR 1966: 446).

Luca-napi szokás az is, hogy a következő év időjárását a Luca-napi és az azt követő 12 nap időjárásából jósolják meg, ahol minden nap a jövő év egy hónapját jelöli, ennek neve **Luca kalendárium** (Ball., CzF.) vagy **lucakalendárium** (KiskSz., SzegSz., ÚMTsz.), az ÚMTsz.-ben **lucakalendár** alakban is szerepel, sőt találhatunk **lucanaptár** említését is Mihályiban (KISS 1979).

Ugyancsak ehhez a naphoz fűződő babonás szokás Felvidéken a **lucaág** rügyeztetése is, ekkor általában somfa-, fűzfa- vagy orgonaágot tesznek vízbe a lányok, ami karácsonyra zöldül ki. Az ÚMTsz.-ban szerepel **lucagally** elnevezése a Palócvidekről és **lucafa** megnevezése Zombor vidékéről.

A fent már említett Luca a szereplője a **lucajáték**-nak, ami Zsitvabesenyőn régen tréfás dallal kísért fonóbeli játék volt (ÚMTsz.). Tréfás szerepe volt a **luccaasszony**-nak is, ő ugyanis Luca-napján lánynak, asszonynak öltözött legény volt, aki a fonóházakat hang nélkül járta végig (BodrSz.).

Luca-napi babonás szertartáshoz kapcsolódik a **lucagűgyű** neve, ami egy bábuszerű, boszorkányt jelképező gyékényköteg volt. Luca napjától karácsonyig minden nap készítettek egyet, majd éjféli mise előtt egyenként elégetik őket, hogy ily módon a boszorkányokat elpusztítsák (ÚMTsz., SzegSz.).

Luca napján búzát is csíráztattak, egyrészt hogy kiderüljön, melyik gazdáé lesz a legjobb vetőmag, másrészt a kicsíráztatott magokat megetették az állatokkal, hogy a **lucabúza** megvédje őket a betegségektől (SzegSz., SzlavSz., ÚMTsz.).

A **lucakukorica** olyan három ágú búzacső, amellyel Luca-napján etetik az állatokat, különösen a kis csirkéket, hogy majd sokat tojjanak (Poroszló, ÚMTsz.).

A december 13-án készítendő sütemények között szerepel a jó sok zsírral süttött **lucapogácsa** (SzegSz.), amelyet az ÚMTsz. babonás szerelmi jóslás leírásában is említ. Ebbe a pogácsába rejtettek aztán pénzdarabokat, amelyeket **luca-pénz**-nek neveztek, és később a koldusoknak adták őket (SzegSz., ÚMTsz.).

A Luca napjához kapcsolódó szerelmi babonákban szerepel Galgamácsán a **lucadió**, amit a lányok Luca napjától karácsonyig rongyokba kötve a zsebük sarkában hordanak és Nagylócon a **luca alma**, amelyből a lány Luca napjától kezdve karácsonyig minden nap harapott egyet, majd karácsony este a csutkával megdobja a jövőendőbelijének kiszemelt legényt (ÚMTsz.).

A decemberben jelentkező igen erős szélvihar neve **Luca szele** vagy **lucaszél** (ÚMTsz., SzegSz.).

2.3. Összetételek utótagjaként szerepel a következő kifejezésekben: a fehér ruhába, jelmezbe öltözött, álarcos legény vagy leány neve a Luca napi népszokásban **fehérluca** (Marcelháza, ÚMTsz.).

Ruhadarab, pontosabban kendervászonból, 1-5 éves gyermekek számára készült ing neve a **bóbaluca** (ÚMTsz.).

2.4. Képzett alakjait egyrészt alapalakjából hozzák létre, mint a **lucás** szót, mely azt a fiúgyermeket jelenti, aki Luca napján házról házra járva köszöntőt mond (FelTsz., ÚMTsz.), másrészt igei származékából, pl. **lucázó**, ami ugyan-csak Luca napot köszöntő fiút vagy legényt jelent (Nát, Nagykanizsa, Oroszló, Lónya, ÚMTsz., KiskSz.). A szó él **lucáló** alakváltozatban is (Zalaegerszeg, ÚMTsz.).

Kétféle képzős igei alapszavából létrehozott származéka a **lucálás** (Hegyhát, Vas megye, Őrség, ÚMTsz. és Ipolymente, IpTsz.) és a **lucázás** (Dunántúl, Zalaegerszeg, Őrség és Karcag, ÚMTsz.). Mindkettő azt a Luca-napi népszokást jelöli, amelynek során fiúk vagy legények csoportja verses köszöntést mondogatva házról házra jár.

3. Igei származékai: a **lucál**, jelentései: 'Luca napján kéregetve házról házra jár', ' kószál, csavarog, tétlenül jön-megy, látogatózik' (Székelyföld, ÚMTsz., SZENDREY 1936: 259). Hasonló az előbbihez a **lucázik** ige jelentése is: 'Luca-napján verses köszöntőt mondogatva házról házra jár' (Hegyhát, Vas megye, Őrség, ÚMTsz., IpTsz., KiskSz.).

MÁRIA

1. A héber *Mirjam* névnek a görög és latin bibliafordításokban módosult alakja (LADÓ 81, LADÓ–BÍRÓ 211). Első adataink a keresztnévre a XII. század végéről valók: 1171: *Maria* (Oklsz.), későbbi: 1208/1550: *Mariam* (AkSz.), 1234: *Scentmariazygete* (Oklsz.). Családnévként 1497-ben jelenik meg *Mykola Marya* alakban. Családnévi funkcióban összetételekben is előfordul: 1498: *Mariahazy* (CsnSz.). Igen gyakori helynevekben is, pl. *Máriabesenyő*, *Máriafalva*, *Mária-földe*, *Máriagyűd*, *Máriaalom*, *Máriakálnok*, *Máriakéménd*, *Máriakönyve*, *Márianosztra*, *Máriapócs*, *Máriadadna*, *Máriaremete*, *Mariatölgyes*, *Máriaújfalu*. Ezek egy részében a *Mária* előtag Szűz Mária kultuszával kapcsolatos, és később került a név elé (FNESz.).

2.1. Önállóan csak szólásokban fordul elő, pl. *Máriád ne legyen (valamit megtenni)!*: meg ne merd (tenni)! (táj), *Meginná a Szűz Mária cipőcsatját (is)*: annyira részeges, hogy mindenét elissza (tájnyelvi), *Nincs se áriája, se Máriája*: dallamtalan (ének, nóta) (tájnyelvi), *(Olyan biztos helyen van,) mintha Szűz Mária kötétyében volna*: teljesen biztonságos helyen van valaki, valami (nép), *Pendül, mint a palócok Máriája*: egyre egészségesebb (színű) lesz (tájnyelvi), *Szűz Mária kötétyében se volna jobb dolga*: nagyon jó dolga van (nép), *Úgy fogja a*

puskát, mint Szűz Mária liliomot: (újonc) félénken, ügyetlenül, nem eléggé keményen fogja a puskát (rég, kaszányanyelv), A részeg ember Szűz Mária kötőjébe esik: a részegnek nemigen szokott különösebb baja történni (tájnyelvi), Megverte a Mária azt az embert, akit sajnálni kell: nagy baj már az, ha valakin szánakozni kell (tájnyelvi), Máriás huncut: gazember, gazfickó, Nem vagyok máriás huncut, hogy...: nem ment el az eszem, hogy... (O. NAGY GÁBOR 1966: 467).

2.2. Nagyon sok növény nevében szerepel a *Mária*. Például *Mária gyertyája* a *Physostegia virginiana* vagy más néven *máriavirág* elnevezése, a *máriabalsamfa* a *Calophyllum tacamahaca* elnevezése, *máriotövis*, *máriabogáncs* vagy tarkabogáncs a *Silybum marianum* népi neve, ennek magját gyógynövényként méregtelenítő teába is teszik. A *máriafű* a nehézszagú libatop (*Chenopodium schraderanum*) vagy az illatos szentperje (*Hierochloa repens*) népi neve (PRISZTER), de a népnyelvben a majoránna valószínűleg népetimológiával létrejött neveként is gyakran szerepel a *Mária-fű* (Nyr. 12: 199). Valamilyen folyóvirág neve a *máriakoszorú* is (éa.).

Mihályiban a kifejezésekben szereplő *máriahang* jelentése 'egyáltalán semmi' (KISS 1979). Szeged környékéről jegyezték fel egy régi pénznem, az ezüst húszas *máriahúszas* nevét, mely onnan kapta a nevét, hogy egyik oldalán a Boldogasszony képe látható (SzegSz.).

Az egyházi ünnepeken zászlót vivő fehér ruhás lány neve *mária-leány* (Ada, SZENDREY 1936: 252).

A *Mária-üveg* kifejezés Jókai egyik regényében is előfordul: „Végre addig kutattott, míg a téveteg szikla egyik oldalában felfedezett egy réteg macskaezüstöt, amit csillámnak, 'Mária-üveg'-nek is neveznek. Azt nagy gonddal kiemelte a kőből, a finom, átlátszó ásványt széthasogatta vékony rétegeire” (Jókai Mór: Az arany ember, Móra Könyvkiadó, 1980. 382).

2.3. A rabszállító kocsik fekete színe magyarázza a *feketemária* 'rabszállító-kocsi' jelentését a szlengben (ZOLNAY–GEDÉNYI 68), a katonák nyelvében pedig a *kimária* a kimaradás ritkán használatos tréfás neve (KIS 1992).

2.4. A *máriás* kifejezésekben káromkodásként is megjelent (1793: TESz.) és *máriás huncut* alakban 'gazember' jelentése is van (1910: TESz.).

Mivel Szűz Mária képe volt ráverve a 17, később 20 krajcár értékű ezüstpénzre, az 1700-as évek elejétől elnevezték *máriás*-nak (SzófSz., TESz.).

A közszoói használatú keresztnévek között igen ritkának számító fosztóképzős alakok egyike a *máriátlan*, mely a neveletlen, rossz, vásott gyerek neve Mihályiban, indulatszóként pedig nyomatékosító forma 'nagyon, igen' értelemben (KISS 1979).

MÁRISKÓ

1. *Mária* becézett alakja (LADÓ–BÍRÓ 211).
2. A TESz.-ben a *katicabogár* szinonimái közt a **Máriskó-bogár** is szerepel, és ’hétpettyes böde’-ként értelmezve az MTsz. is felsorolja.

MIHÁLYKA ~ MIHÁLKA

1. A *Mihály* (ill. depalatális alakváltozatának) teljes töve után álló *-ka* képzős becézett alakja (LADÓ 191, LADÓ–BÍRÓ 91, HAJDÚ 98). Az 1476-es *Myhalko* és az 1643-as *Mihalyko* alak valószínűleg a *Mihályka* első keresztnévi feljegyzése (OklSz.). Az 1482-ből származó *Matheo Michalka* alak már apanévként jelenik meg (CsnSz.).
2. **Mihálka** a csemegebaraboly (egy csemegeeszőlőfajta) népies neve (szerepel a TESz.-ben a *matyó* címszónál), Nyitra megyében viszont ugyanez a turbolya-bogyó neve (SZENDREY 1936: 256).

NÁNI

1. Az *Anikó* -i képzős néveleji mássalhangzó-változást mutató alakjából képzett becézett alakja (LADÓ 23, LADÓ–BÍRÓ 143, HAJDÚ 74).
2. **Náni** a kancsó neve Csongrád megyében (SZENDREY 1936: 257, a TESz.-ben a *mihók* címszónál).

PERZSI

1. Az *Erzsébet* név eleji mássalhangzó-változást mutató *tő* után álló *-i* képzős becézett alakja (LADÓ 46, LADÓ–BÍRÓ 170, HAJDÚ 74).
2. A **boglyasperzsi** egy virágfajta neve Szerepen (ÚMTsz.).

PÉTER

1. A görög *Petrosz* névből latinosított *Petrus* rövidüléséből jött létre (LADÓ 204, LADÓ–BÍRÓ 102, SzlavSz., SzamSz.). Első feljegyzése a XII. századból való (1138/1329: *Petir*), 1202–3-ból már *Peter* formában jegyzik fel (AkSz.). Az OklSz. 1224-ből említi először keresztnévként *Peteraya* alakban, a korábbi adat azonosíthatósága kérdéses. Családnévként 1401-ben jelent meg, akkor *Stepanum*

Péter alakban szerepel. Családnévként a SzlavSz.-ban is szerepel Kórógyon, ebben a funkcióban apanév. Gyakoriak a *Péter* névből képzett egyéb családnevek is, pl. *Péterecske*, *Péterfi*, *Péterfia*, *Péteres*. Ez utóbbi valószínűleg a *Péter* személynév korábbi változata lehetett (CsnSz.). Helynévben a *Magyarpéterfalva*, *Magyarpéterlaka*, *Pétermására* alakokban jelenik meg (FNESz.).

2.1. Önálló előfordulásai: a TESz.-ben két jelentése is szerepel, egyrészt 'méhmagzat', másrészt 'épületfa csapja, valaminek ehhez hasonló alkatrésze'. A szótár szerint egymástól független közszói használatra is vannak példák. VITÁNYI idézi (1997: 41) 'hengerre csavarodó kötél és hajtókarból álló emelőszerkezet' jelentését. A tolvajnyelvben a **Péter** kátyajátékban az alsó neve (SZIRMAY), a SzegSz.-ben szereplő *péter* jelentése tréfásan 'vércse', *Gyün a pétör* szokták mondani a galambászok.

Szólásokban, közmondásokban gyakran szerepel, pl.: *Nincs a hadban (semmi)* vagy *nincs játékban Péter bátya (bácsi)*, vagyis harcban vagy játékban mindkét fél egyaránt veszíthet vagy nyerhet (CzF.). TOLNAI szerint (1898: 4) újabban *Nincs a pénzben Péter bátya* alakban is használatos.

Az *Anná nincs ám osztán péterbácsi* kifejezés jelentése: nincs nála kegyelem (VITÁNYI 1997: 41).

Öreg, mint a Pétör szamara az, aki (vagy ami) nagyon öreg, a szólás tréfás stílusminősítéssel szerepel a SzegSz.-ben és O. NAGY GÁBORNÁL (1966: 557) is.

Cini-cini Péter bátya (bácsi), néked (kendnek) hegedülnek (muzsikálnak), így szokták csúfolni a sírórívó, nyafogó gyereket (TOLNAI 1898: 8, CzF., MARGALITS 1896). O. NAGY GÁBOR a szólás régibb alakját is közli: *Cini-cini, dú-dú, Péter bácsi hegedül* (rég.).

Péternek mondja, hogy Pál is értsen belőle, vagyis úgy figyelmeztet vagy dorgál valakit, hogy más is figyelmeztetésnek vegye, magára értse (O. NAGY GÁBOR 1966: 557).

Mindegy neki (nekem) Péter vagy Pál, azaz nem (vagyok) személyválogató (Ball., CzF.). A MARGALITSNÁL *Ha Péter nem, hát Pál* alakban szereplő mondást (1896) TOLNAI (1898: 3) *Ha Péter nem akarja, akarja Pál* alakban idézi, jelentése pedig az, hogy ha az egyik nem, akkor a másik. O. NAGY GÁBOR értelmezésében: ha az egyik ember nem hajlandó valamire, kapható rá a másik (1966: 546). TOLNAI (1898: 3) megjegyzi, hogy *Péter* és *Pál* összetartozó két embert jelent, barátot vagy ellenséget, mint Arany Fülemüléjében. Lehet, hogy a naptár révén kerültek együvé, de valószínűleg az alliteráció is közrejátszott ebben.

Akit *Pétértől Pálhoz küldenek*, az egyik embertől a másikig futkos (TOLNAI 1898: 3).

Nem hajt se Péterre, se Pálra az, aki a maga esze után jár (Ball.) vagy nem ad senki szavára, figyelmeztetésére (TOLNAI 1898: 3, CzF., MARGALITS 1896).

Pallag Péter meg Paré Pál dógozza a fölgyét mondják a földjét műveletlenül hagyó emberre (O. NAGY GÁBOR 1966: 546),

Ha azt mondják valakinek a földjére, hogy *Parlag Péteré lett a föld*, akkor parlagon hever a föld(je) (O. NAGY GÁBOR 1966: 546).

Sok Szent Péterrel kapcsolatos szólás és kifejezés is él, pl.: *Meglátogatta a Szent Péter szakállát*-mondják arra, aki berúgott (MARGALITS 1896), akin látszik, hogy a kocsmából jön és ittas (CzF.).

2.2. Összetételek előtagjaként áll a szólásokban gyakran szereplő **péterbácsi** elnevezésben, melynek jelentését sehol sem magyarázzák, de szólásokban való előfordulása és igei használata alapján jelentése 'kegyelem, kímélet, teketóriázás'. Ugyanez a **Péter bátya** jelentése is a *nincs a hadban (pénzben) Péter bátya* kifejezésben (TOLNAI 1898: 4).

Zala megyében **péterbogár** a köznyelvi *katicabogár* megfelelője (VITÁNYI 1997: 42), a **pétercigány** jelentése pedig pörgettyű (uo.).

A **péterhal** a lepényhal gyakori köznyelvi elnevezése, mert a hal két oldalán lévő kerek foltot a hiedelem szerint az eredetileg halász Péter apostol ujjá hagyta (éa.).

Péterháza a magányos, útszéli csárdák neve (MNY. 3: 299).

A makacs, nyakas, akaratos, önfejű ember neve **péter fejű** (CzF., MNY. 3: 294, Kemenesalja, SZENDREY 1936: 253, Ball., TOLNAI 1898: 5). Ez valószínűleg utalás Péter apostol makacs tagadására.

A hívek önkéntes ajándékát, szeretetadományát, amit a pápai szék számára ajánlottak fel **péterfillér**-nek nevezik (SzegSz., Bal.). Így nevezik a templomi perselybe dobott aprópénzt is Hosszúhetényben (KISS 1979), ahol van *peterke* alakváltozata is. Más forrás szerint Tolna megyében (VITÁNYI 1997: 41) 'vékony, pénzhez hasonló termésű növény' a jelentése.

Péterfű a falgom népies neve (MNöVsz. és a TESz. *matyó* címszavánál).

A **péterkés** a bajonett másik neve (SZENDREY 1936: 257, Ball., SzegSz.), de a CzF. 'a puskán lévő szurony'-ként értelmezi vagy 'kis rövid kard'-ként, amilyen a tüzérek oldalán van, MARGALITSnál pedig rövid kis kard, gyíkleső értelemben szerepel (1896). A **péterkése** is szurornak vagy bajonettnek a neve (SZENDREY 1936: 257), Szegeden van *peszterke* alakváltozata is.

A **péterkulcsa** Somogy megyében a kankalin neve (VITÁNYI 1997: 41).

A petróleum népi neve a **péterolaj** (SzegSz., VITÁNYI 1997: 42).

A **péterpetügomba** a közönséges kucsmagomba vagy a légyölő galóca neve (VITÁNYI 1997: 41).

Péter szakálla a neve annak a hosszú gyaluforgácsnak, ami borcégérként függ a kocsmák előtt (CzF., Ball., MARGALITS 1896).

Péter-szeg a fenyődeszkában lévő kemény csomó neve (Ball., Tsz., Pápa vid., SZENDREY 1936: 256, CzF., Vas megye, MTsz., MNyTK. 170: 160). A TESz.

péter-szege alakban említi a *pete* címszónál, és utal rá, hogy az ilyen használat (a 'deszkákat összefogó ág-bog' jelentés) esetleg a *pete* 2. jelentéséből ('ember, állat hímjének nemi szerve') származhatott.

2.3. Összetételek utótagjaként szerepel a szeszélyes, hóbortos férfi neveként gyakran szereplő **bolondpéter** elnevezésben, és az ápolatlan külsejű, szutykos, mocskos embert megnevező **cigánypétër** kifejezésben. Mindkettő Nagykönyiban élő valós személy csúfneve volt, aki az 1930-as évek elején halt meg, és élete végén ápolatlan külsejűvé vált (MNYTK. 170: 160).

A csalafinta, furfangos, okos ember neve **csalóka péter** (Szalonta, SZENDREY 1936: 254, TOLNAI 1898: 6, MNY. 3: 295, MARGALITS 1896).

A **garázda péter** a ruháit szaggató felnőtt (TOLNAI 1898: 6, MARGALITS 1896) vagy 'gazember' a jelentése (Jászság, SZENDREY 1936: 255).

A **fülepéter** a presbiter népetimológiával létrejött alakja (ÚMTsz.).

Ugyanez a szótár adja meg a **kispéter** jelentését kispétergalambként, ez utóbbi jelentése pedig Gútán 'olyan vadgalambfajta neve, melynek nyakán fehér örv van'.

A dologtalan, ténfergő, ostoba férfi neve **kudaripéter**. A *kudari* régi, elég könnyen elkészíthető, de nem éppen kedvelt tésztaféle neve volt Nagykönyiban. Nem tudni, miért alkottak belőle összetételt, és miért ez a jelentése (MNYTK. 170: 160).

Lebetyepéter a pletykálkodó, fecsegő, bőbeszédű neve Nagykönyiban, az előtagja valószínűleg a *lebetyüll* / *lefetyüll* 'sokat beszél' jelentésű igéből származik (MNYTK. 170: 160).

A leselkedni szerető ember neve **lesipéter** (Kecskemét, Kiskunfélegyháza, ÚMTsz.).

A **lipinka péter** jelentése 'sánta' (SZENDREY 1936: 253).

A lusta ember neve Erdélyben **parlag péter** (Háromszék, SZENDREY 1936: 253, TOLNAI 1898: 7).

Az elhagyatott, műveletlen földek ismeretlen gazdája **Pusztá Péter** (Nyr. 91: 365).

Szent Péterhez kapcsolódó kifejezés a **Szent Péter agara**, mely Erdélyben a medve tréfás neve (MTsz.).

A szivárványos ökle, latin nevén a *Rhodeus amarus* halfaj erdélyi népi neve **Szent Péter hala** (Kolozsvár, MTsz.).

Szent Péter kése a bajonett elnevezése (LACZKÓ 1956: 93), a petróleum népi elnevezése pedig **Szent Péter olaj** (Tolna megye, MTsz.).

Szent Péter szakálla a gyaluforgácsból készült kocsmacégér tréfás neve (Vas megye, MTsz., CzF., MARGALITS 1896, MNY. 3: 298). Ugyanez a jelentése a **Szent Péter karja** tréfás kifejezésnek, pl. az *Üjjünk be a Szent Péter karja alá!* mondatban (Székelyföld, MTsz.).

Szóláshasonlatokban jelentkezik a **vak péter** elnevezés, pl. *szétnéz, mint vak péter a gödörben* (Fertő melléke, SZENDREY 1936: 252, TOLNAI 1898: 4).

2.4. Képzővel: a Péter-Pálkor érő almafajta neve **péterpáli** (VITÁNYI 1997: 41).

3. Igeként is szerepel: a **péterbácsiz(ik)** ige jelentése 'teketóriázik', pl. „nem sokat péterbácsizok vele” (Komárom, MTsz., Komárom, SZENDREY 1936: 259).

A **péterpáloz** ige jelentése 'Péter-Pál névnapján Péter vagy Pál névnapot ül vagy részt vesz rajta' (SzegSz.).

PISTA ~ PESTA

1. Az *István* név néveleji mássalhangzó-változással és -a képzővel létrejött becéző változata (HAJDÚ 162, LADÓ–BÍRÓ 70, LADÓ 171, SzegSz., SzlavSz., SzamSz.). Családnévként 1720-ban jelent meg először, akkor *Stephanus Pesta* alakban fordult elő, de a családnév *Pista* változatára eddig nincs adat, apanév (CsnSz.).

Gyakran szerepel névrecsúfolókban, pl. *Pista, Pista pohárista, tedd a segged áristomba* (a Pistákkal ingerkedő, tréfás mondóka, SzamSz.), *Pista, Pista, pilárista, vesd a tököd áristomba!* (SzegSz.), így is csúfolják: *Pista, ígyá muftot* (SzlavSz.).

2.1. Önállóan fordul elő a tolvajnyelvben (Nyr. 26: 213, FAZAKAS 1991, JENŐ–VETŐ 1900) és a nyelvjárásokban is 'hülye, ostoba, bolond, örvült' jelentéssel (Kiskunság, SZENDREY 1936: 254). Az MTsz.-ban 'bárgyú ember, gyöngé elméjű, szelíd bolond' a jelentése, erre a TESz. is utal a *pali* címszónál.

A tolvajnyelvben más jelentése is van: 'szerelmes bolond' (SZIRMAY), pl. *pista lettem bele* = fejeveszetten beleszerettem (KISS 1963).

O. NAGY GÁBOR szerint a következő szólásokban fordul elő (1966: 559): *Jól van Pista, majd ha János mondja*, vagyis füllentés ez, nem hiszem el, amit mondasz.

Kicsípi magát (kiöltözik vagy feszt), *mint koszos (szaros vagy sáros) Pista Jézus (Krisztus) nevenapján* az, aki ízléstelenül kiöltözött, tőle szokatlan módon elegáns, közli FORGÁCS TAMÁS is (2003: 582).

Nesze, Pista, frakk, ha nem tetszik gérokk ('szalonkabát') – nesze neked, ezt ugyan jól megkaptad.

Néz (nézdegél), mint vak Pista (a gödörparton) – nézelődik, nézdegél, a kifejezés szerepel a MARGALITSnál is (1896).

Pista legyek (Pista legyen a nevem), ha... – hangzik el gyakran tréfás nyomósításként, jelentése: akármi legyek, ha ...

Pakúj, Pista, meszelünk! – mondják gyakran, jelentése: szedelőzködünk, indulás (ÁBRAHÁM 1991).

Az elhagyott, parlagon heverő földről mondják, hogy *Pallag Péter kapállya, Mohar Pista gyomlálja* (Nyr. 87: 370).

2.2. Összetételek előtagjaként áll a **pistavirág** kifejezésben, ami a szépecske (Cereopsis) népi neve (MNövsz.).

Pistakisasszony a neve a férfiaszkodó, férfias sportot és mulatságot kedvelő nőnek. *Ahun gurul a Pistakisasszony*, mondják a kerékpározó nőre (Erdély, SZENDREY 1936: 255, MTsz.).

2.3. Utótagként, jelzővel áll a következő kifejezésekben: az alkoholista neve a diáknyelvben **alkoholpista** (Nyr. 121: 301).

A **bagópista** a baptisták általtalában gúnyos vagy tréfás megnevezése Nagyzerénden, több alakváltozata is van, pl. **bakpista** (Gyula), **vakpista** (Gyula, Nagyszalonta, ÚMTsz., Nagykároly, SZENDREY 1936: 251).

Bolond Pista a félkegyelmű neve (Nyr. 23: 28). SZENDREY (1936: 254) a következő tulajdonnévi eredetű szinonimáit sorolja fel: *antal, balázs, bandi, gazsi, jakab, lajcsi, laji, máté, mihók, miska, misi, gyurka, bence, istók, jankó*.

A diáknyelvből származik a **bugyipista** 'bugylibicska' jelentésű szó (Nyr. 121: 301).

Cigány Pesta (*Pësta*) vagy *Pista* az együgyű, félkegyelmű ember neve (TOLNAI 1898: 5, SZENDREY 1936: 254).

A palacsinta tréfás neve Orosházán **csintapista** (ÚMTsz.).

Első Pista a kisebb, első osztályos tanuló neve a diáknyelvben, más néven elsőista (Székesfehérvár, DOBOS 1898).

A mindig a fiúk után járkáló, őket kísérető lány neve **fiúpista** (Torda, ÚMTsz., SzamSz.), más forrásokban 'férfias természetű nő, hermafrodita' a jelentése (Torda, SZENDREY 1936: 255).

A hazug, köpönyegforgató (személy) neve **fordíts pista** (SZENDREY 1936: 253, Vác, ÚMTsz.).

A katonai szlengben a **géppista** a géppisztoly neve. Ez a fegyver hivatalos gpi. rövidítéséből jöhetett létre. (KIS 1992).

Gácsérpista a gúnyos neve a hengegő, hetvenkedő vadásznak az Alföldön (ÚMTsz.), a *gácsér* ugyanott hím kacsát jelent.

Igyekezet pista az iparkodó ember neve (Vác, SZENDREY 1936: 255).

Intimpista az indiszkrét, túlságosan kíváncsi ember neve, vagy a magánügyeket boncolgató rovat neve a bulvárújságokban (éa.).

Kispista a hozzá nem értő ember neve (éa.), vagy bizalmas stílusminősítéssel tréfás fogadkozásban is előfordul: „*kispista a nevem*” (TÓTFALUSI 1997).

A nőies természetű, női dolgokba avatkozó férfi neve **leánka-pista** (SZENDREY 1936: 255).

A rendőr bizalmas neve a diáknyelvben **mili Pista** (MATIJEVICS 1972).

Termopista az izmos, erős férfi tréfás, gyakori elnevezése a szlengben (BORDÁS 1998).

Az utcás, mindig az utcán kódorgó ember neve *őgyelgő pista* (Vác, SZENDREY 1936: 254).

Ugyanez a jelentése az *utca pista* kifejezésnek (TOLNAI 1898: 6, Zilah, SZENDREY 1936: 254).

3. Igeként: a *megpistál* ige jelentését nem adják meg (SZENDREY 1936: 259), de valószínűleg a *kipistál*-éval rokonítható, vagy talán azonosítható is vele, az előbbi ige jelentése 'kikóstolgat' (Tsz.), 'kikóstolgatja az ételt a konyhában' (SZENDREY 1936: 255), a Ball. szerint 'lassan-lassan kiiszik valamit'.

Tréfál az, aki *istapistáz(ik)* (SZENDREY 1936: 254, MTsz.).

A *belepistul* ige jelentése 'örülten beleszeret, belebolondul, belehabarodik valakibe' (FAZAKAS 1991, KISS 1963), SZENDREY az előbbi változat mellett közli *meg-pistul* alakját is (1936: 255). Az ige tulajdonnévi azonosíthatóságát támasztják alá az egyéb hasonló eredetű névszói és igei származékok is. A szóban megjelenő *-ul* képző elsősorban mellénevekhez kapcsolódik (pl. *szép-ül, but-ul, zöld-ül* stb.) (MMNy. 132), ez is az alapszó melléknévi szófaját támasztja alá.

Az *intimpistáskodik* ige jelentése 'túlzottan érdeklődik más magánügyei iránt, azokba kénytelenül beleavatkozik' (éa.).

RÓBERT

1. A német *Robert* névből származik, mely a germán *Hróðberth* fejleménye (LADÓ 208, LADÓ-BÍRÓ 106).

2. A debreceni diákszlengben *róbertbácsi*-nak is nevezik a férfi nemi szervet (tréf., ritk.) (BORDÁS 1998).

SIMONKA

1. A *Simon* becézett alakja (LADÓ 211, LADÓ-BÍRÓ 110). Első feljegyzései: 1138/1329: *Simon, Symon, Simun* (AkSz.), 1322: *Synka*, 1557: *Simonka* [Mátyás] (CsnSz.).

2. *Simonka* az elnevezése az együgyű, asszonyos, papucshős férfinak (TOLNAI 1898: 5, SZENDREY 1936: 255).

TÓNKA

1. Az *Antal* hangcsoportvesztő, továbbképzett becézett alakja (LADÓ 131, LADÓ-BÍRÓ 30, HAJDÚ 109).

2. Veszprém megyében egyfajta fatölcsér elnevezése a *Tónika* (SZENDREY 1936: 257).

VIKTOR

1. A latin *Victor* névből származik. Régebben a *Győző* és *Géza* nevekkal próbálták magyarosítani (LADÓ 224, LADÓ–BÍRÓ 125).

2. **Piktor Viktor** a szobafestő diáknyelvi elnevezése (Nyr. 121: 298).

ZSUZSIKA

1. A *Zsuzsa* vagy a *Zsuzsanna* becézett alakja (LADÓ 121, LADÓ–BÍRÓ 258).

2. **Zsuzsiká**-nak nevezik a katonák ritkán a kezét önkielégítéskor (KIS 1992), a börtönszlengben pedig az illemhely nevéként használják gyakran (SZABÓ 1999).

Összegzés

I. Dolgozatomban magyar keresztnévek jelentésváltozásnak elemzése során kialakítottam egy olyan elemzési modellt, mely alkalmazható a többi névtípus köznevesült alakjaira is. A köznevesülést a korábbi szakirodalomtól eltérően nem jelentéskapásnak vagy -nyerésnek értelmezem, hanem a különböző névtípusok jelentésszerkezetében a konnotatív jelentés javára bekövetkezett változásnak.

Úgy vélem, hogy a köznevesülés egyik alapvető mozgatója a konnotáció és annak hangsúlyossá válása a név jelentésszerkezetében, amely a nyelvhasználat során, az élőbeszédben történik. Lényeges azonban a használati gyakoriság is: sokkal valószínűbb, hogy olyan névfajtából válik közszó, melyet gyakran használunk, s ennek révén asszociációk, hangulatok sora kapcsolódhat hozzá. Minél szélesebb körben ismert egy név és minél gyakrabban, minél többen, minél változatosabb kommunikációs helyzetekben és kontextusban használják, annál valószínűbb a köznevesülése (és közszói jelentéseinek száma is annál több lesz). Mivel célom a jelenség általános jellemzőinek és tendenciáinak felvázolása, célszerű volt a legtipikusabb és legbővebb adatanyagot nyújtó névtípus kiválasztanom, s mivel kritériumoknak a keresztnévek felelnek meg leginkább, ennek a névtípusnak a jelentésváltozását választottam modellként. A keresztnévi eredetű közszavak igen gyakori és jelentés-, illetve szerkezet szempontjából is változatos voltát egyébként korábban többen is hangsúlyozták (pl. B. LŐRINCZY ÉVA, VITÁNYI BORBÁLA, HEGEDŰS ATTILA).

Több tényező is indokolja e jelenség vizsgálatának szükségességét. Egyrészt kutatásaim szerint jóval több közszói származékot is felmutató tulajdonnévvel kell számolnunk, mint ahogy azt előzőleg sejteni lehetett, és a korábbi véleményekkel szemben megállapíthatjuk azt is, hogy nem új keletű és nem csak a népnyelvre vagy egy adott területre korlátozható a jelenség. A köznevesülés mint nyelvi jelenség nem lokalizálható a nyelvterület egy meghatározott részére, adataim lefedik az egész történelmi Magyarország területét. Nem köthető csupán a nyelvrétegekhez sem ez a jelenség, bár kétségtelenül bizonyos nyelvrétegekben tűnik legdinamikusabbnak a tulajdonnevek (elsősorban a keresztnévek) közszóvá válása. Ilyen alakokban főleg a szleng és diáknyelv bővelkedik. A tulajdonnevek köznevesülésének aktív tendencia voltára nemcsak az összegyűjthető nagyszámú adat utal, hanem az is, hogy nap mint nap találkozunk ilyen alakokkal beszédünkben, de a köznévi alakok (illetve az átmeneti metaforikus használatú vagy

típusjelölő tulajdonnevek is) nagyon gyakoriak pl. a szép- és szórakoztató irodalomban, illetve az újságnyelvben is.

II. Írásom első részében a tulajdonnévről, annak lehetséges megközelítéseiről és jelentéséről írottakat tekintem át, foglalkozom a köznevesülés szakirodalmával és magának a köznevesülésnek mint jelentésváltozásnak az elméleti és gyakorlati megközelítési lehetőségeivel. A tulajdonnevek jelentésének kutatásával foglalkozó elméleti szakirodalom áttekintése után megállapítottam, hogy a tulajdonnév (és ezen belül a keresztnév) meghatározása, alaki szerkezetének és szófaji besorolásának megítélése vita tárgya, s hogy a tulajdonnév meghatározására tett legtöbb kísérlet a névhasználat körülményeit és a tulajdonnév szociokulturális meghatározottságát emeli ki.

A továbbiakban meghatároztam a keresztnévek jelentésszerkezetének megváltozásában szerepet játszó tényezőket. A J. SOLTÉSZ KATALIN által kialakított, minden tulajdonnévtípusra elfogadható jelentésszerkezet-modellt alkalmaztam, kiemelve elemei közül a konnotációt, előismeretet, szituációt és kontextust. A keresztnévekhez kapcsolódó konnotatív jelentés igen erőteljesen meghatározza nemcsak a jelentésváltozás beindulását, hanem annak intenzitását is. Ennek hangsúlyossá válásával magyarázható a nyelvben nemcsak a tulajdonnevek metaforikus és metonimikus használata, hanem a táj- és típusjelölő nevek kialakulása is, pl. *matyó* 'mezőkövesdi ember', *piku* 'göcseji és hetési gúnynév'.

Az előismeretek fontosságát azért hangsúlyozhatjuk, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy egy név aktuálisan nem névként való használatának felismeréséhez szüksége van a beszélőnek, névhasználónak előzetes tudásra, többletismeretre. Ez a nyelvhasználó névkompetenciájából kell, hogy fakadjon, vagyis a beszélőnek (ugyanis ez a változás leggyakrabban az élőbeszédbeli kommunikációhoz köthető) tudnia kell, hogy a jelentésében megváltozott tulajdonnévi elem beilleszthető egy már létező onomasztikai rendszerbe, tehát fel kell tudnia ismerni az aktuálisan nem tulajdonnévi használatot is. Ha a közszóvá válást ilyen értelemben definiáljuk, akkor el kell tekintenünk a korábbi szakirodalomban részletesen felsorolt és elemzett átmeneti jelenségektől: ekkor ugyanis nem átmenetekről, hanem használati helyzetekről beszélhetünk, s hogy éppen közszóként vagy tulajdonnévként szerepel-e az adott elem, azt a szituáció és kontextus dönti el.

Olykor azonban szemantikai vagy morfológiai segítséget is kapunk a nem tulajdonnévi használat felismeréséhez. Szemantikai segítséget jelent a hasonlóságon alapuló névátvitelek, tulajdonnévi metaforák vagy szójátékok alkalmazása, pl. „Vajon hogy lehetett belőle (ti. a viszkisből) a századvég *Rózsa Sándora*?” (az újságnyelvből), morfológiai segítséget pedig a képzők, többes- és múlt idő jelek jelenthetnek, pl. „Az ott gépelő *mancikák* levették a festett üvegablakokat, mert nem volt elég fény” (élőnyelvi adatok), „Egy reggel a feleségecske a zöld víz fölött *berubenskedett* a hosszú pallón a kertbe, (...) csak úgy ruganyoztak

rajta jobbra-balra a lingó-lengő labda gömbölyűségek” (Lengyel Péter: Macskakő).

Kitértem a köznevesülés általános jellemzőinek bemutatására is. A szakirodalom (elsősorban HAJDÚ MIHÁLY 2003-as monográfiája) és az adatgyűjtések vizsgálata után megállapítottam, hogy mindegyik tulajdonnévtípus átmehet jelentésváltáson vagy -változáson: a személynevek (pl. *atilla* ’kabátféle’, *iván* ’orosz férfi’, *bédekker* ’útikönyv’, *hárijános* ’hazudozó’), helynevek (pl. *panama* ’közéleti botrány, korrupció’, *makaó* ’kártyajáték’, *kánaán* ’gazdag vidék’), állatok neve (pl. *Nonius Senior* > *nóniusz* ’lófajta’), tárgyak nevei (pl. *izomkolosszus* ’magas, nagydarab ember’), művészeti alkotások címei, nevei (pl. *biblia* ’minden lényegeset tartalmazó könyv’, *utópia* ’eszményinek elképzelt világ’), márkanevek (pl. *walkman* > *vókmen* ’sétálómagnó’), sőt ritkán intézménynevek (pl. *Triangel* ’három angyal’ (német mulató neve) > **tangel* > *tingel-tangel* > *tingli-tangli* ’könnyű fajsúlyú zene’) és időpont- és eseménynevek is válhatnak közszóvá (pl. „Sztalin *termidorja* hosszan elhúzódott a harmincas években”, „Minden diktátornak volt egy *brumaire tizennyolcadikája*”).

Meghatároztam a változások morfológiai szempontú alaptípusait is. Az öt leggyakoribb típus közül a legkevésbé jellemző az, amikor minden formai változtatás nélkül használnak egy tulajdonnevet köznévként. Ilyen alakulásmóddal főleg márkanevek, pl. *jaffa*, *audi* vagy szakszavak, mértékegységek alakulnak, pl. *watt*, *volt*, *ohm*. Kevésbé érinti a szó testét az a változás, mely csak az idegen nyelvből átvett nevek írásképeinek kiejtésnek megfelelő rögzítését jelenti, pl. *Cardigan* > *kardigán*, *Lynch* > *lincs*, *Sandwich* > *szendvics*. Néhány esetben szabályos hangváltozás történik, pl. *Kain* > *kaján*, *Ágoston* > *aggastyán*. Kaphat a szó végződést: leggyakrabban képzőt vagy ritkábban többesjelet, pl. *katás* ’nőies férfi’, *bélás* ’régii kétforintos’, *tamáskodik* ’hitetlenkedik’, „Ritkán teremnek egyszerre *petőfik*, *aranyok* és *tompák* a magyar irodalomban”. Végül sok tulajdonnevünk összetételben elő- vagy utótagként vált köznévvé, pl. *dobostorta* ’tortafajta’, *kandiklára* ’kíváncsiskodó kislány’. Valószínűleg a második (a *kardigán*, *szendvics*-féle) típus a legjellemzőbb a tulajdonnév → közszó-váltásra.

A köznevesülés jelenségét a kialakuló közszavak jelentése és szófaja szempontjából is vizsgálhatjuk: kialakítottam a leggyakoribb jelentések figyelembevételével 12 jelentéscsoportot, melyet a szemantikai elemzés sorn részletesebben is megvizsgáltam.

III. Dolgozatom második, elemző részének három alfejezetében az összegyűjtött több mint 2000 köznevesült keresztnévi adatot általánosságban, elsősorban a keresztnemek oldaláról kiindulva, majd szerkezeti és jelentéstani szempontból is vizsgálom.

a) Az általános elemzésben először a kiindulási alakok, a keresztnévek oldaláról elemzem a változást. Ebben a részben a névtípusok elkülönítésekor a nyelvhasználati szempontok figyelembevétele volt hangsúlyos. Külön elemeztem az előforduló férfi- és női nevek típusait, megterheltségüket, a gyakoriság és köznévi származékok közti összefüggéseket. A létrejövő közszavak szófaja önálló vizsgálat tárgya volt, amelynek során nagy hangsúlyt fektettem a szófaj- és jelentésváltás elméleti elkülönítésére. Szófajváltásnak neveztem azt a jelenséget, amikor a keresztnév kikerülve a tulajdonnévi kategóriából melléknév, ige vagy indulatszó, esetleg ritkábban névmás vagy határozószó lesz (pl. *katás* 'nőies', *tamáskodik* 'hitetlenkedik', *megjakablik* 'megcsal', *bizistók* 'bizony isten', *'pityipalkó* 'akárki', *senkipál* 'senki', *ungon-berken* 'mindenütt'), de ha köznévvé alakul (pl. *jánosbogár* 'bogárfajta, szentjánosbogár', *anna-virág* 'kerti virág'), akkor jelentésváltozásról van szó.

Az általános elemzés során megállapítottam, hogy a nevek megterheltsége és a köznevesülési hajlam összefügg egymással: a leggyakoribb nevek egyszerűs mind a leggyakrabban köznevesülő nevek is mind a férfi-, mind a női nevek között. A női nevek közül a legtöbb közszói származéka a *Katalin*, *Mária*, *Ilona*, *Luca*, *Anna*, *Erzsébet*, *Borbála*, *Margit*, *Dorottya*, *Júlia* névnek van, a férfinevek között pedig a *János*, *Péter*, *István*, *Mátyás*, *Mihály*, *György*, *Ádám*, *László*, *Balázs* és *András* áll az élen. A leggyakrabban köznevesülő, illetve a legtöbb és legváltozatosabb jelentésű és szerkezetű származékot mutató nevek leginkább a XVIII. század névdivatját tükrözik. Megállapításom szerint valamivel több férfinév vesz részt köznevesülésben, mint női: összegyűjtött anyagomban a férfinevek száma 209, a női nevéké 187. Az alap- és becézett alakok közül a becézett alakok gyakoribbak. A női nevek gyakrabban váltak közszóvá becézett alakjukban, a férfinevek egyes típusaiban viszont nem mutatható ki ebből a szempontból különbség. A kialakuló közszavak domináns szófaja a főnév: a jellemző változástípus tehát a jelentésváltozás és nem a szófajváltás.

b) A szerkezeti elemzésben elsőként a három szerkezeti típust: a keresztnévi eredetű elemek önálló (pl. *matyó* 'veréb', *antal* 'bohó, buta'), összetételben való (pl. *beképzelt maca* 'beképzelt nő', *kevélygyurka* 'rézvirág, Zinnia', *péterháza* 'útszéli csárda', *jancsibab* 'nagy virágú babfajta') és képzős előfordulásait (pl. *arankás* 'aranka nevű gazzal befutott', *jakabi* 'Jakab-nap környékén érő alma', *palizik* 'fiúzik', *lucál* 'csavarog, kószál') különítem el. A három legjellemzőbb szerkezeti típus – a körülbelül hasonló arányban jelentkező – önállóan, összetétel elő-, illetve utótagjává vált keresztnévi eredetű elemek csoportja, a képzős alakok száma ehhez a három főtípushoz képest elhanyagolható. Egy névcsoporton belül általában nem az alapalak, hanem a leggyakoribb becéző forma mutatja a szerkezetileg legváltozatosabb közszói családot. Ha a keresztnévi eredetű elem

előtagként vagy főnévi jelzőként áll, akkor igen gyakran tréfásan lekicsinylő értelműk van, kevésbé értékeset vagy egyszerűen kisebbet jelölnek (pl. *laci*ház 'kis ház, melyet a főépülethez csatoltak', *jancsibicska* 'kisbicska'). Annak a két típusnak az aránya, melyben a keresztnévi eredetű elem elő- és utótagként áll (pl. *ruhagyuri* 'rendetlenül öltözködő férfi', *emberveron* 'férfiasszony'), az általam vizsgált korpuszban egyenlő. A névszó- és igeképzővel létrejött alakok aránya a többi típushoz képest egyformán csekély. Tipikus képző a *-(V)z* és a *-(V)l*, a névszóképzők közül pedig az *-s*. E részben kiemeltem és részletesebben is megvizsgáltam meg a két legtöbb közszoói alakot mutató női és férfinevet (a *Katalin*-t, *Mária*-t, *János*-t és *Péter*-t).

c) A jelentéstani részben a vizsgált adatok alapján megállapítottam a 12 leggyakoribb jelentéscsoportot. Tapasztalataim alapján a magyar nyelvben ebben a szótípusban a leggyakrabban a következő jelentésekkel találkozhatunk: ember megnevezése és tulajdonsága (*lécférő* 'vékony fiú'); növény neve (*albertlevél* 'babérlevél'); állat neve (*balázsló* 'szitakötő'); tárgy neve (*jancsiszög* 'szögfajta'); cselekvésfogalom igével kifejezve (*beandrásol* 'két gerendát alul egy harmadikkal A betű formában rögzít'); testrész neve (*ádámkocsány* 'gégefő'); hiedelem, babona, szokás (*balázsolás* 'Balázs-napi népszokás'); étel (vagy ital) neve (*áronlé* 'pálinka'); ruhafajta neve (*dorkó* 'tornacipő'); játék (vagy azzal kapcsolatos fogalom, tárgy) neve (*csókos Kristóf* 'tök nyolcas a kártyában'); káromkodás, eufémizmus (*istók bérék!*), és kialakítottam egy be nem sorolható alakokat tartalmazó kategóriát is (*péterke* 'makacsság'). Mivel egyértelművé vált, hogy nemcsak a név jelentésszerkezete, illetve kereszttévként való gyakorisága, hanem egyéb tényezők, például a névhez kapcsolódó kultuszok, hiedelmek, babonák is befolyásolják a kialakuló közszoói alakok számát és szerkezeti, jelentésbeli gazdagságát, érdemesnek tűnt néhány nevet ebből a szempontból is megvizsgálni. Így került vizsgálat alá az *István* és a *Mária* keresztnévünk.

Az adatok szemantikai elemzése kimutatta (a korábbi szakirodalomban már szép számmal szereplő vizsgálatokkal egybehangzóan), hogy a keresztnévi eredetű közszoói alakok leggyakrabban az embert és annak valamilyen tulajdonságát nevezik meg. A keresztnévi elem funkciója az ember megnevezéseként az, hogy az (általában az előtagban megnevezett) tulajdonságot nemhez kösse. Az emberre vonatkozó kifejezések ilyenkor „valamilyen tulajdonságú férfi vagy nő” értelemben szerepelnek (pl. *bócértos vica* 'borzas, fésületlen nő', *naplesi jankó* 'lusta férfi'). Az egyes jelentéstípusoknak meg tudjuk határozni a jellegzetes neveit is. Az első öt típus közül ember megnevezéseként leggyakrabban szerepel a *Kata*, *Jankó*, *Pali*, *Pila*, *Kati*, *Jancsi*, *Pista*, állatnévként a *Kata*, *Bence*, *Ilona*, *Katica*, *Péter*, *Kató*, *János*, növény neveként a *Kata*, *György*, *Jakab*, *Jankó*, *János*,

Csilla, tárgy neveként a *Jancsi*, *Jankó*, *Laci*, *Péter*, *Petike*, igeiként pedig leggyakrabban a *Pista*, *Antal*, *Pali*, *Lukács*, *Geci* és *István* nevek fordulnak elő.

A rezsemantizációval létrejött alakok (pl. *alkoholpista* 'alkoholista', *bálinthal* 'balinhal, halfajta', *fülespéter* 'presbiter') a leggyakoribb jelentés- és szerkezeti típusok analógiájára jönnek létre.

IV. Munkám különálló fejezeteként a köznevesült keresztnévek szótárának egy részét adom közre, mely a dolgozat alapjául szolgáló korpusznak kb. egytizedét teszi ki. A névtár alapja az *Új magyar tájszótár* első három kötetének több mint 700 köznevesült keresztnévet tartalmazó adata. Mivel az adatgyűjtés lezárásáig csak az ÚMTsz. első három kötetének (A–M) átvizsgálására nyílt lehetőség, a további gyűjtést először a tájszótárak, majd a diakrón és szinkrón normatív szótárak átvizsgálásával folytattam, s végül kisebb szótárak, adatgyűjtések és a *Magyar Nyelvőr* szóközlései zárták a sort. Az ÚMTsz. három kötetén kívül elsősorban 32 kisebb, egy-egy nyelvi réteg szókincsét felölelő, illetve szak- és regionális szótár anyagát dolgoztam fel, majd az itt talált anyagot kerestem vissza a többi szótárban és a folyóiratokban.

A dolgozatomban közzéadott szótár az általam vizsgált 396 magyar keresztné és becenév közül 28-nak tartalmazza a közszói származékait. A névtár a feldolgozott keresztnévek köznévi és igei alakjait betűrendbe állított szócikkekben közli. A szócikk első pontja az adott névre vonatkozik, annak történetét, családnévként való előfordulását adja meg. A második pontban a név köznévi alakjai jelennek meg. A vizsgált nevek igen gyakran szerepelnek szólásokban és közmondásokban (elsősorban önállóan, ritkábban jelzővel), de nem feltétlenül köznévi értelemben, fontos volt ezek bemutatása is. A köznévi alakok besorolásának alapja a szó szerkezete volt: külön pontba került ezek alapján a név önálló, elő- és utótagként, illetve névszói képzett alakban való előfordulása. A szócikk harmadik pontja az igei előfordulásokat sorolja fel.

V. Vizsgálataim alapján elmondható, hogy minden nyelv tulajdonneveit érinti ez a változástípus: erre szakirodalmi és szótári adatok is utalnak, a finn és észti nyelv megfelelő elemeivel végzett összehasonlító elemzés pedig arra világít rá, hogy a származékszavaknak ugyanazokkal a szerkezeti és jelentéstípusaival számolhatunk más nyelvekben is, mint a magyarban. Ezek alapján nemcsak a köznevesülést mint jelentésváltozást tekinthetjük nyelvi univerzálénak, hanem e jelenség megvalósulásának általános mintáit is.

Summary

I. Analysing the semantic change of Hungarian given names in my dissertation, I created a model for analysis which applies to appellativisation of other name types, too. Contrary to former literature, I do not interpret appellativisation as semantic content acquisition or enhancement but as a shift in the semantic structure of different name types for the benefit of connotative meaning.

I think that appellativisation is primarily driven by connotation and its gaining emphasis in the semantic structure of the name which takes place during language use, in the spoken language. However, the frequency of use is also important since it is much more probable that an often used name type appellativises and to which usage relates a range of associations and moods. The appellativisation of a name is the more probable the wider the cognisance of a name is and the more people use it the more frequently and in the more diverse communication situations and contexts (and it will also lead to an increased number of its appellative meanings). Since my objective is to outline the general characteristics and tendencies of the phenomenon, it seemed just reasonable to choose the most typical name type which promised the most data and since it is given names that satisfy those criteria the most I chose the semantic change of this name type as a model. It is worth to note that the diversity of appellatives of given name origin was stressed by several researchers formerly (including ÉVA B. LŐRINCZY, BORBÁLA VITÁNYI, ATTILA HEGEDŰS).

Several factors support the necessity of the examination of this phenomenon. On the one hand, my researches suggest that a lot more proper names have appellative derivatives than supposed before and, contrary to former opinions, the phenomenon is not new and is not confined to dialects or to a given area. Appellativisation as a linguistic phenomenon cannot be localised to a certain part of the language area since my data cover the whole territory of the historical Hungary. Also, this phenomenon cannot be confined to linguistic strata only, although it is true that the appellativisation of proper names (mainly given names) are the most dynamic in certain linguistic strata. It is mainly slang and the students' language that are rich in such forms. The appellativisation of proper names as an active trend is shown not only by the large amount of data that can be collected but also the fact that we encounter such forms in our speech day by day and appellative forms (that is, proper names in a transitional metaphoric use or those denoting types) are also very frequent e.g. in literature and in entertaining works as well as in the language of the media.

II. In the first part of my writing, I provide an overview of the literature on the proper name and possible approaches to it and regarding its meaning, I deal

with the literature of appellativisation and possible theoretical and practical approaches of appellativisation itself as a semantic change. Following the overview of the theoretical literature researching the meaning of proper names, I could find that the definition of proper name (including given name) and the determination of its formal structure and its being assigned to a word class is doubtful and that most attempts at the definition of proper name highlight circumstances of name usage and the sociocultural determination of proper name.

In the following, I determined factors active in the change of the semantic structure of given names. I applied a model of semantic structure to be accepted for any type of proper names as established by KATALIN J. SOLTÉSZ, highlighting connotation, previous knowledge, situation and context among its elements. Connotative meaning associated with given names determines the launch of semantic change and its intensity as well quite strongly. The stressing of this explains metaphoric and metonymic usage of proper names in the language and also the creation of names denoting regions and types, e.g., *matyó* 'a person from the town of Mezőkövesd', *piku* 'a nickname in the regions Göcsej and Hetés'.

The importance of background knowledge should be stressed since experience shows that the recognition of the actual appellative usage of a name by the speaker or the name user necessitates background and extra knowledge on his part. This should come from the name competence of the user of the language, that is, the speaker (since this change is most frequently present in spoken communication) should know that the proper name element changed in its meaning may be part of an already existing onomastic system, that is, he should recognise actual appellative usage, too. Should appellativisation be defined in such a sense, then we should neglect transitional phenomena listed in detail and analysed in former literature since here we do not talk about transitions but about usage situations and the actual appearance of the given element as an appellative or a proper name is decided by the situation and the context.

However, sometimes we get help from semantics or morphology, too, to recognise appellative usage. The application of metonyms based on similarity, metaphors or wordplays with proper names help from the side of semantics, e.g., „How could have he become (that is, the 'Whisky' robber) the *Rózsa Sándor* [famous robber of the 19th century] of the end of the century?” (from the press), and morphological help comes with derivatives, plural and past suffixes, e.g., „*Mancikas* [Mancika = familiar version for certain female given names] took the painted glass windows off since they had not enough light” (data from spoken language), „One morning the little wife *rubensed* into the garden through the long boardwalk above the green water (...) and her swinging ball roundnesses were just springing on her on each side” (Péter Lengyel: *Macskakő* [Cobblestone]).

I also presented the general characteristics of appellativisation, too. After examining the literature (mainly the 2003 monograph of MIHÁLY HAJDÚ) and data collections, I stated that all proper name types may be subject to semantic shift or change: personal names (e.g., *atilla* 'coat type' [Attila], *iván* 'Russian man' [Ivan], *bédekker* 'travel book, baedeker' [Baedeker], *hárijános* 'liar' [János Hárty, famous liar]), placenames (e.g., *panama* 'scandal or corruption in the public domain', *makaó* 'card play' [Macao], *kánaán* 'rich region' [Kanaan]), animal names (e.g., *Nonius Senior* > *nóniusz* 'horse type'), names of objects (e.g., *izomkolosszus* 'tall and strong man' [Colossus]), titles or names of works of art (e.g., *biblia* 'a book containing all the important information' [Bible], *utópia* 'utopistic world' [Utopia]), trade names (e.g., *walkman* > *vókmén* 'walkman'), and, although rarely, institution names (e.g., *Triangel* 'three angels' (the name of a German bar) > **tangel* > *tingel-tangel* > *tingli-tangli* 'light popular music') and names of dates and events may also become appellatives (e.g., „the *thermidor* of Stalin was long in the thirties”, „All dictators have their own *brumaires* the eighteenth”).

I also defined the morphological basic types of changes. From among the five most frequent types, the least typical is when a proper name is used as an appellative without any formal change. Such formation characterises mainly trade names, e.g., *jaffa*, *audi* or technical terms and measurement units, e.g., *watt*, *volt*, *ohm*. The form of the word is less affected by a change when it is only that the written form of names borrowed from the foreign language is adjusted to its pronounced form, e.g., *Cardigan* > *kardigán*, *Lynch* > *lincs*, *Sandwich* > *szendvics*. In some cases, a regular phonetic change occurs, e.g., *Kain* > *kaján*, *Ágoston* > *aggastyán*. The word might be given a suffix, which is usually a derivative or a plural suffix, e.g., *katás* 'feminine man' [Kata ~ En. Kate], *bélás* 'old 2 forint coin in Hungary' [from the man's name Béla], *tamáskodik* 'having doubts' [Tamás ~ En. Thomas], „We rarely have *Petőfis*, *Aranys* and *Tompas* in Hungarian literature simultaneously” [names of Hungarian poets]. And last, a lot of our proper names became an appellative in a compound form as its first or second part, e.g., *dobostorta* 'cake type' [the famous confectioner Dobos], *kandiklára* 'curious little girl' [Klára ~ En. Clara]. Probably the second type (*kardigán*, *szendvics* [~ *Cardigan*, *Sandwich*]) is most typical for proper name → appellative shifts.

The phenomenon of appellativisation might be examined for the meaning and word class of appellatives that are formed: I created 12 groups of meanings by taking the most frequent meanings into account which I examined in more details, too during the semantic analysis.

III. In three subchapters of the second analytical part of my dissertation, I examine the collected more than 2,000 data for appellativised given names in ge-

neral, from the side of given names first and then for structural and semantic aspects, too.

a) In the general analysis, I analyse change first from the side of initial forms, that is, given names. In this part, the taking into account of language use aspects was stressed for the separation of name types. I analysed separately the following: types of occurring man's and woman's names, their frequency, and relationship between frequency and appellative derivatives. A special study was dedicated to the word class of appellatives thus created during which I stressed the theoretical separation of word class and semantic shift. I denote as word class shift that phenomenon when the given name leaves the category of proper names and becomes an adjective, a verb or an interjection or, less frequently, a pronoun or an adverb (e.g., *katás* 'feminine', *tamáskodik* 'having doubts', *megjakablik* 'cheats' [Jakab ~ En. James], *bizistók* 'upon my word' [God], *pityipalkó* 'anyone' [Pál ~ En. Paul], *senkipál* 'nobody' [Pál ~ En. Paul], *ungon-berken* 'everywhere' [Ung and Bereg being counties of the historical Hungary]), but when it is appellativised (e.g., *jánosbogár* 'glow-worm' [János ~ En. John], *anna-virág* 'garden flower' [Anna]) then we have meaning change.

During the general analysis, I managed to state that the frequency of names and the tendency for appellativisation are interconnected, the most frequent names being those apt to be appellativised the most frequently, too, both among male and female names. The largest number of appellativised derivatives comes from the following female names: *Katalin* [Katherine], *Mária* [Mary], *Ilona* [Helen], *Luca* [Lucy], *Anna*, *Erzsébet* [Elizabeth], *Borbála* [Barbara], *Margit* [Margaret], *Dorottya* [Dorothy], *Júlia* [Julia] and top male names are *János* [John], *Péter* [Peter], *István* [Stephen], *Mátyás* [Matthew], *Mihály* [Michael], *György* [George], *Ádám* [Adam], *László*, *Balázs* [Blaise] and *András* [Andrew]. Names that tend to get appellativised most frequently and have the most derivatives with the most diverse meaning and structure reflect primarily the name fashion of the 18th century. I found that a slightly more male names are affected by appellativisation than female ones: my collection contains 209 male and 187 female names. From among basic and familiarised forms, the latter are more frequent. Female names appellativised more frequently in their familiar forms but there is no difference to be shown among certain types of male names. The dominant word class of appellatives to be created is noun: therefore the significant change type is meaning change and not word class change.

b) In the structural analysis, I separate the three structural types first and these are the following: occurrences of elements derived from given names independently (e.g., *matyó* 'sparrow' [Mátyás ~ En. Matthew], *antal* 'stupid' [Antal ~ En. Anthony]), in compound form (e.g., *beképzelt maca* 'conceited women' [Maca = familiar form of several female names], *kevélygyurka* 'zinnia' [György

~ En. George], *péterháza* 'pub along the road' [Péter ~ En. Peter], *jancsibab* 'a bean type with large flowers' [Jancsi ~ En. John]) and with derivatives (e.g., *arankás* 'covered with dodder' [from the female name Aranka], *jakabi* 'apple to ripe around St James's day' [Jakab ~ En. James], *palizik* 'going out with boys' [Pál ~ En. Paul], *lucál* 'pottering' [Luca ~ En. Lucy]). The three most typical structural types is the group of elements deriving from given names are those occurring independently and as first and last parts of compounds which occur roughly in the same proportion, the number of forms with derivatives being negligible compared to these three main types. Within a name group, it is usually not the basic form but the most frequent familiar form that shows us the appellative family in its largest structural diversity. If the element derived from the given name occurs as a first element or a nominal adjective, then these often have a jolly diminutive meaning denoting something less valuable or, simply, smaller (e.g., *laciház* 'small house attached to the main building' [from the male name László], *jancsibicska* 'small knife' [János ~ En. John]). The proportion of those two types where the element derived from given names is present as first or second part (e.g., *ruhagyuri* 'a man dressing carelessly' [György ~ En. George], *emberveron* 'masculine woman' [Veronika ~ En. Veronica]) is equal in the corpus examined by me. The proportion of forms derived with nominal and verbal derivatives are equally small. Typical derivatives are *-(V)z* and *-(V)l*, and, from among nominal derivatives, *-s*. In this part, I highlighted the two female and two male names which have the most appellative forms and I examined them in more detail, too (these being *Katalin*, *Mária*, *János* and *Péter*).

c) In the semantic part, I established the 12 most frequent groups of meanings based on the data examined. According to my experiences, this word type manifests the following meanings most frequently: name and characteristic of a man (*lécferkó* 'thin boy' [Ferenc ~ En. Francis]); plant name (*albertlevél* 'bay leaf' [Albert]); animal name (*balázsló* 'dragon-fly' [Balázs ~ En. Blaise]); object name (*jancsiszög* 'nail type' [János ~ En. John]); action expressed with a verb (*beandrásol* 'fixing two beams with a third below in the form of the letter A' [András ~ En. Andrew]); body part name (*ádámkocsány* 'larynx' [Ádám ~ En. Adam]); belief, superstition, custom (*balázsolás* 'a folk custom on St Blaise's day' [Balázs ~ En. Blaise]); the name of a food (or drink) (*áronlé* 'brandy' [Áron ~ En. Aaron]); the name of a dress type (*dorkó* 'tornacipő'); name of a game (or an associated concept or object) (*csókos Kristóf* 'the eight of diamonds' [Kristóf ~ En. Christopher]); swearing, euphemism (*istók bérék!* [God]), and I formed a category for uncategorisable forms, too (*péterke* 'stiffness' [Péter ~ En. Peter]). As it became more evident that the number and the structural and semantic richness of created appellatives are influenced by other factors, too, apart from the semantic structure of the name and its frequency as a given name, including

cults, beliefs and superstitions associated with the name, it seemed worth to examine some names from this aspect, too. Therefore I examined two Hungarian given names, *István* [En. Stephen] and *Mária* [En. Mary].

The semantic analysis of data showed (corresponding to examinations abundant in the former literature) that appellatives derived from given names name usually man and some of his characteristics. The function of the given name when naming man is to link the characteristic (which is referred to in the first part, usually) to a gender. Expressions relating to man occur this time in the meaning „man or woman with certain characteristics” (e.g., *bócértos vica* 'uncombed woman' [Éva ~ En. Eve], *naplesi jankó* 'lazy man' [János ~ En. John]). We are able to determine typical names for each meaning types, too. In the first five types, the following are the most frequent as denoting to man: *Kata*, *Jankó*, *Pali*, *Pila*, *Kati*, *Jancsi*, *Pista*, to animals: *Kata*, *Bence*, *Ilona*, *Katica*, *Péter*, *Kató*, *János*, to plants: *Kata*, *György*, *Jakab*, *Jankó*, *János*, *Csilla*, to objects: *Jancsi*, *Jankó*, *Laci*, *Péter*, *Petike*, and as verbs: *Pista*, *Antal*, *Pali*, *Lukács*, *Geci* and *István*.

Forms which are resemantised (e.g., *alkoholpista* 'alcoholic' [István ~ En. Stephen], *bálinthal* 'bream' [Bálint ~ En. Valentine], *fülespéter* 'presbyter' [Péter ~ En. Peter]) are created by way of analogy with the most frequent meaning and structural types.

IV. As a separate chapter of my work, I publish a part of the dictionary of appellativised given names which is ca. one-tenth of the corpus being the basis of the dissertation. The basis of the given name inventory is data containing more than 700 appellativised given names from the three first volumes of *Új magyar tájszótár* [ÚMTSz., New Hungarian Dictionary of Dialects]. As it was possible to examine only the first three volumes (A to M) of the until my closing of the collection of data, further collection was based on dictionaries of dialects, then of diachronous and synchronous normative dictionaries and I finished work by examining dictionaries of language layers, data collections and word data from the journal *Magyar Nyelvőr*. Apart from the three volumes of ÚMTSz., I processed the material of 32 smaller dictionaries containing vocabulary of language layers and technical and regional vocabulary and then I cross-checked the material found here with other dictionaries and journals.

The dictionary published in my dissertation contains the appellative derivations of 28 Hungarian given and familiar names from among the 396 ones examined by me. The name inventory presents appellative and verbal forms of the processed given names in entries in alphabetical order. The first point of the entry relates to the name, and presents its history and occurrence as a family name. The second point lists appellative forms of the name. The examined names occur quite frequently in idiomatic expressions and proverbs (primarily indepen-

dently and, more rarely, with an attribute), but not necessarily in an appellative sense; it was important to present these, too. The categorisation of appellative forms was based on the structure of the word: a separate point was dedicated to the occurrence of the name independently, as first or second part of a compound and in a nominal derivative. The third point of the entry lists verbal occurrences.

V. Based on my study, I can state that this type of change affects the proper names of all languages as supported by data from the literature and from dictionaries, too, and a comparative analysis with the corresponding elements of Finnish and Estonian language shows us that the same structural and meaning types of derived words occur in other languages, too, as in Hungarian. Accordingly, not only appellativisation as a meaning change can be considered as a linguistic universal but the general patterns of the realisation of this phenomenon, too.

A kötetben előforduló keresztnévek mutatója

<i>Aladár</i>	47, 82	<i>Árpádka</i>	47, 91
<i>Alajos</i>	47, 58, 65, 81	<i>Árpika</i>	47, 65, 83, 94
<i>Albert</i>	47, 83, 88, 141, 147	<i>Balázs</i>	47, 54, 68, 69, 80, 82, 83, 84, 87, 91, 92, 103, 134, 140, 141, 146, 147
<i>Alexander</i>	47, 64, 65, 83	<i>Bandi</i>	47, 79, 80, 81, 84, 86, 87, 103, 134
<i>Alfonz</i>	47, 65	<i>Bandiska</i>	47, 57, 58, 80
<i>Ali</i>	47, 81	<i>Bandó</i>	33, 47, 88, 99
<i>Ambrus</i>	47, 90	<i>Barbara</i>	52, 53, 146
<i>Ancsa</i>	31, 47, 80, 88	<i>Barbi</i>	30, 47, 53, 58, 81
<i>Ancsurka</i>	47, 65, 81	<i>Bari</i>	80, 81
<i>Andor</i>	47, 65, 92, 99	<i>Barkó</i>	27
<i>András</i>	47, 54, 81, 82, 88, 90, 99, 140, 141, 146, 147	<i>Bartalan</i>	27
<i>Andris</i>	47, 64, 65, 90	<i>Bálint</i>	47, 813, 85, 87, 93, 141, 148
<i>Angelika</i>	47, 83	<i>Bence</i>	33, 42, 47, 53, 54, 65, 73, 80, 81, 84, 85, 86, 87, 93, 94, 95, 96, 103, 116, 117, 134, 141, 148
<i>Angi</i>	47, 31	<i>Benedek</i>	47, 54, 80, 83
<i>Angica</i>	47, 31, 65	<i>Berci</i>	47, 58, 81, 94, 95
<i>Anna</i>	47, 52, 53, 83, 140, 146	<i>Bernát</i>	47, 88
<i>Annus</i>	47, 66, 69, 72, 89	<i>Bertalan</i>	27, 47, 64, 65, 87
<i>Antal</i>	21, 33, 47, 64, 67, 68, 69, 72, 80, 88, 89, 103, 133, 135, 140, 141, 146	<i>Béla</i>	26, 37, 43, 47, 55, 57, 58, 79, 82, 92, 145
<i>Antalka</i>	47	<i>Bélácska</i>	47, 64
<i>Antalkó</i>	33, 47, 57, 88	<i>Bora</i>	47, 57, 64, 81
<i>Anti</i>	31, 47	<i>Borbála</i>	47, 52, 53, 91, 140, 146
<i>Apalin</i>	47, 80	<i>Borcsa</i>	47, 64, 88, 91
<i>Aranka</i>	47, 57, 66, 79, 82, 83, 140, 147	<i>Bori</i>	47, 80, 81, 91
<i>Arisztid</i>	27, 47, 64, 80	<i>Borika</i>	47, 91
<i>Attila</i>	20	<i>Boris</i>	47, 91, 94
<i>Ábel</i>	27, 47, 83	<i>Boriska</i>	47, 94
<i>Ábrahám</i>	47, 83	<i>Borka</i>	47, 80
<i>Ádám</i>	47, 54, 81, 90, 91, 92, 140, 141, 146, 147	<i>Botond</i>	53
<i>Ági</i>	47, 65	<i>Bódi</i>	47, 64, 65, 103
<i>Ágnes</i>	47, 84, 87, 89	<i>Böske</i>	33, 47, 58, 81, 83, 88
<i>Ágoston</i>	47, 81, 139, 145		
<i>Áron</i>	27, 47, 83, 91, 141, 147		
<i>Árpád</i>	47, 88, 91		

Bözsike 47, 64, 118
Buda 47, 65, 86, 91
Csicsa 51, 73
Csilla 47, 83, 142, 148
Damján ~ Demjén 47, 50
Dani 47, 58
Dániel 54, 90
Dávid 48, 54, 68, 69, 88, 90
Deme ~ Döme 48, 50
Demeter ~ Dömötör 48, 54, 68, 69, 91
Dezső 43, 48, 57
Dora 48, 79
Dóra 48, 52, 53, 91
Dorci 48, 91
Dorcó 48, 57, 91
Dorka 47, 48, 81
Dorkó ~ Durkó 48, 50, 88, 91, 134, 147
Dorottya 27, 48, 52, 55, 140, 146
Döme 50, 79, 91, 92
Dönci 48, 81, 88
Ede 48, 91
Elek 30, 48
Elemér 48, 81
Ella 48, 64
Elvira 48, 82
Emánuel 32
Emese 31, 48, 64
Emőke 48, 81
Enikő 53
Erazmus 32
Erzsébet 32, 33, 48, 52, 53, 57, 66, 72, 89, 125, 129, 140, 146
Eszter 52, 53
Etel 46, 48
Eulália 27, 57
Éva 27, 48, 52, 85, 87, 90, 148
Fanni 52, 53
Fáncsi 48, 81

Fáni 34, 48, 53
Ferenc 48, 53, 55, 91, 147
Feri 48, 68, 94, 95
Ferkó 48, 79, 80, 82, 92, 94, 95, 119, 141, 147
Flórián 48, 81, 91
Franci 48, 67, 80, 88
Frici 48, 81, 99
Fruska 20, 34, 48, 59, 81
Gabika 48, 50, 80
Gabriella 48, 64, 81
Gábor 41, 50, 57, 86, 87, 94
Gáspár 48, 85, 87
Gazsi 48, 81, 103, 134
Gazsó 48, 87
Geci 48, 60, 67, 73, 91, 100, 142, 148
Gergely 48, 54, 91, 92, 94, 99
Gergő 48, 67, 79
Gerő 48, 99
Gertrúd 48, 57, 64, 79
Géza 48, 67, 68, 69, 79, 82, 90, 136
Gizella 79
Gizi 48, 81, 91
György 24, 33, 42, 48, 53, 54, 60, 73, 83, 84, 85, 87, 88, 93, 98, 140, 141, 146, 147
Gyula 48, 80, 81
Gyura 48, 87
Gyuri 48, 60, 65, 80, 81, 82, 84, 87, 91, 92, 93, 141, 147
Gyurica 98
Gyurka 42, 48, 560, 65, 67, 79, 80, 82, 83, 87, 88, 90, 91, 92, 93, 103, 112, 134, 140, 146
Gyurkó 21, 33, 48, 67, 83, 88, 98
Gyuszi 33, 48, 91

Helén 48, 64, 79
Ica 48, 80
Icu 48, 91
Ilona 33, 37, 48, 52, 73, 79, 84, 85, 86, 87, 100, 120, 123, 140, 141, 146, 148
Ilonca 48, 100
Ilonka 33, 47, 48, 84, 86, 87
Imre 54
Irma 46, 48
Ista 67, 73, 75
Isti 73, 75
Istók 48, 57, 66, 73, 75, 80, 88, 91, 92, 94, 95, 102, 103, 134, 140, 141, 146, 147
István 48, 53, 54, 57, 63, 65, 67, 68, 73–76, 88, 89, 91, 92, 94, 95, 109, 133, 140, 141, 142, 146, 148
Iván 34, 48, 91, 94, 95, 139, 145
Ivánka 48, 91, 94, 95
Jakab 19, 48, 60, 66, 68, 69, 70, 73, 81, 90, 91, 92, 103, 133, 140, 141, 146, 147, 148
Jancsi 21, 33, 37, 42, 43, 48, 58, 59, 60, 61, 63, 65, 73, 79, 80, 81, 83, 87, 88, 91, 92, 93, 98, 100–104, 106, 108, 109, 112, 115, 140, 141, 142, 146, 147
Jancsika 31, 48, 63, 81, 82, 88, 91, 100, 101, 109
Jancsikó 31, 109
Jani 42, 48, 57, 58, 63, 80, 83, 92, 98
Janika 48, 63, 65, 81
Janka 48, 80

Jankó 31, 33, 39, 41, 42, 43, 46, 48, 57, 58, 60, 63, 65, 66, 67, 73, 79, 80, 81, 83, 88, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 104–7, 108, 110, 134, 141, 142, 148
János 14, 21, 24, 31, 32, 33, 34, 37, 41, 42, 43, 46, 48, 53, 54, 57, 58, 60, 61, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 73, 74, 76, 80, 81, 83, 85, 87, 89, 91, 92, 93, 98, 100, 101, 102, 104, 106, 107–111, 118, 133, 139, 140, 141, 145, 146, 147, 148
Jánoska 48, 63, 87, 92
Jenő 48, 81
Jolán 48, 64, 79
Jónás 79
Jóska 48, 81, 83, 84
József 48, 50, 54
Józsi 48, 91, 92
Józsua 48, 83
Juci 48, 52, 79, 80, 81
Jucó 48, 52, 80
Judit 52
Julcsi 48, 88
Juli 48, 80
Julianna 48, 52, 66, 72, 112
Julis 48, 81, 112
Juliska 24, 48, 73
Jutka 47, 48, 52, 60, 80, 81, 88
Júda 48, 80
Júlia 48, 52, 112, 140, 146
Kata 29, 30, 33, 35, 47, 48, 59, 60, 61, 63, 65, 66, 73, 75, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 112–8, 119, 120, 122, 123, 141, 145, 148

Katalána	48, 61, 92	Kádi	48, 61, 62, 79, 124
Katalika	48, 61, 114	Károly	48, 86, 87, 94
Katalin	33, 37, 48, 52, 53, 54, 57, 60, 61–2, 63, 64, 67, 72, 73, 83, 84, 85, 86, 89, 91, 92, 112, 118, 122, 123, 124, 140, 141, 146, 147	Károlyka	48, 91
Katalina	72, 92, 122	Kázmér	48, 124
Katalinka	33, 48, 61, 72, 86, 114, 122, 123	Kicsipista	76
Katarinka	48, 61, 122	Kispista	76
Kati	31, 41, 48, 60, 61, 65, 66, 67, 73, 80, 81, 83, 84, 86, 88, 89, 91, 92, 93, 98, 113, 116, 118– 122, 141, 148	Kispisti	76
Katica	19, 23, 40, 42, 43, 46, 48, 56, 60, 61, 65, 67, 69, 73, 80, 83, 84, 85, 86, 87, 89, 91, 92, 93, 112, 120, 122–4, 131, 141, 148	Klára	36, 48, 52, 139, 145
Katici	48, 61, 72, 84, 85, 87	Klári	48, 60, 94, 95
Katika	23, 48, 62, 83, 92, 94, 95, 96, 122	Kristóf	48, 92, 141, 147
Katilinka	48, 61, 62, 122	Krisztián	54
Katinka	48, 61, 62	Krisztina	48, 52, 64
Katiska	48, 61, 62, 124	Laci	48, 59, 73, 79, 80, 88, 91, 94, 141, 142, 147
Katka	48, 62, 67, 88, 89	Lackó	48, 60, 66, 83
Kató	31, 48, 62, 81, 83, 84, 86, 87, 113, 119, 122, 123, 141, 148	Lajcsi	43, 48, 69, 134
Katóka	48, 62, 80, 83, 86, 92, 122, 123	Laji	48, 58, 134
Katonka	48, 62	Lajos	48, 54
Katus	41, 48, 62, 67, 68, 80, 86, 89	Lajoska	48, 89
Katuska	48, 60, 62, 67, 72, 80, 82, 85, 86, 89, 114, 120, 122	Lala	33, 48
Katyarina	48, 61, 62	László	31, 48, 54, 66, 73, 94, 95, 140, 146, 147
Katyí	92, 118, 122	Lázár	48, 68, 69, 70, 89
		Leila	48, 65
		Levente	53
		Lidi	48, 57
		Lila	48, 81
		Lili	48, 65, 91
		Lina	48, 81
		Linda	48, 66, 122
		Lipi	28, 76
		Lizi	49, 83, 91
		Lizike	49, 64, 125
		Lonci	49, 29
		Loncika	49
		Lökös ~ Lőkös	32
		Lőrinc	32, 49, 66, 81, 85, 87
		Lőrincke	49, 88
		Luca	27, 41, 49, 52, 53, 54, 60, 66, 67, 68, 81, 88, 89, 91, 125–7, 140, 146, 147

Lujza 49, 80
Lukács 19, 49, 68, 70, 73, 83, 87, 88, 90, 142
Maca 34, 41, 43, 49, 50, 58, 62, 65, 66, 70, 76, 78, 80, 81, 83, 89, 140, 146
Maci 49, 50
Mackó 42, 49, 50, 80, 91, 87, 91
Magdalinka 33, 49, 85, 87
Magdolna 49
Maja 76
Manci 30, 31, 33, 37, 49, 57, 68, 79, 80, 81, 87, 89
Mancika 30, 49, 66, 138, 144
Manka 49, 76
Manó 32, 49, 60, 66, 91
Mara 76
Marci 21, 49, 79, 84, 85, 86, 87, 91, 93, 94, 95, 96, 121
Marcsa 49, 58, 62, 68, 78, 89
Marcsi 49, 58, 62, 76, 78, 94, 95
Maresz 49, 58, 62, 76, 78, 94, 95
Margit 49, 50, 52, 60, 84, 86, 88, 140, 146
Mari 47, 49, 58, 62, 76, 78, 94
Mariann 50, 76
Marianna 76
Marietta 76
Marika 22, 49, 58, 62, 76, 78, 94, 95
Marinka 49, 62, 64, 78, 81
Maris 49, 58, 62, 76, 78, 81, 86, 87, 92
Mariska 49, 58, 62, 76, 77, 79, 94, 95, 96
Mariskó 49, 62, 78, 86
Masa 49, 62, 76, 76, 88

Matyi 22, 30, 34, 41, 42, 49, 60, 67, 79, 80, 81, 84, 87, 91, 92, 95, 96
Matyika 23, 49, 64, 65, 92
Matykó 41, 49
Matyó 27, 49, 64, 80, 81, 83, 84, 87, 91, 94, 95, 98, 114, 129, 131, 138, 140, 144, 146
Matyók 49, 75, 81, 95
Matyóka 49, 51, 66, 81, 84, 94, 96, 96
Mányi 49, 62, 78
Mári 49, 58, 62, 78, 81, 93
Mária 49, 50, 52, 53, 58, 60, 61, 62, 66, 67, 73, 76–79, 83, 92, 94, 95, 96, 127–8, 129, 140, 141, 146, 147
Máriska 49, 62, 78, 86, 87
Máriskó 49, 62, 78, 85, 86, 123, 129
Márk 54
Márton 49, 53, 84, 86
Máté 49, 69, 85, 87, 88, 134
Mátyás 27, 49, 50, 54, 56, 67, 81, 83, 84, 87, 92, 95, 135, 140, 146
Merci 49, 91
Mia 76
Mici 49, 85, 87, 91
Mihály 49, 53, 54, 67, 68, 69, 129, 140, 146
Mihályka ~ Mihálka 49, 129
Mihók 21, 33, 49, 79, 129, 134
Mihóka 49
Miki 33, 49, 79
Miklós 27, 49, 75, 91
Misi 49, 55, 80, 134
Miska 33, 46, 49, 56, 60, 69, 80, 87, 88, 91, 94, 95, 121, 123, 134

Móci 49, 80, 98
Mózes 27, 49, 83, 88
Muki 32, 37, 49, 80
Muksi 32, 49
Muksó 37, 49
Náni 33, 49, 57, 64, 129
Nepomuk 32, 37
Nusi 49, 57, 64, 80
Orsolya 27, 52, 53
Örzi 31
Pali 26, 31, 34, 42, 49, 59,
60, 67, 68, 69, 70, 73,
79, 80, 81, 83, 88, 90,
91, 92, 93, 98, 133, 140,
141, 142, 146, 147, 148
Palkó 41, 46, 49, 56, 67, 69,
80, 81, 92, 94, 95, 140,
146
Palya 49, 80, 98
Pálos 49, 88, 92, 94, 95
Pál 31, 32, 34, 37, 41, 49,
54, 56, 63, 64, 66, 67,
68, 70, 76, 80, 81, 83,
88, 89, 91, 92, 94, 95,
98, 131, 132, 133, 140,
146, 147
Panna 47, 49, 80, 82, 84, 86,
91, 112
Panni 49, 55, 81, 86, 91, 112
Pendzsi 49, 65, 91
Pepi 49, 50, 64, 79
Perzsi 49, 64, 129
Petár 49, 63, 88
Pete 20, 37, 41, 42, 49, 63,
67, 68, 81, 82, 91, 92,
129, 131, 132
Peti 49, 63, 81, 88, 91, 92,
93, 118, 119
Petike 21, 49, 63, 73, 83, 84,
85, 87, 88, 94, 95, 96,
141, 148
Petkó 49, 63, 81, 91

Petró 49, 63, 64, 92, 94, 95
Petruska 49, 63, 83, 94, 95
Péró 49, 63, 64, 91, 92
Péter 21, 24, 27, 28, 31, 32,
37, 49, 54, 57, 60, 63,
64, 66, 67, 68, 73, 76,
79, 80, 81, 82, 83, 84,
85, 86, 87, 88, 93, 95,
96, 98, 118, 129–33,
140, 141, 142, 146, 147,
148
Péterke 21, 49, 60, 63, 66, 81,
82, 83, 86, 87, 92, 118,
141, 146
Piku 27, 51, 75, 138, 144
Pila 41, 49, 73, 79, 80, 82,
91, 98, 114, 118, 120,
141
Pintyő 73
Pintyőke 73
Pista ~ Pesta 30, 34, 41, 42, 46, 49,
50, 56, 60, 63, 65, 67,
68, 69, 73, 74, 80, 81,
82, 83, 88, 90, 91, 93,
94, 95, 96, 109, 133–5,
141, 142, 148
Pisti 49, 74, 81, 83
Pistika 49, 51, 58, 65, 66, 67,
72, 73, 74, 75, 76
Pistike 49, 73, 74, 75, 83
Pistóka 73
Pistu 69, 73, 74
Pistuka 73
Piti 76
Pitika 76
Pitti 76
Pittika 76
Pittóka 76
Pittu 76
Pityó 73, 75
Pityu 42, 49, 73, 74, 81, 88,
94, 95, 96

Pityuka 73
Pityuri 73
Pityus 73, 75, 81
Pörke 31, 32, 33, 49, 64, 85, 87
Réka 53
Réz 32, 33
Rézma 32, 33
Riska 79
Róbert 49, 135
Robi 42, 49
Salamon 49, 89
Samu 47, 49, 88
Sanyi 49, 70
Sára 27, 49, 52, 53, 81
Sári 49, 80, 81, 88, 93, 94
Sámson 49, 89
Sebestyén 49, 83
Simonka 49, 135
Tamás 19, 36, 43, 49, 54, 69, 89, 90, 139, 140, 145, 146

Teri 49, 64
Tóbiás 43, 49
Tónika 49, 135
Ubul 27, 49, 57
Vendel 28, 49, 92
Veron 49, 64, 80, 141, 147
Veronika 49, 83, 147
Vica 47, 49, 65, 93, 141, 148
Viktor 49, 136
Vilma 46, 49, 89, 90
Vilmos 49, 79
Vince 49, 69
Zoli 49, 54, 64
Zoltán 54
Zsoltika 49, 81
Zsófia 52, 53
Zsóka 47, 49
Zsuzsa 47, 89, 136
Zsuzsanna 27, 52, 136
Zsuzsi 21, 49, 52, 67, 68, 80
Zsuzsika 49, 52, 90, 136
Zsuzska ~ Suska 49, 50, 52

Irodalom

Feldolgozott források

- ÁBRAHÁM IMRE 1991. *Nyúl község nyelvkinccse*. MNyTK. 195.
- BodrSz. = NAGY GÉZA 1992. *Bodrogközi tájszótár*. Pácin.
- BOROSS JÓZSEF–SZÜTS LÁSZLÓ (é. n.). *A mai magyar argó kisszótára*. Idegenforgalmi Propaganda és Kiadó Vállalat. Bp.
- BüssSz. = VÁRKONYI IMRE 1988. *Büssüi tájszótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- DOBOS KÁROLY 1898. *A magyar diáknyelv és szótára*. Bp.
- FAZAKAS ISTVÁN 1991. *Jasszok, zsarók, cafkavágók. Életképek a vagányvilágból, ó- és új argószótár*. Fekete Sas Kiadó. Bp.
- FelTsz. = IMRE SAMU 1973. *Felsőöri tájszótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- GÁLFFY MÓZES 1987. *Székelyföldi tájszók*. MNyTK. 180.
- HhSz. = DALLOS SÁNDOR–PESTI JÁNOS 1999. *Hosszúhetényi szótár*. Hosszúhetény.
- HOFFMANN OTTÓ 1996. *Mini-tini szótár. A mai magyar diáknyelv szótára*. Janus Pannonius Tudományegyetem, Továbbképző Központ. Pécs.
- IpTsz. = TÓTH IMRE 1987. *Ipolymenti palóc tájszótár*. MNyTK. 176.
- JENŐ SÁNDOR–VETŐ IMRE 1900. *A Magyar Tolvajnyelv és Szótára*. Bp.
- KABDEBÓ OSZKÁR 1917. *Pesti jassz-szótár*. Török Ignác Kiadóvállalata. Mezőtúr.
- KARDOS TAMÁS–SZÜTS LÁSZLÓ (é. n.). *Diáksóder. Hogyan beszél a mai ifjúság?* Ciceró Kiadó. Bp.
- KIS TAMÁS 1992. *Bakaduma. A mai magyar katonai szleng szótára*. Zrínyi Kiadó. Bp.
- KiskSz. = MARKÓ IMRE LEHEL 1981. *Kiskanizsai szótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- KISS JENŐ 1979. Mihályi tájszótár (Rábaköz). *NyudÉrt.* 103.
- KISS KÁROLY 1963. *A mai magyar tolvajnyelv*. BM Tanulmányi és Módszertani Osztály. Bp.
- MNövSz. = CSAPODY VERA–PRISZTER SZANISZLÓ 1966. *Magyar növénynevek szótára*. Mezőgazdasági Kiadó. Bp.
- MTsz. = SZINNYEI JÓZSEF 1893–1901. *Magyar Tájszótár*. I–II. Bp.
- OrmSz. = KISS GÉZA–KERESZTES KÁLMÁN 1952. *Ormánsági szótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- PRISZTER SZANISZLÓ 1986. *Növényneveink. Magyar-latin szógyűjtemény*. Mezőgazdasági Kiadó. Bp.
- SzamSz. = CSÜRY BÁLINT 1936. *Szamosháti szótár*. I–II. Magyar Nyelvtudományi Társaság. Bp.
- SzegSz. = BÁLINT SÁNDOR 1957. *Szegedi szótár*. I–II. Akadémiai Kiadó. Bp.

- SZIRMAY ISTVÁN (é. n). *A magyar tolvajnyelv szótára*. Bp
 SzlavSz. = PENAVIN OLGA 1968–1978. *Szlavóniai (kórógyi) szótár*. I–III. Fórum
 Könyvkiadó. Újvidék.
 SzófSz. = BÁRCZI GÉZA 1994. *Magyar szófejtő szótár*. 2. kiadás. Trezor Kiadó. Bp.
 TESz. = BENKŐ LORÁND 1967–1976. *A Magyar Nyelv Történeti Etimológiai
 Szótára*. I–III. Akadémiai Kiadó. Bp.
 TÓTFALUSI ISTVÁN 1997. *Színes szinonimatár*. Háttér Kiadó. Bp.
 Tsz. = *Magyar Tájszótár* 1838. Buda.
 ÚMTsz. = B. LŐRINCZY ÉVA 1979–1992. *Új magyar tájszótár*. I–III. Akadémiai
 Kiadó. Bp.
 VÖRÖS ÉVA 1996. *Egzotikus gyümölcsök magyar neveinek történeti-etimológiai
 szótára*. Debrecen.

Felhasznált források

- ÁkSz. = FEHÉRTÓI KATALIN 1983. *Árpád-kori kis személynévtár*. Akadémiai Ki-
 adó. Bp.
 BAKOS FERENC 1998. *Idegen szavak és kifejezések kéziszótára*. Akadémiai Ki-
 adó. Bp.
 Bal. = BALASSA JÓZSEF 1940. *A Magyar Nyelv Szótára*. I–II. Bp.
 Ball. = BALLAGI MÓR 1868–1873. *A Magyar Nyelv Teljes Szótára*. I–II. Bp.
 BARÓTI SZABÓ DÁVID 1872. *Kisdéd Szó-Tár*. Kassa.
 CsnSz. = KÁZMÉR MIKLÓS 1993. *Régi magyar családnevek szótára*. XIV–XVII.
 század. Bp.
 CzF. = CZUCZOR GERGELY–FOGARASI JÁNOS 1862–1874. *A Magyar Nyelv Szó-
 tára*. I–VI. Bp.
 EKS. = *Eesti Keele Sõnaraamat*. Eesti Keele Sihtasutus. Tallin. 1999.
 ÉKsz. = JUHÁSZ JÓZSEF–SZŐKE ISTVÁN–O. NAGY GÁBOR–KOVALOVSKY
 MIKLÓS 1972. *Magyar értelmező kéziszótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
 ÉrtSz. = *A magyar nyelv értelmező szótára*. I–VII. 1959–1961. Akadémiai Ki-
 adó. Bp.
 EWUng. = BENKŐ LORÁND 1993–1995. *Etymologisches Wörterbuch des Unga-
 rischen* I–II. Akadémiai Kiadó. Bp.
 FNEsz. = KISS LAJOS 1988. *Földrajzi nevek etimológiai szótára*. I–II. 4. kiadás.
 Akadémiai Kiadó. Bp.
 GÁLFFY MÓZES–MÁRTON GYULA 1987. *Székely nyelvfeldrajzi szótár*. Bp.
 GOMBOCZ ZOLTÁN–MELICH JÁNOS 1914–1934. *Magyar Etimológiai Szótár*. I–
 II. Magyar Tudományos Akadémia. Bp.
 MARGALITS EDE 1896. *Magyar közmondások és közmondásszerű szólások*. Ma-
 gyar Tudományos Akadémia. Bp.

- O. NAGY GÁBOR 1966. *Magyar szólások és közmondások*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- O. NAGY GÁBOR 1979. *Mi fán terem? Magyar szólásmondások eredete*. Gondolat Kiadó. Bp.
- O. NAGY GÁBOR–RUZSICZKY ÉVA 1978. *Magyar szinonimaszótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- NEMES ZOLTÁNNÉ–GÁLFFY MÓZES–MÁRTON GYULA 1974. *Torjai szójegyzék*. Sepsiszentgyörgy.
- PAPP ISTVÁN–JAKAB LÁSZLÓ 1993. *Magyar–finn szótár*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- RMGL. = BERRÁR JOLÁN–KÁROLY SÁNDOR 1984. *Régi magyar glosszárium. Szótárak, szójegyzékek és glosszák egyesített szótára*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- SZABÓ T. ATTILA 1976–1997. *Erdélyi magyar szótörténeti tár*. I–IX. Kriterion Kiadó. Bukarest / Akadémiai Kiadó. Bp.
- SZARVAS GÁBOR–SIMONYI ZSIGMOND 1891. *Magyar Nyelvtörténeti Szótár*. I–III. Bp.
- ZOLNAY VILMOS–GEDÉNYI MIHÁLY 1996. *A régi Budapest a fattyúnyelvben*. Fekete Sas Kiadó. Bp.

Felhasznált irodalom

- E. ABAFFY ERZSÉBET 1993. Tetszik? Nem tetszik? Néhány korai vélemény keresztneveinkről. *NÉ.* 15: 17–8.
- AKH. = *A magyar helyesírás szabályai*. 1999. 11. kiadás. Akadémiai Kiadó. Bp.
- ALLEN, IRVING LEWIS 1983. Personnel Names that Became Ethnic Epithets. *Names* 31: 307–17.
- ANTAL LÁSZLÓ 1978. *A jelentés világa*. Magvető Kiadó. Bp.
- ANTAL LÁSZLÓ 1988. Remarks on Hungarian Nicknames. *UAJb.* 60: 7–11.
- ÁDÁM IMRE 1992. Névadási szokások napjainkban. *MND.* 100: 56–63.
- BALÁZS JÁNOS 1963. A tulajdonnév a nyelvi jelek rendszerében. *ÁNyT.* 1: 41–52.
- BALÁZS JÁNOS 1970. A nevek általános nyelvészeti vonatkozásai. *NyudÉrt.* 70: 295–301.
- BALOGH LÁSZLÓ 1982. Nemzedékek karaktere tulajdonneveinkben. *NÉ.* 7: 73–6.
- BARABÁS ANDRÁS–KÁLMÁN C. GYÖRGY–NÁDÁSDY ÁDÁM 1977. Van-e a magyarban tulajdonnév? *NyK.* 79: 135–155.
- BARANYAI ZOLTÁN 1907. Személynevek mint köznevek. *Nyr.* 36: 483.
- BÁRCZI GÉZA 1980. A személynévadás általános kérdései. In: *A magyar nyelv múltja és jelene*. Szerk. PAPP LÁSZLÓ. Gondolat Kiadó. Bp. 198–203.
- BARKÓCZY LÁSZLÓ–FÜLÖP LÁSZLÓ 2003. Női keresztnevek férfiaknál. *NÉ.* 25: 178–81.

- BARTA NOÉMI 1998. *A férfi szinonimái a közszlengben*. Szakdolgozat.
- BEKE ÖDÖN 1937. Személynevek köznévi használatának történetéhez. *Nyr.* 66: 88.
- BENKŐ LORÁND 1950. Néhány becenevünkről. *Nyr.* 74: 335–42.
- BENKŐ LORÁND 1982. A név és az ember. *Nyr.* 56: 391–9.
- BENKŐ LORÁND 1991. A tulajdonnevek képzése. In: *A magyar nyelv történeti nyelvtana. I.* Szerk. BENKŐ LORÁND. Akadémiai Kiadó. Bp. 249–55.
- BÉNYEI ÁGNES 2000. A tulajdonnevek jelentéséről. *MNyj.* 38: 35–40.
- BERENTE ISTVÁN 1972. *István*. *Nyr.* 96: 481–3.
- BERNÁTH BÉLA 1986. *A szerelem titkos nyelvén*. Gondolat kiadó. Bp.
- BÍRÓ ÁGNES 1988. A mai keresztnévadás az egyes társadalmi rétegek gyakorlatában. In: *A magyar nyelv rétegződése*. Szerk. KISS JENŐ–SZÜTS LÁSZLÓ. Akadémiai Kiadó. Bp. 203–10.
- BÍRÓ ÁGNES 1993. Anyakönyvezett becézőnevek. *NÉ.* 15: 63–6.
- BLOOMFIELD, LEONARD 1933. *Language*. New York.
- BURA LÁSZLÓ 1995. Személynévhasználat – lexikográfiai gyakorlat. *MNyj.* 32: 69–72.
- BURA LÁSZLÓ 1996. A névdivat nemzedéki változásai. *MNyj.* 33: 71–92.
- CSEFKÓ GYULA 1929. A becézőnevek keletkezéséhez. *MNy.* 25: 368–69.
- CSIGE KATALIN 1986. Személynevek a frazeológiai egységekben. *MND.* 62.
- P. CSIGE KATALIN 1996. Személyneves szólások és közmondások a magyar nyelvben. *MNyTK.* 207: 202–6.
- FÁBIÁN PÁL 1986. Nagy gyakoriságú magyar nevek az Egyesült Államokban. *Nyr.* 110: 128.
- FABÓ KINGA 1979. A névtan helye a társadalomtudományok között. *NÉ.* 2: 3–6.
- FABÓ KINGA 1980. A tulajdonnév ↔ köznévi „szófajváltásokról”. *NÉ.* 4: 49–55.
- FARKAS TAMÁS 2003a. Név és névváltoztatás – vicc és valóság. *NÉ.* 25: 153–60.
- FARKAS TAMÁS 2003b. Név kutatás – szlengkutatás: nevek és köznevesülés a katonai szlengben. In: *Köszöntő kötet Kiss Jenő születésnapjára*. Szerk. HAJDÚ MIHÁLY–KESZLER BORBÁLA. Bp. 641–50.
- FARKAS TAMÁS 2004. A családnevek konnotációjáról. *NÉ.* 26: 49–57.
- FEKETE ANTAL 1992. *Keresztneveink, védőszentjeink*. Szent István Társulat. Bp.
- FENYVESI ANNA–KIS TAMÁS–VÁRNAI JUDIT SZILVIA 1999. *Mi a szleng? Tanulmányok a szleng fogalmáról*. Debrecen.
- FERCSIK ERZSÉBET–RAÁTZ JUDIT 1997. *Hogy hívnak? Könyv a keresztnevekről*. Korona Kiadó. Bp.
- FORGÁCS TAMÁS 2003. *Magyar szólások és közmondások szótára. Mai nyelvünk állandósult szókapcsolatai példákkal szemléltetve*. Tinta Könyvkiadó. Bp.
- FREGE, GOTTLÖB 1980. Jelentés és jelöllet. In: *Logika, szemantika, matematika*. Szerk. RUZSA IMRE. Bp. 156–90.
- FÜLÖP LÁSZLÓ 1987. Ádámok és Évák. *NÉ.* 12: 193–7.
- FÜLÖP LÁSZLÓ 2001. Hiányoznak a magyar utónévkönyvből. *NÉ.* 23: 55–57.

- GALAVICS VERONIKA 1988. A nő elnevezései a közszlengben. Záródolgozat.
- GÁLFFY MÓZES 1944. *Keresztneveink becéző alakjai a Borsavölgyében*. Kolozsvár.
- B. GERGELY PIROSKA 1984. Választható nevek és névválasztás. *Korunk Füzetek* 1984/1: 18–40.
- B. GERGELY PIROSKA 1995. Név kultúra és névízlésünk. *MNyTK.* 207: 124–33.
- B. GERGELY PIROSKA 1997. Az újabbbkori magyar személynévszintézisek meg-
alapozása. *MNyTK.* 209: 10–23.
- B. GERGELY PIROSKA 2004. Az István név és becézői Kalotaszegen. *NÉ.* 26: 9–14.
- GOMBOCZ ZOLTÁN 1926/1997. *Jelentéstan és nyelvtörténet. Válogatott tanulmányok. Jelentéstan.* Akadémiai Kiadó. Bp.
- GRÉTSY LÁSZLÓ 1969. Adalékok az utónévválasztáshoz. *Nyr.* 93: 438–50.
- GRÉTSY LÁSZLÓ 1970. Utóneveink hangulati változásai. *NytudÉrt.* 70: 160–4.
- HADROVICS LÁSZLÓ 1992. *Magyar történeti jelentéstan. Rendszeres gyakorlati szókincsvizsgálat.* Akadémia Kiadó. Bp.
- HADROVICS LÁSZLÓ 1995. *Magyar frazeológia. Történeti áttekintés.* Akadémiai Kiadó. Bp.
- HAGYMÁSY TÜNDE 1998. A szleng és a Magyar Narancs. Debrecen. Szakdolgozat.
- HAJDÚ MIHÁLY 1967. Adatok a személynévek földrajzi különbségének vizsgálatához. *Nyr.* 91: 293–97.
- HAJDÚ MIHÁLY 1968. Adatok a XVIII–XX. század névdivatjának földrajzi vizsgálatához. *MNy.* 64: 232–45.
- HAJDÚ MIHÁLY 1970. Az élő becézőnevek és a becézőnév-rendszer. *NytudÉrt.* 70: 164–7.
- HAJDÚ = HAJDÚ MIHÁLY 1974. *Magyar becézőnevek (1770–1970).* Akadémiai Kiadó. Bp.
- HAJDÚ MIHÁLY 1981. Személynévkutatásunk helyzete és feladatai. *MNyTK.* 160: 17–32.
- HAJDÚ MIHÁLY 1985. A névvé válás folyamatáról. *MNyTK.* 170: 29–34.
- HAJDÚ MIHÁLY 1989. A személynévek és egyéb tulajdonnevek gyűjtése, kutatása (1980–1986). *MNyTK.* 183: 47–61.
- HAJDÚ MIHÁLY 1994. *Magyar tulajdonnevek.* Nemzeti Tankönyvkiadó. Bp.
- HAJDÚ MIHÁLY 1997. A tulajdonnév mint szófaji kategória. *MNyTK.* 209: 471–7.
- HAJDÚ MIHÁLY 1998a. A tulajdonnév „meghatározása”. *NÉ.* 20: 5–12.
- HAJDÚ MIHÁLY 1998b. Tulajdonnevek a nyelvi rendszerben. In: *Tanulmányok a magyar nyelvről.* Szerk. H. VARGA GYULA. EKTF, Eger. 52–6.
- HAJDÚ MIHÁLY 1999. A személynévek közsói elemeiről. *NÉ.* 21: 274–80.

- HAJDÚ MIHÁLY 2002a. Keresztnévadásunk normája. In: *Éltető anyanyelvünk*. Szerk. BALÁZS GÉZA–A. JÁSZÓ ANNA–KOLTÓI ÁDÁM. Tinta Kiadó. Bp. 211–4.
- HAJDÚ MIHÁLY 2002b. A tulajdonnevek köznevesülése. In: *Köszöntő kötet B. Gergely Piroska tiszteletére*. Szerk. GRÉCZI-ZSOLDOS ENIKŐ–KOVÁCS MÁRIA. Miskolc. 50–9.
- HAJDÚ MIHÁLY 2002c. The History of Onomastics. *OU*. 2: 7–47.
- HAJDÚ MIHÁLY 2002d. Névlélektan. In: *Hungarológia és dimenzionális nyelvszemlélet*. Szerk. HOFFMANN ISTVÁN–JUHÁSZ DEZSŐ–PÉNTEK JÁNOS: Debrecen–Jyväskylä. 43–72.
- HAJDÚ MIHÁLY 2003. *Általános és magyar névtan*. Osiris Kiadó. Bp.
- HAJDÚ ZOLTÁN 1999. Két iskola diákszókincsének vizsgálata. Debrecen. Szakdolgozat.
- HEGEDŰS ATTILA 1997. Mi a tulajdonnév? *NÉ*. 19: 5–8.
- HEGEDŰS ATTILA 1999. Mi a tulajdonnév? II. *NÉ*. 21: 314–7.
- HEGEDŰS ATTILA 2000. A tulajdonnév → közszó váltásról. *MNyj*. 38: 175–78.
- HEINSOO, HEINIKKE 2000. „Juss ” and „Mats”. The Finnish and Estonian vocabulary containing a Christian name with reference to a personality. *Congressus Nonus Internationalis Fenno-Ugristarum* 7–13. 8. 2000. Tartu. Pars II: 71.
- HELLE ELEONÓRA 1992. A debreceni diáknyelv szótára. Debrecen. Szakdolgozat.
- HLAVACSKA EDIT–TÓTH VALÉRIA 2001. Hungarian: Selected Bibliography of the Onomastics of the Uralian Languages. *OU*. 1b: 298–427.
- HOFFMANN ISTVÁN 1993. *Helynevek nyelvi elemzése*. Debrecen.
- HOFFMANN ISTVÁN 2003. *Magyar helynévkutatás (1958–2002)*. Debrecen.
- HOFFMANN ISTVÁN–JUHÁSZ DEZSŐ–PÉNTEK JÁNOS 2002. *Hungarológia és dimenzionális nyelvszemlélet*. Debrecen–Jyväskylä.
- HOFFMANN OTTÓ 1997. Szóalkotási módok 10–14 évesek ifjúsági nyelvében. II. *Nyr*. 121: 290–309.
- HORPÁCSI ILLÉS 1989. Kultusz és divat szerepe a névadásban. Különös tekintettel az Anna és a Mária névre. *MNyTK*. 183: 234–37.
- HORVÁTH LÁSZLÓ 1993. Nem kerestem, de megleltem. In: *Emlékkönyv Fábián Pál 70. születésnapjára*. Szerk. KOZOCSA SÁNDOR GÉZA. Bp. 142–48.
- HORVÁTH LÁSZLÓ 1995. A nagy kezdőbetűs igék és rokonaik. *Nyr*. 119: 4–7.
- JANKOVICS MARCELL 1988. *Jelkép-kalendárium*. Panoráma. Bp.
- JÓZSA BARBARA 1995. A magyarországi kábítószer-fogyasztók szlengje. Debrecen. Szakdolgozat.
- KÁLMÁN BÉLA 1948. Tulajdonnevekből lett köznevek. *Msn*. XVII: 90–1.
- KÁLMÁN BÉLA 1979. Vezetéknevek és történelem. *NÉ*. 1: 9–13.
- KÁLMÁN BÉLA 1996. *A nevek világa*. 4. kiadás. Debrecen.
- KÁROLY SÁNDOR 1970. *Általános és magyar jelentéstan*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- KÁZMÉR MIKLÓS 1981. Párhuzamos személynévadás. *MNyTK*. 160: 43–6.

- KESZLER BORBÁLA 2000. *Magyar grammatika*. Nemzeti Tankönyvkiadó. Bp.
- KIEFER FERENC 1986. Mit jelent a tulajdonnév? *MNyTK*. 183: 286–90.
- KIEFER FERENC 2000. *Jelentéelmélet*. Bp.
- KIRÁLY ERNŐ 1984. Állampolgárság és névhasználat. *Korunk Füzetek* I: 64–9.
- KIRÁLY LAJOS 1991. Névtani ismeretek. In: *A magyar nyelv könyve*. Szerk.. A. JÁSZÓ ANNA. Trezor Kiadó. Bp. 495–520.
- KIS TAMÁS 1997a. Szempontok és adatok a magyar szleng kutatásához. In: *A szlengkutatás útjai és lehetőségei*. Szerk. KIS TAMÁS. Debrecen. 237–96.
- KIS TAMÁS 1997b. Személynevek a szlengben. *MNyj*. 33: 93–104.
- KISS JENŐ 1995. *Társadalom és nyelvhasználat. Szociolingvisztikai alapfogalmak*. Nemzeti Tankönyvkiadó. Bp.
- É. KISS KATALIN–KIEFER FERENC–SIPTÁR PÉTER 2003. *Új magyar nyelvtan*. Osiris Kiadó. Bp.
- KORNYÁNÉ SZOBOSZLAY ÁGNES 2000. *László, Laci, lacibetyár*. *MNyj*. 38: 271–5.
- KOROMPAY KLÁRA 1980. Név és névváltozat a keresztnévek történeti vizsgálatában. *NytudÉrt*. 104: 519–23.
- KOVALOVSKY MIKLÓS 1967. Újabb népetimológiáinkról. *NytudÉrt*. 58: 244–9.
- F. KOVÁCS FERENC 1988. Gondolatok a Magyar utónévkönyvről. *Nyr*. 112: 287–99.
- F. KOVÁCS FERENC 1992. Gondolatok a személynévadásról. *MND*. 113.
- KRIPKE, SAUL A. 1997. Névadás és szükségszerűség. *Helikon* 1997: 410–25.
- KUNSZERY GYULA 1970. A névadás nyelvészeti szempontjai. *NytudÉrt*. 70: 352–55.
- LACZKÓ GÉZA 1956. Köznévű vált tulajdonnevek. In: *Nyelvművelő*. Szerk. LŐRINCZE LAJOS. Művelt Nép Könyvkiadó. Bp. 92–7.
- LACZKÓ KRISZTINA 1992. Emlékek és élmények szerepe a keresztnév-választásokban. *NÉ*. 14: 75–83.
- LADÓ JÁNOS 1970. A Magyar utónévkönyv problémái. *NytudÉrt*. 70: 355–9.
- LADÓ = LADÓ JÁNOS 1971. *Magyar utónévkönyv*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- LADÓ–BÍRÓ = LADÓ JÁNOS–BÍRÓ ÁGNES 1998. *Magyar utónévkönyv*. Vince Kiadó. Bp.
- LAIK ÁGNES 1998. *Utóneveink. 1700 név eredet és jelentése. Kis magyar utónévkönyv*. Bibliotéka. Bp.
- LAKATOS ERIKA 1993. Személynevek az Új magyar tájszótár szólásaiban és közmondásaiban. *NÉ*. 15: 212–15.
- LEHR ALBERT 1905. Szómagyarázatok (*Vörös-gyurkó*). *MNy*. 1: 371–3.
- LESKINEN, JUHA 1991. Suomalaisten ja unkarilaisten etunimien vertailua. *Virt-täjä* 95: 417–22.
- LISZKA GÁBOR 1993. Iskolai anyakönyvek névtani tanulságai. *NÉ*. 15: 217–25.

- LŐRINCZE LAJOS 1956. Mi legyen a neve? In: *Nyelvművelő*. Szerk. LŐRINCZE LAJOS. Művelt Nép Könyvkiadó. Bp. 85–91.
- LŐRINCZE LAJOS 1961. *Édes anyanyelvünk*. Akadémiai Kiadó. Bp. 154–73.
- B. LŐRINCZY ÉVA 1991. Jancsi és Juliska. In: *Emlékkönyv Benkő Loránd 70. születésnapjára*. Szerk. HAJDÚ MIHÁLY–KISS JENŐ. Bp. 423–6.
- MARKÓ IMRE LEHEL 1970. Egy szokatlan névadási mód. *Nyr.* 94: 257–8.
- MARTINKÓ ANDRÁS 1956. A tulajdonnév jelentéséhez. In: *Emlékkönyv Pais Dezső hetvenedik születésnapjára*. Szerk. BÁRCZI GÉZA–BENKŐ LORÁND. 189–195.
- MATIJEVICS LAJOS 1972. *A vajdasági magyar diáknyelv*. Forum Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Újvidék.
- MATIJEVICS LAJOS 1975. *Az utca nyelve*. Forum Lap- és Könyvkiadó Vállalat. Újvidék.
- MAYER KLÁRA IRÉN 1984. A magyar szólásokban és közmondásokban előforduló tulajdonnevekről. *NÉ.* 9: 83–6.
- MELICH JÁNOS 1914. *Keresztneveinkről*. *MNyTK.* 15.
- MELICH JÁNOS 1943. Családneveinkről. *MNy.* 39: 265–80.
- MIKESY SÁNDOR 1959. Írói névadás – irodalmi névadás. *MNy.* 5: 110–2.
- MIKESY SÁNDOR 1963. A névszépítésről. *MNy.* 59: 216–21.
- MIKESY SÁNDOR 1964. Becézőneveink helyesírása. *Nyr.* 88: 261–3.
- MIKESY SÁNDOR 1968. Adalékok a személynevek földrajzi körzetek szerint való jelentkezéséhez. *MNy.* 64: 300–16.
- MIKESY SÁNDOR 1969. Tisztelettörténet és névtudomány. *MNy.* 65: 444–8.
- MIZSER LAJOS 1985. Keresztneveink néhány problémája. *MNyTK.* 170: 155–8.
- MIZSER LAJOS 1989a. Női keresztneveink típusai. *MNyTK.* 183: 249–52.
- MIZSER LAJOS 1989b. Női neveink egyik típusa. *MNy.* 85: 93–7.
- MIZSER LAJOS 1997. Keresztnev-vizsgálatok. *MNyTK.* 209: 139–43.
- MMNy. = BENCZÉDY JÓZSEF–FÁBIÁN PÁL–RÁCZ ENDRE–VELCSOV MÁRTON-NÉ 1991. *A mai magyar nyelv*. VIII. kiadás. Tankönyvkiadó. Bp.
- T. MOLNÁR ISTVÁN 1987. Utóneveink „nőiessége” és „férfiassága”. *NÉ.* 12: 197–203.
- MURÁDIN LÁSZLÓ 1980. A nevek esztétikája. *A Hét* 11: 5.
- MURÁDIN LÁSZLÓ 1984a. Név és nyelv. *Korunk Füzetek* I: 3–17.
- MURÁDIN LÁSZLÓ 1984b. Nomen est omen. *Korunk Füzetek* I: 53–7.
- O. NAGY GÁBOR 1965. A lexémák funkciója és a rokonértelműség. *MNy.* 61: 312–22.
- NAGY L. JÁNOS 1997. Névadás és beszédaktus. *NÉ.* 19: 9–11.
- NICOLAISEN, WILHELM F. H. 1976. Words as names. *Onoma* 20: 142–63.
- NOCHTA RITA 1996. A B-i motorosrendőrök szlengje (1995–1996). Szakdolgozat.
- NYIRKOS ISTVÁN 1989. A tulajdonnevek hírértékéről. *MNyTK.* 183: 290–4.

- NYIRKOS ISTVÁN 1998. A tulajdonnevek szófaji besorolásának kérdéséhez. In: *Tanulmányok a magyar nyelvről*. Szerk. H. VARGA GYULA. EKTF, Eger. 57–65.
- NYIRKOS ISTVÁN 1999. A családnévként szereplő női keresztnevekről. *NÉ.* 21: 183–8.
- ÖRDÖG FERENC 1970. Gazdát cserélt becézőnevek. *NytudÉrt.* 70: 176–83.
- ÖRDÖG FERENC 1973. *Személynévvizsgálatok Göcsej és Hetés területén*. Akadémiai Kiadó. Bp.
- ÖRDÖG FERENC 1975. Az asszonyok megnevezése a népnyelvben. *MNyTK.* 140: 69–72.
- ÖRDÖG FERENC 1991. Személyneveink onomato-dialektológiai vizsgálatáról. In: *Emlékkönyv Benkő Loránd 70. születésnapjára*. Szerk. HAJDÚ MIHÁLY–KISS JENŐ. Bp. 488–96.
- PAPP ÁGNES KLÁRA 1995. Köznév és személynév határán (98 Benedek Elemese névanyagának vizsgálata). *NÉ.* 17: 45–53.
- PAPP ZSUZSANNA 1983. *Felült Laczkó...* *NÉ.* 8: 72–4.
- PROHÁSZKA JÁNOS 1961. Áldomás-e a Szent János pohara? *MNy.* 57: 53–7.
- RAÁTZ JUDIT 1996. A névválasztás különleges esetei. *NÉ.* 18: 75–85.
- RAÁTZ JUDIT 2002. Női neveink az Új magyar utónévkönyvben. In: *Köszöntő kötet B. Gergely Piroska tiszteletére*. Szerk. GRÉCZI-ZSOLDOS ENIKŐ–KOVÁCS MÁRIA. Miskolc. 151–5.
- RAÁTZ JUDIT 2003. Acél vagy Zserald? Az újonnan anyakönyvezhető férfinevekről. *NÉ.* 25: 178–81.
- RAÁTZ JUDIT 2004. Új névformákkal az Európai Unióba?! *NÉ.* 26: 66–73.
- RÁCZ ENDRE 1946. A -kó (~kő) becéző képző első jelentkezései. *MNy.* 42: 51–2.
- RÁCZ ENDRE 1956. Az ikerítéssel alakult becéző nevek történetéhez. *MNy.* 52: 48–52.
- RÁCZ ENDRE 1961. Csicsa és társai. In: *In memoriam Gedeon Mészöly*. Szerk. BÁLINT SÁNDOR et al. Szeged. 143–9.
- RÁCZ ENDRE 1963. A Katalin név kalotaszegi Tata becézőjéről. *MNy.* 59: 474–5.
- RÁCZ ENDRE 1966. A névrövidítéses becézés újabb előfordulásairól. *MNy.* 62: 408–20.
- RÁCZ ENDRE 1967. Megjegyzések a magyar becézőnevek alakulásmódjáról. *MNy.* 63: 292–7.
- RÁCZ ENDRE 1970. Adaptáció a becézőnév-képzésben. *NytudÉrt.* 70: 125–9.
- RÁCZ ENDRE 1981a. A tulajdonnevek és az egyeztetés. *MNyTK.* 160: 231–4.
- RÁCZ ENDRE 1981b. A tulajdonnevek grammatikája. *NÉ.* 6: 55–60.
- RÁCZ ENDRE 1986. A csép, a maca meg a TESz. *NÉ.* 11: 14–8.
- RÁCZ ENDRE 1989. A „hetési Piku” és társai. Személynevek mint táj- és típusjelölők. *MNyTK.* 183: 259–63.

- REMÉNYI ANDREA 1995. *Csepkék és fruskák – avagy lehet-e női név a Csepke?* *NÉ.* 17: 63–9.
- RÉTHEI PRIKKEL MARIÁN 1907. Régi magyar tréfaszók. *MNy.* 3: 289–301, 337–43, 385–95.
- RÉTHEI PRIKKEL MARIÁN 1907. Szó- és szólásmagyarázatok. *Suska, suskás.* *MNy.* 3: 181.
- REUTER CAMILLO 1963. *Parlag Péter.* *Nyr.* 87: 370.
- REUTER CAMILLO 1967. *Pusztá Péter.* *Nyr.* 91: 365–6.
- ROBERTS, PAUL 2002. A szleng és rokonai. In: *A szlengkutatás 111 éve.* Szerk. VÁRNAI JUDIT SZILVIA–KIS TAMÁS. Debrecen. 130–9.
- SEBESTYÉN ÁRPÁD 1970. A tulajdonnevek jelentéséhez. *NytudÉrt.* 70: 302–7.
- SIMONYI ZSIGMOND 1881. *Andalog.* *Nyr.* 10: 407.
- SIMONYI ZSIGMOND 1911. Becéző nevek. *Nyr.* 40: 134–5.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1959. A tulajdonnév és köznév határterülete. *MNy.* 55: 461–70.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1964. Névdívat és irodalmi névadás. *Nyr.* 88: 285–94.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1967. A tulajdonnevek lefordíthatósága. *Nyr.* 91: 280–92.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1968. A tulajdonnév és a határozott névelő. *Nyr.* 92: 390–8.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1974. A tulajdonnév jelentésszerkezete. *NytudÉrt.* 83: 557–62.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1979. *A tulajdonnév funkciója és jelentése.* Akadémiai Kiadó. Bp.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1981. Az egyéb tulajdonnévfajták kutatásának helyzete és feladatai. *MNyTK.* 160: 213–25.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1983. Idegen családneveink. *Nyr.* 107: 272–9.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1985. Történésnevek. *MNyTK.* 170: 187–200.
- J. SOLTÉSZ KATALIN 1989. Név kutatás és névkultúra. *MNyTK.* 183: 13–8.
- T. SOMOGYI MAGDA 2003. Névtan és alaktan. *NÉ.* 25: 251–59.
- SZABÓ EDINA 1999. A mai magyar börtönszleng és szótára. Diákköri dolgozat.
- SZABÓ JÓZSEF 1985. Keresztnévi eredetű közszavak Nagykónyi nyelvjárásában. *MNyTK.* 170: 159–64.
- SZABÓ JÓZSEF 1987. Észrevételek a névadási gondjainkról. *Nyr.* 111: 373–4.
- SZABÓ T. ATTILA 1944. *Kisanna, Kizó.* *MNy.* 40: 374–6.
- SZABÓ T. ATTILA 1966. A magyar becenevek alakulásmódjáról. *NyIrK.* X: 275–88.
- SZEGFÜ MÁRIA 1992. Tulajdonnevek képzése. In: *A magyar nyelv történeti nyelvtana. II.* Szerk. BENKŐ LORÁND. Akadémiai Kiadó. Bp. 314–20.
- SZENDREY ZSIGMOND 1936. Személynevek mint köznevek. *MNy.* 32: 248–59.
- SZÉPE GYÖRGY 1970. Kommunikációs és grammatikai megjegyzések a névről. *NytudÉrt.* 70: 307–11.
- SZIKSZAINÉ NAGY IRMA 1994. *Stilisztika.* Trezor Kiadó. Bp.

- SZILÁGYI FERENC 1987. *Sokféle neveknek magyarázatja. Névnapi szófejtő az év (majd) minden napjára*. RTV–Minerva, Bp.
- SZILY KÁLMÁN 1905. Szómagyarázatok. *MNy.* 1: 274.
- SZILY KÁLMÁN 1910. Régi dolgok új kiadásban. Személy- és helynevekből lett közszók. *MNy.* 7: 90–8, 135–8.
- SZILY KÁLMÁN 1911. Személy- és helynevekből lett közszók. *MNy.* 7: 135–8.
- SZÜTS LÁSZLÓ 1970. Az újabb utónév-változtatások nyelvészeti tanulságai. *NyudÉrt.* 70: 189–92.
- TAKÁCS JUDIT 2000. *Bödekata, fagyurka és társaik* (Közszóvá vált keresztnelveinkről). *MNyj.* 38: 403–10.
- TAKÁCS JUDIT 2001a. Keresztnévből származó állatnevek. *MNyj.* 39: 159–64.
- TAKÁCS JUDIT 2001b. Keresztnévi eredetű finn, észt és magyar köznevek összehasonlító vizsgálata. *Folia Uralica Debreceniensia* 8: 613–18.
- TAKÁCS JUDIT–VÁRNAI JUDIT SZILVIA 2002a. Gondolatok a magyar hivatalos személynévhasználatról az uniós csatlakozás tükrében. In: *Köszöntő kötet B. Gergely Piroska tiszteletére*. Szerk. GRÉCZI-ZSOLDOS ENIKŐ–KOVÁCS MÁRIA. Miskolc. 182–5.
- TAKÁCS JUDIT 2002b. Az igeképzés egy sajátos esete: a keresztnévből alkotott igék. In: *Hungarológia és dimenzionális nyelvszemlélet*. Szerk. HOFFMANN ISTVÁN–JUHÁSZ DEZSŐ–PÉNTEK JÁNOS. Debrecen–Jyväskylä. 121–26.
- TAKÁCS JUDIT 2003. *Istvánok, Istik, Pistik* (Egy keresztnév közzői származékainak vizsgálata). *MNyj.* 41. 603–8.
- TEMESI MIHÁLY 1961. A tulajdonnév és a köznév jelentéstani különbségei. In: *A mai magyar nyelv rendszere. Leíró nyelvtan. I.* Szerk. TOMPA JÓZSEF. Bp. 173–5.
- TEMESI MIHÁLY 1980. Személynévvizsgálatok. In: *A magyar nyelvtudomány*. Szerk. TEMESI MIHÁLY. Gondolat. Bp. 241–7.
- TOLCSVAI NAGY GÁBOR 1996. A tulajdonnév jelentéstanáról egy névcsoport kapcsán. *Nyr.* 70: 319–325.
- TOLCSVAI NAGY GÁBOR 1997. Posztmodern névadás. (A névjelleg változása). *MNyTK.* 209: 600–6.
- TOLNAI VILMOS 1898. Személynevek mint köznevek. *Nyr.* 28: 1–9.
- TOLNAI VILMOS 1905a. Szómagyarázatok. (*Vörös-gyurkó*). *MNy.* 1: 460–1.
- TOLNAI VILMOS 1905b. A magyar keresztnevekről. *MNy.* 1: 367–8.
- TOLNAI VILMOS 1914. Szent János áldása. *MNy.* 10: 25.
- TOLNAI VILMOS 1927. Becézőnevek és nyelvújítás. *MNy.* 23: 171–5.
- TOLNAI VILMOS 1931. Beszélő nevek. *MNy.* 27: 176–9.
- TOMPA JÓZSEF 1971. *A mai magyar nyelv rendszere. Leíró nyelvtan. I–II*. Bp.
- TOMPA JÓZSEF 1980. Tulajdonneveink alaktani elkülönítése. *MNy.* 76: 394–412.
- TÓTH IMRE 1981. Még egyszer a legszebb magyar nevekről. *Nyr.* 105: 10–26.

- TÓTH SÁNDOR 1998. *A keresztnévek eredete. Rendhagyó művelődéstörténet.* Anno Kiadó. Bp.
- UGRÓCZKY MÁRIA dr. 1997. *Új magyar utónévkönyv.* BM Kiadó. Bp.
- VARGA JUDIT 1996. A személynevek köznévi használatáról a finn nyelvben. In: BERECKZI ANDRÁS–KLIMA LÁSZLÓ: *Ünnepi könyv Domokos Péter tiszteletére. Uralisztikai tanulmányok* 7: 251–3.
- VÁRNAI JUDIT SZILVIA 2005. *Bárhogy nevezzük... A tulajdonnév a nyelvben és a nyelvészetben.* Tinta Könyvkiadó. Bp.
- VITÁNYI BORBÁLA 1981. Névadás az irodalmi művekben. *MNyTK.* 160: 79–81.
- VITÁNYI BORBÁLA 1985. Értjük-e a nyelvjárások üzenetét? *Édes Anyanyelvünk* 7/4. 11–2.
- VITÁNYI BORBÁLA 1993. Névtanos szemmel a közszavak egy csoportjáról. *NÉ.* 15: 315–7.
- VITÁNYI BORBÁLA 1997. Keresztnévek és becézőnevek népnyelvi mezőben: *Nyr.* 121: 39–43.
- VOIGT VILMOS 1985. A magyar mesei tulajdonnevek kis onomasztikája. *NÉ.* 10: 116–27.